

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



SUGAR & SIN

NOVA B. QUINN



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NOVA B. QUINN

*Sugar
&
Sin*

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 Nova B. Quinn

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde veya başka bir inceleme formatında (örneğin, makara, video vb.) kısa alıntılarının kullanılması veya ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için novabquinn1@gmail.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Gigi Koa (@heygigicreatives)

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Acılarını güce, yaralarını silaha dönüştürenler için. Gücünüz hiç azalmasın.
Ve unutmayın, bir şeker kamışının birçok kullanım alanı vardır. Mutlu
Noeller!

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Teşekkür

Öncelikle, bir yazar olarak yolculuğumun başından beri benimle birlikte olan harika arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum. Nikki, Kathy, Marissa, Christi, Cheyenne, Natasha, Maegan, Brianna R., Brianna H., Julie, Roxanne ve Smut Book Baddies Facebook sayfasından çok daha fazlası! Sizler olmasaydınız, hikayelerimi yazmaya ve onları dünyaya sunmaya asla cesaret edemezdim. Bana olan sonsuz desteğiniz ve sevginiz için çok teşekkür ederim.

Tüm beta okuyucularıma, bu hikayeyi hayata geçirmeme yardımcı olan paha biçilmez geri bildirimleriniz için teşekkür etmek istiyorum! Hepinizin tepkilerini görmeye bayıldım. Sizler gerçekten hayat kurtarıcısınız! Mindy, Jillian, Amanda, Trinity, Jorie, Lara, Becca, Marissa, umarım hepiniz sizi hayatım boyunca yanımda tutacağımı biliyorsunuzdur.

Cayla, benim kesinlikle muhteşem asistanım. Hayatımda çok parlak bir ışıksın. Seninle ilk tanıştığımız andan itibaren hemen kaynaştık. Tüm yardımların ve bu yazma yolculuğu boyunca benim deli kıcımla uğraştığın için teşekkür ederim! Sen olmasan, nazik destek sözlerin ve gerçek dostluğun olmasa nerede olurum bilmiyorum.

Poppy ve Beth, düzenleme becerileriniz bu dünyanın dışında. Saçmalıklarına katlandığınız ve kitap bebeklerimi güzelleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

Yazar arkadaşım ve en iyi dostum dediğim Luna K. Wicked'a özel olarak teşekkür ederim. Beni yazmaya iten ilk insanlardan biri s e n s i n . Bana her gün ilham veriyorsun ve sen olmadan

İlahi Enfeksiyon'u yazabilir miydim bilmiyorum. Tüm bunları sana ve Christi'ye borçluyum! Bana her zaman inandığınız ve Instagram çekilişı için beni bu tatil romanını yazmaya davet ettiğiniz için teşekkür ederim!

Yaramaz ve Güzel Instagram sohbetine, bu harika tatil ikramına katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Siz harika yazarlarla tanıştığım için heyecanlıyım ve sevinçle doluyum.

Nişanlım, çılgın saatlerime katlandığın ve tüm bunlar boyunca beni koşulsuz sevdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

OceanofPDF.com

İçerik

UYARISI

Sugar & Sin, hikaye boyunca tartışılan son derece ağır konular içeren karanlık bir paranormal romantizmdir. Lütfen bu uyarıyı hafife almayın, akıl sağlığınız çok önemli! Bu tatil romanı için tetikleyici uyarıların tam listesi aşağıdaki gibidir:

- Terk Edilme
- Tecavüz girişimi (uyuşturucu benzeri Rohypnol
- kullanımından sonra) Kan
- Vücut sıvıları
- Vücut sakatlama
- Zorbalık Boğma
- Hapsetme
- Ölüm/Ölme
- İblis/Şeytan/Lucifer, vb.: Şeytan hikayeyle doğrudan bağlantılıdır (Bu sizin dininizle çelişiyorsa, lütfen devam etmeden önce dikkatli olun)

- ♦ Karın deşme
- ♦ Parçalanma
- ♦ Korkusu
- ♦ Zorla
- ♦ Eylemlerle
- ♦ Mücadele
- ♦ Gagging
- ♦ Grafik/Açık Cinsel İçerik Grafik
- ♦ Gore
- ♦ Grafik Şiddet
- ♦ Halüsinasyonlar/Delüzyonlar
- ♦ Cinayet/Cinayet
- ♦ Bıçak Oyunu
- ♦ Hafif BDSM (Noel'de hafif bağlama) Akıl
- ♦ İstismarı
- ♦ Akıl Hastanesine Yatış/Kurumsallaşma Hafıza
- ♦ Sorunları
- ♦ Morally Grey MMC/FMC
- ♦ Tartışılan ve Sergilenen Çoklu Ruh Sağlığı Sorunları (anksiyete, depresyon ve TSSB dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere)
- ♦ Cinayet (çeşitli nedenlerle)
- ♦ Suçsuz
- ♦ Ekran Dışı İnsan Kurban Etme/İnsan Kurban Etmeye
- ♦ Teşebbüs Etme Acısı
- ♦ Reşit Olmayan Bir Kişiye Fiziksel Saldırı (sayfada bir anı/flashback olarak gösterilir) Küfür
- ♦ Cezalandırıcı İntikam Erkek Öfkesinin Anal
- ♦ Saldırısı
- ♦ İntikam

- Sadizm
- Reşit Olmayan Bir Kişinin Cİ'si
- (sayfa dışı/zımnı) Bıçaklama
- Takip
- İşkence
- Travma
- Silah Kullanımı
- Sözlü Taciz
- Vajinal/Anal Yabancı Cisim

OceanofPDF.com

Playlist



Baby, It's Cold Outside Dean Martin st
God Re Ye Scary Gentlemen Kapitone Lunchbox,
Teni Ra Ne
Krampus K Douglas Peres, Brea
Olinda
Cherry Bom b Th e Kaçaklar
Taste Ari Abdul
Nightmare Halsey
Daisy Ashnikko
Dollhouse Melanie Martinez
DEVILISH Chase Atlantic
Haunted Isabel LaRosa
Devil I Know Allie X
I Wanna Be Yours Arctic Monkeys
Look What You Made Me Do Taylor Swift
Murder On The Dancefloor Sophie Ellis-Bextor
Me and the Devil Soap&Skin
all the good girls go to hell Billie Eilish
E-GIRLS ARE RUINING MY LIFE! CORPSE, Savage
Ga\$p
Wicked Game Johnnyswim
Mother's Daughter Miley Cyrus
how could u love somebody like me? Artemas

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Cherise

NOEL'E ÜÇ AY KALAI I

İlbaşına sadece birkaç ay kaldı; sadece bu yıl değil, son on yıldır beklediğim bir gün; intikamımı dizginlerinden tutup geçmişimdeki şeytani yok edeceğim günü sabırla bekliyorum. Her yıl 24 Aralık'ta tüm dünya korkudan büzüşür, ışıkları söndürür, evlerine kapanır, temel ihtiyaçlarını stoklar. Fırtınaya hazırlanır gibi tuvalet kağıdı ve su istiflemekten bahsetmiyorum; silah, cephane, bıçak ya da iblis ve onun cehennemden gelen şeytani yardakçılarıyla savaşmak için gerekli olan her türlü silahtan bahsediyorum. Bu, dünyamızın yeni normu. Artık Noel arifesi yok. Artık Noel sabahı erkenden uyanıp ağacın altındaki hediyelerle heyecanlanan aileler yok. Artık kutlama yok. Onun yerine artık sadece kötülük ve ölüm korkusu var. Ama ben değil, bu sefer değil. Lockwood kasabası, hasta olandan kopardığım çılgınlıkla coşacak - dünyayı onun sapkın varlığından kurtardığım için saygı göreceğim. Evimi 4 Temmuz gibi aydınlatacağım, onu içeri çekmek için büyük bir hoş geldin tabelası koyacağım - Aziz dedikleri tabela.

Gözlerimi kapatıyorum ve hâlâ on yıl önceki o meşum geceyi görüyorum. Asla unutamıyorum. Herkesin ruhunu nasıl parçaladığını. Şeytan iblisleri onların parçalanmış cesetleriyle besleniyordu. Ailemin ruhları ve cesetleri.

Her zamanki gibi, beni gece geç saatlere kadar uyanık tutan çan seslerini duyuyorum. Ailemin çatısında ağır bir şeyin gümbürtüsü. İskelet atının gıcirtısı.

Dehşet, acı, beni sakat bırakan kayıplar ve onun alamayacağı şeyleri alırken attığı kahkahalar. Aziz benden her şeyimi aldığı anda sadece on yedi yaşındaydım.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, bu anılar kaybolmayı reddediyor, tekrar tekrar çalıyor ve her gün uyanık olduğum her saate musallat oluyor. Ve şu anda beni rahatlatabilecek tek bir şey var... Aslında iki şey var: cinayet ve şeker.

Dişlerimin arasında vişneli bir lolipopla boktan Motel 6'nın 25 numaralı odasına doğru yürürken kırmızı tabanlı ince topuklu ayakkabılarım kaldırıma hafifçe vuruyor. Kendimi olacıklara hazırlarken kalbim daha hızlı atıyor.

Kapıyı çalıyorum, lolipodu yanağımın iç kısmına bastırıyorum ve yerine iyice oturduğundan emin olmak için sarı peruğumu ayarlıyorum. Parmaklarımı yüzümün yarısını kaplayan kırmızı beyaz maskeli balo maskesinin üzerinde gezdiriyorum ve sakın bir şekilde gülümsüyorum. Beni henüz tanımasına izin veremem.

Gözetleme deliğinden bir hareket ve ışıpta bir kayma görüyorum. Eskortunuz geldi, içeri girmeye hazır. Ama bu senin sevdiğin türden olmayabilir. Boğazımda bir kıkırdama fokurduyor ama kapı açılırken şekerin çubuğunu tutup yavaşça emiyorum. "Merhaba şekerim." Sert şekeri ıslak bir patlama sesiyle ağızımdan çıkarıyorum ve önümdeki iğrenç et parçasına genişçe sırtıyorum.

"Cherise? Web sitesindeki resminden farklı görünüyorsun." Bir elini yağlı kahverengi saçlarında gezdiriyor, kirli gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek karşısındaki kadını değerlendiriyor.

"Şey, benim. Beni oyuna davet etmeyecek misin yakışıklı?" Ses tonumda neşeli bir tını ile mırıldanıyorum.

Vücudumun üzerinden bir kez daha geçtikten sonra şüphelerini bir kenara bırakmaya karar vermiş olmalı. Kapıdan geçmeme izin vermek için vücudunu yana doğru çeviriyor. "İçeri gel, bebeğim."

Bu kadar kolay olmasına bir kahkaha atıyorum. Bira göbeğinin yanından geçerken iki parmağımı göğsünde gezdiriyorum ve pis odanın geri kalanını atlayarak geçiyorum. Ne boktan bir yer. Ayakucunda büyük bir kahverengi leke olan, huysuz çarşafli bir çift kişilik yatak, tam karşısındaki komodinin üzerinde ucuz bir televizyon ve 80'lerde yapılmış gibi görünen, okyanus kıyısındaki bir tatil köyünün büyük bir tablosu. Sol tarafta, kapı tokmağında puantiyeli bir kravatın asılı olduğu bir banyo var. Gerçekten çok şık; hiçbir şey beni bu oda bahanesinden daha fazla ıslatamaz.

Kuruyan, çatlamış dudaklarını ısırarak adamın yırtıcı bakışlarına dönüyorum - sanki bu beni tahrik edecekmiş gibi. Yüzümde bir küçümseme oluştuğunu hissediyorum ama hemen

Şiddetli bir sırtışıla gizlemek. Jack Scryer, Sessiz Gece'deki işkencecilerimden biri. İstemediğim halde boğazıma hap sokardı. Beni sakınleştirmek ve "daha iyi hissetmemi sağlamak" için pis parmaklarını boğazıma soktuğunda nasıl çığlık atar ve mücadele ederdim. Onu ölüm için işaretlemiştim ve intikamımı almam an meselesiydi. Onun mide bulandırıcı hareketiyle alay ederek dudağımı ısırdım, sonra ceketimi çıkarıp televizyonun üzerine attım. Vişneli şekeri tekrar ağzıma yerleştirip yavaşça ve şehvetli bir şekilde emiyorum, onun şehvetli, kan çanağı yeşil gözlerini tutuyorum. Ben şekerimi emerken o da onu ağzıma sokup çıkarmamı izliyor.

yanaklarını içeri çek ve usulca mırıldan.

"Bir şeyleri emmeyi seviyorsun, değil mi bebeğim?" diyerek bana yaklaşıyor. Kahverengi haki pantolonunun altından minik ereksiyonunu görüyorum ve öğürmek istiyorum.

Dilimi kiraz uçlu şekerin etrafında döndürmek için çubuğu çekip çıkarıyorum ve kısık sesle gülüyorum. "Elbette, şekere bayılırım. Gelip benimle oynayacak mısın?" Kalçamı çıkarıp ellerimi vücudumda gezdiriyorum, göğüslerimi hissetmek için fazladan zaman harcıyorum. Üzerimde dar, kırmızı dantelli bir korse ve kış yanaklarımı zar zor örten beyaz fırfırlı bir etek var.

Önümde duruyor, bira ve sigara kokusu vücudundan yayılıyor, beni parmaklarıyla boğduğu zaman parmaklarında kalan kokuyla aynı. Koku beni ürpertiyor, boşluğa bakmaya başlıyorum - anılarda kayboluyorum - ta ki kendimi silkeleyip görevime odaklanana kadar. Onu aynı parmaklarla boğacağım. Göğüslerime uzanıyor, ellerini kavuşturmuş ve etime saldırmaya hazır. Kıkırdarak geri çekiliyorum ve telefonumu çıkarıyorum. "O kadar hızlı değil, aptal. Havayı ayarlamak için arka planda müzik istiyorum. Sen müzik sever misin?" Cevabının ne olduğu umurunda değil. Müzik uygulamasına dokunuyorum ve Dean Martin'den "Baby, It's Cold Outside "ı çalışıyorum. Bu şarkı beni çılgına çeviriyor ve nedenini bilmiyorum. Beni havaya sokuyor, onunla umduğundan daha fazla yakınlaşmak için.

Lolipopu dişlerimin arasına koyarken dudaklarıma tehditkâr bir gülümseme yayılıyor. Banyo kapısına doğru dönüyorum, ucuz kravatı kapıyorum ve şakacı bir şekilde parmaklarıma doluyorum. "Kravatımla ne yapıyorsun bebeğim? Bu maske de ne? O güzel yüzü görmek istiyorum," diyor alçak bir hırıltıyla, bana yaklaşıırken.

"Merak etme şekerim. Zamanı gelince çıkaracağım. Ama önce," diye elimi uzatarak yürümeyi bırakmasını işaret ediyorum. Uysal bir fare gibi durur. Düşünüyor ki

İyi oynuyorum ama ben sadece kirli oynarım. "Yatağa uzan. İnternette hükmedilmekten hoşlandığını söylediğini biliyorum. Seni bağlayacağım ve benim için yalvaracaksın."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kahretsin, böyle konuşarak beni şimdiden boşaltacaksın. Ne kadar kötü bir annesin."

Kaşlarımı çattım. Cidden bana 'anne' mi dedi? "Yatağa! Şimdi!" Sesimi yükselterek talep ediyorum. Onun hastalıklı fantezisini oynadığını düşünüyor ve ben de şimdilik rolümü oynayacağım. Yatağa atlıyor ve sırt üstü dönüyor - avımın itaat etmesine bayılıyorum; işleri çok daha çabuklaştırıyor.

Ona doğru atlıyorum ve çalan müziği mırıldanırken yavaşça vücuduna tırmanıyorum. Kravatı iki elimle yüzünün önünde koparıyorum ve yüksek bir ses çıkarıyorum. Altıma atlıyor ve bir inilti çıkarıyor. Ne kadar acınası, daha işin eğlenceli kısmına bile gelmedim. "Alınan anne," diye inliyor, ağzını açtığında iğrenç kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Ona tiksintiyle bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Kollarını başının üstüne koy ve annen için bileklerini çapraz yap," diye mırıldanıyorum şarkı söyler gibi bir sesle.

Emrimi hemen yerine getiriyor ve bileklerini kravatıyla bağlıyorum ve genişçe gülümsüyorum. Sıkıca bağlandığından emin olmak için materyali sıkıca çektiğimde irkiliyor. Şarkının sözlerine eşlik ediyorum ve gözümü kırpmadan ona bakıyorum. Titrek bir nefes alıyor. "Neden Noel müziği? O gelip bayramı sonsuza dek mahvettiğinden beri artık kimse bunu dinlemiyor. Ayrıca, pek seksi bir şarkı değil."

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, aç gözlerine bakarken şekeri dilimin üzerinde döndürüyorum. Tekrar konuşmak için ağzını açıyor ama ben beyaz çubuğu ağzımdan kapıp ağzına sokuyorum ve öğürmesine neden oluyorum. "Şşşt, en iyi kısmı mahvedeceksin, Jack."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. Yüzüne gülüyorum, sonra onu ve yatağı itiyorum ve televizyonun üzerinde asılı duran ceketimi alıyorum. Derin cebi kazıyorum ve kablo kablosunu çıkarıyorum. Yatağın önünde durup bobini çözüyorum. "Bununla ne yapacaksın? Ve adımı nereden biliyorsun?" Sesi hafifçe titriyor; motel odasına kimi davet ettiği konusunda endişelenmeye başlıyor. Güzel.

Parmağımı çeneme vurarak aptalı oynuyorum, sanki düşüncelere dalmışım gibi. "Hmm, senin adın olduğunu sanıyordum. Son müşterim olmalı, bazen isimleri karıştırıyorum. Ne aptalım." Yalanım karşısında biraz rahatlamış görünüyor. Ayak bileğinden çekerek bacağını genişçe açtım ve ayak bileğini

sonra diğeri de aynı şekilde yapıyorum. "İşte, tam da annemin sevdiği gibi," diye yaltaklanıyorum. Ama artık bu maskaralığı sürdürmeme gerek yok - oynamaya ve aيداتlarını toplama zamanı.

Şarkı bitmek üzereydi, ben de telefonuma gidip yeniden başlattım. Dudaklarımdan bir kıkırtı dökülüyor ve ceketimin içine uzanıp altı inçlik tırtıklı bıçağımı çıkarıyorum. Yüzümün önünde tutup yansıyama bakıyorum; hınzır bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor. "Bu ne için lan?" Bağlarından kurtulmaya çalışarak yatakta çılgınca çırpınmaya başladı. Ama bu benim ilk seferim değil ve iyi bir düğüm nasıl atılır biliyorum. Hayır, Bay Scryer, bu gece hayatta kalamayacaksınız.

Sorusunu duymazdan gelerek yatağa geri atlıyorum ve seğiren bedeninin üzerine oturuyorum. Bıçağın ucunu yanağında hafifçe gezdiriyorum, derisini kırmamaya dikkat ederek. Çeliği etinin üzerinde kaydırduğımda vücudu hareketsiz kalıyor. Adrenalin sinir uçlarıma hücum ederken omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Şimdi bu, bu beni ıslatıyor. "Bana bak, Jack. Uzun, sert bir bakış at. Yara izleri sadece derindedir, şekerim." Sessiz Gece Tımarhanesi'nde, vücudumu kaplayan yara izleri ve çirkin derim için ağlarken Jack'in bana aynı cümleyi tekrarladığı anı beynime hücum ediyor. Nefesimi tutmak için çabalıyorum, bu düşünceden kurtulmak için başımı sallıyorum. "Bana bak, Jack!" Yüzümü onunkine yaklaştırarak çığlık atıyorum.

Nefesleri keskin ve düzensiz ama taleplerimi dinliyor. Gözlerinin tenimde gezinmesini izliyorum ve sonunda başından beri yüzünün önünde duran şeyi fark ettiğinde, bakışlarını yavaşça neşeli gülümsememe doğru kaldırıyor. "Bu sensin! Bu nasıl... nasıl mümkün olabilir?"

Çekici bir kahkaha atarak peruğumu ve gerçek kimliğimi saklayan maskemi çıkarıyorum. "Ne demek istiyorsun? Ben Cherise Bates, eskortunuz." Başımı arkaya yatırdım ve manyakça güldüm.

"Sen öldün, kaltak! Bu gerçek olamaz!" diye bağırıyor ve beni üzerinden atmak için kalçalarını çılgınca altıma itiyor.

Gömleğini ellerimle kavradım ve eğildim. "Boo!" Ağzındaki lolipop çubuğunu koparıp yatağın üzerine fırlatıyorum. Bağlı ellerine uzanıyorum ve bıçağımın tırtıklı kenarını işaret parmağına yerleştiriyorum.

"Üzgün olduğunu söyle, Jack!" Yardım için yalvararak haykırmaya başladı. "Kapa çeneni! Şarkıyı mahvedeceksin!" Çığlık atıyorum, bıçağımı kolaylıkla derisine saplıyorum -kemiği kırmak ve parmağını tamamen koparmak için sertçe bastırıyorum. Yaranın etrafındaki yatakta kan birikiyor. "Üzgün olduğunu söyle!"

Başını şiddetle sallarken gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. "Özür dilerim, tamam mı! Çok özür dilerim."

Günahkâr bir gülümsemeyle kanlı parmağını ağzına tıkıyorum. "Yalan söylüyorsun, Jack. Hepiniz yalan söylüyorsunuz. Şimdi boğazıma tecavüz ettiğin parmaklarınla boğul." Parmağı tükürmeye çalışırken ağzından kan fişkırıyor.

İşime devam ederken, artık var olmayan bir zamanda kaybolmuş eski Noel melodisine eşlik ediyorum - Noel'in neşe ve sevgi dolu olduğu, şimdi Aziz'in gölgesiyle lekелendiği zamanlar. Kılıcımı ona saplama ve dünyaya getirdiği günahların bedelini ödetme arzusuyla bedenim ağrıyor. Şimdilik bekliyorum. Ruhuma asla iyileşmeyecek yaralar eklerken, benden parçalarımı çalan bu aşağılık pisliklerle zamanımı bekliyorum. Hayır, ailem için ve terör saltanatı başladığından beri her Noel arifesinde Aziz ve Cehennem tugayı tarafından sakat bırakılan her zavallı ruh için intikam bana teslim edilene kadar iyileşmeyeceğim.

Jack yüksek sesle boğuluyor ve beni dalgın düşüncelerimden koparıyor. Ağzının açıklığına bakıyorum, şimdi on parmağı da tıka basa dolu. Ağzını, yüzünü ve yatağı kan kaplıyor. Gözyaşları çoğalıyor ve yanaklarından aşağı dökülüyor. "Ne güzel bir manzara. Sigara lekeli parmaklarının tadı nasıl?" Başyapıtıma bakarken tüylerim diken diken oluyor.

Kıkırdıyorum, parmağımı ağzıma götürüp ucunu hafifçe ısırıyorum. Jack çığlık atmaya çalışıyor ama ağzındaki kanlı uzantılar yüzünden sesi boğuluyor. Bıçağımı boğazına saplarken, "Çok zavallısın," diye takılıyorum. Kanın derisinin üzerinden fişkırmasını, zaten lekeli olan çarşafı kıpkırmızı boyamasını izliyorum. Gözlerindeki ışık kaybolmadan önce son bir hırıltı duyuyorum. Yatağın üzerindeki lolipopa bakıyorum. Onu alıp ağzındaki parmakların üzerine yerleştiriyorum ve kıkırdıyorum. "Çok güzel."

Bu dünyada yürüyecek bir lekeli ruh daha eksildi. Tatlı bir intikam aldıktan sonra kendimi coşkulu hissederek, onun gevşek bedeninden atlayıp ceketimin yanına gidiyorum ve bir vişneli lolipop daha çıkarıp paketini açarak ağzıma atıyorum. Jack'in pantolonunun paçasındaki bıçağın üzerindeki kanı silip ceketimin cebine koyuyorum.

Geçen Aralık ayında Sessiz Gece Tımarhanesi'nden ayrıldığımdan beri, bana kendimi kırılğan ve küçük hissettirenlerin peşindeyim. Aslında, masumları ve onlardan daha zayıf olanları avlayan herkesi tamamen susturuyorum. Her hasta çocuk

beni büyük finale bir adım daha yaklaştırıyor, onun için beni daha güçlü kılıyor, Aziz.

Sanat eserime son bir kez bakıp paltomu giyiyorum ve kirli moteli geride bırakıyorum. Aziz için hazırım. Bu sefer kaçmayacağım.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

NIKLAUS

NOEL'E ÜÇ AY KALAI I

Humalılar pek çok şeyde ustadırlar -sanat, müzik, yemek, edebiyat, bunlardan birkaçı- ama en çok ustalaştıkları şey günahdır. Onlar hayatlarına devam ederken ve dünyaya iyiliklerini göstermeye çalışırken, ben onların hilekârlıklarının perdesini aralayan ve kötülüklerini gün ışığına çıkaran kişiyim. Yıl boyunca her Noel arifesinde işaretlediğim her lekeli ruha sahip çıkıyorum. Sapkın ruhları biçtiğimde tatlarına bayılıyorum, aşağılık varlıklarını cehennemden azgın cehennemlerine sürüyorum.

Noel gerçekten de ne kadar neşeli bir zaman.

Sahte bir Tanrı'nın yalanları ve sikini kurabiye kavanozundan uzak tutamayan obez bir adam üzerine kurulu bu sefil tatilin neşesini sonsuza dek söndürdüğüm yıl 1960'tı. Noel'den bir hafta önceki gece Kuzey Kutbu'na uçtum -şişko herif Noel Baba'nın ta kendisine- onu bir kasap gibi doğradım ve kopan uzuvlarını dünyanın dört bir yanına dağıttım. Bir sonraki Noel arifesinde, aileler ağacın altında hediyelerle uyanmaya hazırlanırken, buldukları şey onun yerine Bay Claus'un, sapık elflerinin ve ren geyiklerinin kalıntılarıydı. İnsanlar benim bir canavar olduğumu düşünüyor ama aslında ben onların zavallı ruhlarını onun acımasız eylemlerinden kurtaran Aziz'im. Sonsuz alevleri beslemek için ruhları biçmek üzere Şeytan'ın kendisi tarafından gönderilen bir Baş İblis olabilirim, ama benim de ahlakım var.

Dünya'da geçirdiğim süre boyunca tek amacım ruhları almaktı, sadece kendimi güçlendirmek için değil, cehennemdeki ateşleri de yakmak için. Ancak Şeytan ne tür ruhlar almam gerektiğini söylemedi, bu yüzden hasta olanları, Dünya'yı kirleten ruhları, günahkârları yemeyi kendime görev edindim. İster inanın ister inanmayın, günahın tadı masumiyetten daha tatlıdır. Noel Baba, ölümsüz varlığım boyunca deneyimlediğim en tatlı tada sahip ruhtu ve bunun nedeni diyetinin sadece şeker ve ikramlardan oluşması değildi. Hayır, Noel Baba ağaçların altında neşe ve hediye masalları yayan en hasta günahkârdı ama o ve elfleri sapık ve çocuk tacizcisiydi. Çocukların onu nasıl sevdiğini, iğrenç hödüğün kendisini bir an olsun görebilmek için geceleri nasıl uykusuz kaldıklarını biliyordu. Onların masumiyetini avlıyordu ve bundan paçayı sıyrabileceğini biliyordu. Ama kimsenin bahsetmediği şey, gece boyunca kaybolan çocuklardı. Ya da ağlamaları ve çığlıklarıyla ailelerini uyandıran, odalarında birinin olduğuna ve onlara dokunduğuna dair çılgınca suçlamalarda bulunanlar. Evet, bundan bahsetmeyelim. Ve bana Noel'i mahveden şeytani piç diyorlar. Onları kurtardım ve bunu hak etmedikleri halde yapmaya devam ediyorum.

Şimdi, her yıl 24 Aralık'ta dünya, Şeytan'ı beslemek için masumları öldürmek üzere Noel'i çaldığını iddia ettikleri bir Baş İblis'in korkusuyla siniyor. Oysa benden korkması gerekenler sadece tecavüz eden, öldüren, çalan ve dolandıran insanlardır. Her yıl, onların kirli özleriyle tamamen doyana kadar ziyafet çekiyorum. İnsanlar evlerini kapatır, şeytani dikkatleri üzerlerine çekmemek için tüm ışıkları söndürür ve ben kutsal olmayan bir kargaşaya hükmetmek için üzerlerine indiğimde dünyayı karanlığa boğarlar. Cehennem zebanilerimin yardımıyla, karla kaplı toprakları kıpkırmızı bir ışıltıya boyayarak, parçalara ayırmak için kötü ruhların isimlerinin bir listesini çıkarıyorum. Aynı anda her yerde olamıyorum ve her yıl bu tür kötülükleri yok etmek için alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var.

Lockwood'un hareketli sokaklarında rahatça geziniyor, lanetli günümde ziyafet çekmek için listeme ekleyeceğim yeni ruhlar arıyorum. Bu boktan küçük kasabayı seviyorum, küçük ama gerçekten iğrenç piçlerle dolu. Sadece burada genellikle en az iki düzine ruhu işaretliyorum, ancak birkaçı çatlaklardan kayıyor ve hikayeyi başka bir yıl anlatmak için yaşıyor. Bazıları henüz kaderlerini belirleyecek günahları işlemedi, bu da bana her sezon işaretlemem için yeni ruhlar veriyor ve en iyi kısmı da ne? Kimse kabuslarına musallat olan iblisin ben olduğumdan şüphelenmiyor. İnsanların arasındayken şeytani özelliklerimi göz kamaştırıcı hale getiriyorum, günahın pis kokusunu koklarken haşaratın arasına karışıyorum. Diyebilirim ki, 1.80 boyunda, ağzı kocaman açılmış, dünya dışı bir adam görmek

Jilet gibi keskin dişlerim ve bir sokak lambasından daha uzun olan çatallı dilim biraz endişe yaratabilir. Ruhani kıpkırmızı gözlerimden, oniks kıvrımlı boynuzlarımla vurgulanan uzun ve ince fildişi saçlarımdan ve eti kolaylıkla parçalamaya yarayan pençelerimden bahsetmiyorum bile. Yani halka göre ben, bu berbat dünyada ayakta kalmaya çalışan, iyi bir adam olduğumu göstermeye çalışan ama bir yandan da canavarca bir kimliğe sahip olan sıradan bir adamım.

Kalabalık pazar sokaklarının koşuşturmacası arasında bağırışları yakından dinlemek için boynumu zorlayarak duraklıyorum. Kavganın kaynağını bulmak için etrafımı tarıyorum. Ah, biraz solumda, yerel bir kafenin yanındaki ara sokakta iki adam çığlık çığlığa kavga ediyor. Onların genel yönünden bana doğru yayılan kötü işlerin hafif kokusunu yakaladığımda dudaklarımda uğursuz bir gülümseme beliriyor - yaramazlar listeme ekleyeceğim olası bir hedef daha, eğer şanslıysam belki de iki. Lazerle tartışan adamlara odaklanıyorum, biri diğerini göğsünden iterken ve aralarındaki gerilim yükselirken onlara doğru adım atmaya devam ediyorum. Diğer adam kot pantolonunun cebine uzanıp bir sustalı bıçak sallıyor ve bileğinin hızlı bir hareketiyle bıçağı serbest bırakıp önünde tutuyor. Bu iş gittikçe ilginçleşiyor.

Adamların önünde geniş bir sırtış ve sakın bir tavırla duruyorum. Elinde bıçak olanın aklına komik fikirler gelmesini ve beni kesmeye çalışmasını istemiyorum, çünkü o zaman ona şeytan gibi davranıp kendimi dışarı atmam gerekecek. Bu daha önce de oldu ve örtbas etmek tam bir baş belası. Bu yüzden elimden geldiğince böyle durumlardan kaçınmaya çalışıyorum.

Ardı arkası kesilmeyen bağırışlarıyla her biri diğerine hükmetmeye çalışırken, ikisi de dönüp önlerinde duran ve gösteriyi izleyen yabancı adama bakmıyor. "Sana halledildiğini söylemiştim!" Elinde bıçak olan iri yarı, kısa boylu adam haykırıyor.

"Belli ki öyle değilmiş, seni aptal! Bir ceset bile bulamadılar ve o kaltak deli gibi! Neler yapabileceğini biliyor musun?" Uzun boylu, zayıf, kirli sakallı adam tükürür.

Kollarımı kavuşturuyorum ve etraflarına karşı inanılmaz derecede kör olan adamları inceliyorum; küçük atışmalarını kimin dinliyor olabileceği umurlarında bile değil. Keşke bu olanları izlerken ağzıma atacak patlamış mısıрім olsaydı.

"Senin ve diğer aptalların tek bir işi vardı ve onu da beceremediniz. Eğer söylediğiniz kadar ölüyse, o zaman bana ölü bir kızın kalkıp gittiğini mi söylüyorsunuz?" Uzun boylu adam sesini biraz alçaltarak devam etti

ölü bir kızıdan bahsediyor. Şimdi, bu ilginç; kemirecek lezzetli bir şey bulduğuma inanıyorum.

"Sana söylüyorum Will, o öldü. Bu bıçağı onun üzerinde kendim kullandım-"

Tabii ki, tam sözde cinayeti itiraf ettirecekken, Tubby beni gördü ve konuşmayı keserek aptalca bir şekilde bıçağını bana çevirdi. "Sen de kimsin lan? Bir ara sokağın gölgesinde özel bir konuşma yaparken başkalarına gizlice yaklaşan adamlara ne olduğunu öğrenmek ister misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve rahat bir gülümseme takınıyorum. "İkinizin tartışmasına kulak misafiri olduğuma inanıyorum ve karanlıktaki küçük ölüm anlaşımlarınıza herkes kulak misafiri olabilir. Pek de ketum davranmıyordunuz." Kör bıçağına bakıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Bu sözde ölü kızla ilgimi çektin. O yüzden sadede gelelim: Ölü şeylerle ilgili hikâyelere bayılırım."

"Sen lanet olası bir ucubesin, dostum. Defol git buradan, hiçbir şey duymadın." Bıçağın ucuyla göğsümü dürtüyor, derimi parçalayacak kadar sert değil ama gözümü korkutmaya çalışıyor. Ben o kadar kolay kırılmam, hatta hiç kırılmam.

Göğsümün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseliyor ve blazer ceketimin üzerindeki bıçağa bakarken gözlerim kararıyor. Kötücül bakışlarımı önümdeki değersiz bok parçasına çeviriyorum. "Yerinde olsam o bıçağı indirirdim. Sadece bazı isimler istiyorum." Diğerine döndüm, sanırım adı Will'di. "İkinizin de adı. İlk ve son, sonra sizi yalnız bırakacağım."

Will alay ediyor ve dilini sarı lekeli dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "İsimlerimizi ne için istiyorsun? Polis misin?"

Sıkıntıyla içimi çekiyorum ve bıkkın bir ifade takınıyorum. İnsanlarla bu tür ilişkilerden pek hoşlanmıyorum ve sabrım şimdiden tükeniyor. Elimi bıçağı tutan kişinin bileğine atıyorum ve hızlı bir hareketle geriye doğru büküyorum. Etrafımızı saran soğuk, tuğla duvarlarda keskin bir kemik çatırtısı yankılanıyor ve ardından bıçağı yere düşerken metalin şangırtısı duyuluyor. "İsimler. İlk ve son. Tekrar etmeyeceğim. İkiniz de kötülük kokuyorsunuz, rezervlerimi neredeyse bir ay boyunca dolduracak kadar güçlüsünüz, bu yüzden isimlerinizi alacağım."

Bileği kırılmış olan tıknaz adam, topallayan elini tutarak haykırıyor ve benden uzaklaşıyor. Acı onları çabuk kırıyor ve taleplerime boyun eğmeleri her zaman çok kolay oluyor. "Thomas Branson. Sen lanet olası bir delisin! Bunun için seni bulup öldüreceğim, sözümü unutma!"

Ağırlıksız tehditlerine sırtıyorum. "Eminim tekrar karşılaşacağız, buna güvenebilirsin Thomas Branson." Adı gri maddeme yerleşiyor ve içime bir zevk dalgası gönderiyor. Hinzır bir gülümsemeyle diğer adama dönüyorum. "Peki ya sen?"

Bileği aleti kadar gevşek olan kısa boylu sansar etrafımızda dolanıyor, benden kaçmak için ara sokaktan kaçıyor ama az önce bir iblise adını verdiğinin farkında değil. O ölüm için işaretlendi ve ben onun yolundan tekrar geçme düşüncesiyle sadece yüksek bir vızıltı ile uğultu yapıyorum. Onun lekeli ruhunun kokusu menzilimden çıkar çıkmaz, önümde duran adamdan yayılan keskin bir koku duyularımı ele geçiriyor. Bu adamın ruhu simsiyah ve ruhunu almak için etini parçalamayı hayal ederken ağzım sulanıyor. Güç yayıyor ve ben de ona sahip olacağım. Sanki arkadaşını takip etmeyi düşünüyormuş gibi yan yan bakıyor ama buna izin veremem. Onun adına ihtiyacım var. Gömleğini yumruklarımla kavırıyorum ve göğsümden alçak, şeytani bir hırıltı çıkmasına izin veriyorum. "Soyadın ne Will?"

Pislik herif suratıma sırtıyor. "Ashcroft."

Lucifer lanet olası. Bir hırıltıyla gömleğindeki tutuşumu bırakıyorum. Bu isim az önce ruhunu ebedi lanetten kurtardı - en azından benden. "Sana eşdeğer bir kırık vermeden önce arkadaşını takip etmeni öneririm, Will Ashcroft," adımı dilimi asitle kaplayarak tekrarlıyorum.

Aşırı gösterişli bir kahkaha atarak topuklarının üzerinde döner, ara sokaktan çıkar ve caddedeki alışveriş yapanların arasına karışır. Ashcroft. Lanet olası dokunulmaz aile. Onlar Lionel Ashcroft tarafından yönetilen bir tarikattır ve Lockwood'daki herkese yerel kiliseyi yöneten sevgi dolu, Tanrı'dan korkan bir aile olduklarını gösterirler. Ancak vatandaşların bilmediği şey, gece geç saatlerde aile toplantılarının neleri içerdiğidir. Kendini beğenmiş aileleri, ayda bir kez Lucifer'e kurban adayan hasta bireylerle doludur. Normalde bu beni rahatsız etmezdi ama bu kurban törenleri onları koruyor, hatta bana karşı bile. Hiçbir zaman bir Ashcroft'u işaretleyemedim. Sanki kurbanlar onları günahkâr eylemlerinden arındırıyor, ama ruhlarını temas etme zevkine eriştiğim en karanlık, kara uçurum olarak bırakıyor - ve lanet olsun, hepsini gerçekten sahiplenmek istiyorum.

İki adamla karşılaştıktan sonra hafif bir zafer hissettim. Ne de olsa listeme bir tane eklemeyi başarmıştım. Ara sokaktan çıkıyorum ve daha fazla av bulup bulamayacağımı görmek için tıklım tıklım dolu caddede ilerliyorum. Batan güneşin altında ıslıl ıslıl parlayan Twinkling Treats'in neon tabelalarının önünden geçiyorum. Gördüğüm en büyük şekerçi dükkanı. Bir kasabanın tanınabileceği onca şey arasında

Çünkü Lockwood burasıyla tanınıyor; devasa şekerçi dükkânını ziyaret etmek için ülkenin dört bir yanından turistler geliyor. En tatlı, şeker dolu koku duyularımı istila ettiğinde ve vücudumdaki her sinir ucunu bir karıncalanma hissi ele geçirdiğinde vücudum hareketsiz kalıyor - ama bu şekerden değil. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde aletime kan hücum ediyor ve şu anda insan olan aletimi dolduran kan miktarını karşılamak için iblis formuma geçmeye çok yaklaşıyorum. Bir aşağı bir yukarı zıplayan, ebeveynlerini istedikleri şekerlemeleri almaları için ikna etmeye çalışan küçük çocukları iterek şekerçi dükkanına daldım. Arkamda ağlama sesleri duysam bile onlara aldırmiyorum. Küçük sümüklü kafalardan birini devirmiş olmalıyım. Oops.

Bu acı verici ve ezici uyarılmanın kaynağını bir insan kadın şeklinde buluyorum. Ona bakarken nefesim kesiliyor. Biriyle konuşuyor ama kim olduğunu göremiyorum çünkü uzun bir şeker dolabı onları gizliyor. İçimde öfke kabarıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. Hissettiğim bu şey de ne? Tuhaf çünkü hayatım boyunca şu anda hissettiğim şeyi hiç yaşamamıştım. Transa benzer bir durumda, ayaklarım beni şeker ve ölüm kokan bu bilinmeyen kadına yaklaştırtıyor. Onun tadına bakmak, ona sahip olmak istiyorum - ona mümkün olan her şekilde sahip olmak ve onu ele geçirmek istiyorum. Ama neden? Daha önce hiçbir insana karşı böyle bir çekim hissetmemiştim. Bu kadında alışılmadık duygular uyandıran ve içimdeki canavarı ortaya çıkarmak üzere olan şey nedir?

Köşeyi dönüyorum ve hâlâ kimseyle derin bir sohbete dalmış olan kadının arkasında duruyorum. Onu gözlemliyorum, görünmez biriyle en sevdiği şeker hakkında konuşurken elleri hareketli bir şekilde sallanıyor. Kadın kafayı yemiş ama bu durum aletimin kot pantolonumdan fırlayıp onu arkamızdaki şeker çukurunda beceme isteğini engellemiyor. Onunla konuştuğum için bir masumu potansiyel olarak işaretlemem gerekmediği için rahat bir nefes alıyorum... benim neyim var böyle?

Omzuna dokunuyorum, bu da onun sıçramasına ve şok içinde ciyaklamasına neden oluyor. Yüzünü bana dönüyor, en unutulmaz buzlu mavileri ortaya çıkarıyor ve kendimi onların içinde kaybolmak isterken buluyorum. Neden üzerimde böyle bir etkisi var? Göğsünü sıkıyor ve nefes nefese bir kahkaha atıyor. "Ödümü kopardın."

"Kiminle konuşuyordun?" Serbest kalmakla tehdit eden gülümsememi gizlemeye çalışıyorum.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor ve ağzına kırmızı bir lolipop atıyor. "Arkadaşım." Arkasını dönüyor ve iç çekiyor. "Sanırım bize biraz daha şeker almak için kaçtı." Omuzlarını gönülsüzce silkiyor ve o lanet şekeri emerken bana hayatımda gördüğüm en sert, boğucu gülümsemeyi veriyor.

Daha yakına eğilip onun sarhoş edici özünden büyük bir nefes çekiyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Ruhu lekeli ama yine de... saf, ki bu hiç mantıklı değil. Şekerli bir tatlılık ve kötücül bir günah karışımı tüm varlığını kaplıyor.

Onu kokladığımı fark ediyor ve yumuşak bir kıkırdamayla genişçe sırtıyor. Akli başında bir insanın bir yabancıнын kendisini koklamasından rahatsız olmasını beklerdim ama bu kadının kafasının yerinde olmadığı çok açık. Hatta sanırım bundan hoşlanıyor. "Güzel kokuyor muyum?" Kıkırdıyor.

Boynumun arkasını kavıyorum ve dudaklarımı büzüyorum; gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Sarhoş edicisin. Lütfen, adını öğrenmeliyim."

Dilini sert şekerin üzerinde yavaşça döndürüyor, gözleri kapüşonlu ve şehvetle damlıyor. Sikeyim. "Ben Cherise."

"Soyadın ne?" Bunu işaretleyeceğim ama bu Noel'de onun ruhunu tamamen farklı bir nedenle talep etmeyi planlıyorum.

"Çok meraklısın," diye şakayla karışık takılıyor. "Adı Bates. Psycho filmindeki gibi." Ağzındaki lolipodu çıkarıp havaya saplıyor ve histerik bir kahkaha atıyor. Lanet olsun. Deli. Kadın.

Cherise Bates. Onun adı, bir kurbanı işaretlediğimden tenimde oluşan o tanıdık karıncalanmaya yol açmıyor. Başımı eğip onu daha yakından inceliyorum. Cildi yara izleriyle delik deşik olmuş, özellikle sivri ve derin bir tanesi iki dudağının arasından geçiyor. Kolları ve boynu küçük mor lekelerle kaplı, derisini sarıyor. Bunu kendi kendine mi yaptı? Yoksa başkası mı yaptı? Kendimi, ona zarar verenlerin izini bizzat sürme düşüncesine kapılmış buluyorum ve eğer kendini bu şekilde işaretleyen oysa... bunun için onu cezalandırmam gerekecek.

"Senin adın ne şekerim?" Sorusu beni onun varlığının çekici gizemine dair sarmal düşüncelerimden koparıyor.

Dudaklarımda uğursuz bir kıvrımla bakışlarını bir kez daha karşılıyorum. "Ben Nik- Nik Saintclair."

Sahte ismini itiraf ettiğimden gözleri şehvetle parlıyor. Bu tuhaf karşılaşmadan sonra kesin olarak bildiğim bir şey var: Bu kız benim.

Onun her berbat parçasını keşfetmek ve kendime mal etmek istiyorum - ama ruhunu bana isteyerek vermesini istiyorum - daha önce hiç yapmadığım bir şey.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cherise

NOEL'E İKİ AY KALA I

"M Ommy yine şekeri elimden aldı. Dişlerini çürüttüğünü söyledi." Parlak floresanın altında, yastıklı beyaz duvarlarla kaplı bir odada, tek kişilik yatakta karşımda yatan kıza bakıyorum. arada bir yanıp sönen ışıklar. Kahverengi saçları sıkı atkuyruğu şeklinde ve Parlak mavi gözleri ruhumu yakıyor ve masumiyetin resmini çiziyor. Bileklerinde ve eteklerinde fırırlar olan diz hizasında krem rengi bir elbise giyiyor. Burada, kötü adamlarla çevrili bu yerde yatarken her gece beni ziyaret ediyor; o benim tek arkadaşım.

"Baban seni şekerle mi yakaladı?" Arkadaşım burnunu kırıstırıyor ve usulca kıkırdıyor - kötü adamların dikkatini çekmemek için sessiz olmalısın. Uyanık olduğunu anlamalarına izin verme.

"Hayır, bu sefer değil. O görmeden annem aldı. Kutsama Ayini'nden önce bana uslu bir kız olursam baston şeker vereceğini ama bunu odamda, kimsenin beni göremeyeceği bir yerde yiyeceğime söz vermem gerektiğini söyledi. Uslu olacağıma söz verdim," diye fısıldıyor yere bakarken, ama gözyaşlarının bulanık sularında yansıyan hüznün ipuçlarını yakalamadan önce değil.

Çenesini nazikçe kavıyorum ve onu bir kez daha bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Baban seni yine incitti mi? Sen çok iyi bir kızsın, eminim kendine göre sebepleri vardır. Ne de olsa onun en sevdiği sensin." Çenesi titriyor ve titrek bir nefes veriyor. "Bir gün, Ayini kendin tamamladığında

Ailen seninle gurur duyuyor ve eminim seni dünyadaki tüm şekerlerle ödüllendirecekler. Görevini yerine getirdiğinde seni bir daha incitmeyeceğine söz vermişti, hatırladın mı? Çok uzun sürmeyecek." Çikolata kahvesi saçlarını okşuyorum, parmaklarımı saç örgüsünün ucuna kadar döndürüyorum.

Oturuyor, bacaklarını çapraz oturacak şekilde ayarlıyor. Ben de onun hareketlerini taklit edip aynısını yapıyorum, böylece yüz yüze ve diz dize oturuyoruz. "Evet, ama ben sadece sekiz yaşıdayım. Babam Kutsama Ayini'ni tamamlayabilmem için daha büyük olmam gerektiğini söyledi."

Kaşlarını kaldırarak ona kuşkulu bir bakış attım. "Senden daha genç olanların bunu yapmasına izin verdi. Neden beklemen gerektiğini söyledi mi?"

Arkadaşım ayaklarını tutuyor ve ileri geri sallanıyor. Gözleri bulutlanıyor, derin düşüncelere dalıyor. Arada sırada onunla babası hakkında konuştuğumda bunu yapıyor. Ben de kendi ebeveynlerimi kaybettim, bu yüzden bazen onlar hakkında konuşmanın zor olabileceğini anlıyorum - özellikle de sıklıkla yapabildikleri kötü şeyler hakkında. Muhtemelen kötü düşünceleri uzaklaştırmak için gözlerini tekrar tekrar kırıştırırken yüzünü benimkiyle buluşturuyor. Bir kıkırdama korosuna dönüşüyor ve başını sallıyor. Gülüşünü, eksik iki ön dişiyle gülümsemesini seviyorum. Ama sessiz olmalıyız. İşaret parmağımı dudaklarına koyarak onu susturuyorum. "Sessiz olmalısın, yoksa kötü adamlar seni bulur ve tekrar benden alırlar."

"Bunu duydu mu, Scryer? Sanırım kızımız uyandı ve oynamak istiyor." Omurgam sertleşiyor ve nefesimi tutuyorum. Kötü adamlar geliyor.

Koridorun aşağısından kahkahalarını duyuyorum, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi sesler midemi bulandırıyor. Düzensiz nefes alış verişlerimi susturmak için ağzımı kapatıyorum. Arkadaşım gömleğimin kolunu çekiştiriyor, uyuyormuş gibi yapmak için tekrar uzanmamı istiyor. Onu takip ediyorum ve bana zarar vermek isteyen aşağılık adamlarla yaptığım önceki ziyaretlerden kalan kırmızı lekelerle kaplı başımı yastığa koyuyorum.

"Sanırım haklısın, Branson. Sen ne düşünüyorsun Ashcroft? Gidip ona kurallara uymama konusunda bir ders daha verelim mi?" Üç adamın sesi şimdi daha yüksek, kapımın dışında kıs kıs güldüklerini duyuyorum.

Arkadaşım her şeyin yoluna gireceğine dair beni rahatlatmak için elini benimkine koyuyor. Olmayacak, ama her halükarda bu duyguyu takdir ediyorum. Kapı patlayarak açılıyor ve bedenim gürültüyle sarsılıyor. Aç gözlerinden kaçınmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum - hep benden almaya geliyorlar... hep alıyorlar.

"Çok tatlısın, uyuyormuş gibi yapıyorsun. Fısıldadığını duyduk." Bu kez, diğerlerinden daha çok korktuğum bir ses. Will Ashcroft, elinde bıçak olan ve benden bir şey aldığı anda derimi kesen kişi - üç adam arasında en korkunç olanı o. Ayak sesleri yatağın yanında duruyor, günahkâr varlıkları üzerime doğru geliyor. Sertçe yutkunuyorum, boğazımda yükselen asidik safrayı umutsuzca bastırmaya çalışıyorum. "Bana cevap vermeyecek misin, küçük çılgın sürtük?"

Sert eller saçlarımdan bir avuç tutup beni oturur pozisyona çekerken içimden bir çığlık yükseliyor. Gözlerim irkilerek açıldı ve Jack Scryer ve Thomas Branson'ın yanında duran Will'in soğuk bakışlarıyla karşılaştım -Gece boyunca bana musallat olan adamlar. Aşağı bakıyorum ve arkadaşımın artık yanımda olmadığını fark ettiğimde panik içime yerleşiyor. Onu yine benden aldılar. Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor; yine yapayalnızım, bu canavarlarla baş başayım. Will saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıp bakışlarımı gözlerindeki kötülükle buluşmaya zorlarken, sıkılmış dişlerin arasından keskin bir tıslama çıkıyor. "Ağlayacak mısın? Ağlamana bayıldığımı biliyorsun, çılgın kız." Bana deli demesi üzerine suratına bağıriyorum - böyle denmesinden nefret ediyorum.

"Ben deli değilim! Yemin ederim değilim! Bırakın gideyim, iyi olacağım, söz veriyorum!" Yalvarışlarım hep cevapsız kalıyor ve söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyin olacakları durduramayacağını biliyorum. Will bıçağını boğazıma dayıyor, dudaklarını ölümcül bir alaycılıkla geri çekiyor. Başımı çekmeye çalışıyorum ama beni sıkı sıkı tutuyor. Bıçağın etimdeki soğuk ısırtığı kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Başka yara izi yok. Lütfen..." Usulca fısıldıyorum. Gözlerimden bir damla yaş kaçıyor, gerçekler içime işlerken artık onları tutamıyorum.

"Öyle mi? O zaman kiminle konuşuyordun? Bu odada kilitli olan sadece sensin, o yüzden burada görünmez arkadaşlarınla konuşuyorsan kafayı yemiş olmalısın," diye araya giriyor Scryer. Ashcroft'un solunda duruyor ve sigara kokusu burun deliklerime doluyor ve öğürmemi neden oluyor.

Çevremde, bu yastıklı, ses geçirmez odanın tek karanlık köşesinde arkadaşımı görüyorum. Duvara yaslanmış, güzel yüz hatlarına korku sinmiş, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Onunla göz göze geldiğimde haykırıyorum. Gözyaşlarım solgun yanaklarımdan aşağı çağlayanlar halinde dökülürken, "İzleme," diye mırıldanıyorum. Bir yumruk çeneme çarpıyor ve yüz kemiklerimin darbenin uyguladığı künt kuvvet altında titrediğini hissettiğimde acı yüzümde yuvarlanıyor. Kanın metalik tınısı dilimi kaplıyor ve acı içinde haykırıyorum. Elimi

Kahkahalar etrafımı sardığında ve her iki bileğim de diğer iki kötü adam tarafından tutulduğunda, parmaklarım ağrıyan çeneme dokunuyor. "Neden? Bunu neden yapıyorsun?"

Will'in dudakları iğrenç bir sırıtışa dönüşüyor. Bıçağı yanağıma götürüp küçük bir kesik atıyor. Kanımın sıcaklığının tenimden aşağı süzüldüğünü hissedince irkiliyorum ve haykırıyorum. "Nedenini biliyorsun. Aptal gibi davranma." Will geri çekiliyor ve gömleğini kaldırarak karnındaki sivri yara izini ortaya çıkarıyor. "O gün neredeyse beni öldürüyordun ve Lucifer'e sunduğumuz sunuyu mahvediyordun. Bu yüzden neredeyse Aziz tarafından öldürülüydük ve bunu unutmama asla izin vermeyeceğim. İstedğin kadar anılarını bastırmaya çalış ama ben ne zaman istersem senin bedenini de benimkine yaptığın gibi damgalayacağım." Yüzüme doğru eğildi, kaşları çatıldı. "Her. Lanet olası. Gün. Başarısızlıklarının bedelini sana ödeteceğim. Ailen çok hayal kırıklığına uğradı."

Çılgınca gözlerini aradım. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım! Aziz ailemi öldürdü! Kimseye bilerek zarar vermesine asla izin vermem!"

Will bir kahkaha atıyor ve önce soluna, sonra sağına, diğerlerine bakıyor. Bana bakarken çılgınca kahkahalar atıyorlar. "Delirmişsin sen. Kıyafetlerini çıkarın."

Onlara tekme ve pençe atmaya çalışırken kalbim tehlikeli bir şekilde çarpıyor. Giysilerimi yırtıp pantolonumu bacaklarımdan aşağı yırtarken kahkahalarıyla benimle alay etmeye devam ediyorlar. Gözlerimin arkasında acı patlıyor ve başka bir yumruk yüzüme değdiğinde omurgamdan aşağı fırlıyor. Adamlardan biri yüzümü yastığa çarparken, bir diğeri arkama geçip kıcımlı havaya kaldırıyor. Çığlık atıyorum ve ağlıyorum ama kimse beni kurtarmıyor.

Başımı kısa bir süreliğine kaldırıyorum ve köşede saklanan arkadaşşıma bakıyorum. Güzel, en azından onu rahat bırakıyorlar. Bu cezayı ben çekeceğim, o da bir daha asla çekmek zorunda kalmayacak. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ama artık sesimi çıkarmıyorum. Kaslarımın gevşemesine izin veriyorum ve kötü adamların benden almasına izin veriyorum. Yüzümü yastığa gömüyorum ve odada yankılanan homurtuların sesini bastırmak için ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. Derin bir nefes alıyorum -akıl sağlığımı da beraberinde sürükleyerek- ve kaderlerini mühürleyen son gözyaşını döküyorum. İşkencecilerimin her biri bu dünyadan kovulana kadar bir daha asla gözyaşı dökmemeye yemin ediyorum.



Başımı sallıyorum ve yüzümün önünde şaklayan parmaklara odaklanıyorum. Ses donuk ve uzak görünüyor, ta ki netleşip keskinleşene kadar - ses kulaklarımda yankılanıyor - ve düşünceler yuvarlanan bir fırtına bulutu gibi zihnimden dağılıyor. Gözlerim karşımda oturan yakışıklı adama, Nik'e odaklandığında nefesim kesiliyor.

"Cherise?" diye soruyor tereddütle, elini önümüzdeki masanın üzerine koyarak. "İyi misin? Beş dakika kadar kendinden geçtin."

Gözlerimi kısıyorum, etrafıma bakmak için gözlerimi tembelce sürüklüyorum. Bir kafedeyim, Nik Saintclair ile bir masada oturuyorum - son bir aydır lanet olası gölgem. Onunla burada buluşmayı neden kabul ettiğimi bilmiyorum ama ısrarlı yalvarışları sonunda pes etmeme neden oldu. Bu adam beni rahat bırakmıyor. Ona sayısız kez bir ilişkiyle ilgilenmediğimi söyledim ama peşimi bırakmıyor. Beni delici karamel gözlerine hapsediyor ve nefesim kesiliyor. En azından görünüşü güzel. Temiz traşlı, yontulmuş çene hattı, uzun, karışık kahverengi saçlarıyla mükemmel bir uyum içinde çerçevelenmiş. Bazen kendimi parmaklarımı saçlarında gezdirirken hayal ediyorum, ama sonra bu görüntüden geri çekiliyorum. Görevime odaklanamam ve o sadece lanet olası bir dikkat dağıtıcı. Çok seksi bir dikkat dağıtıcı... Gözlerimi çenesinden geçirip, üstteki birkaç düğmesi açık gömleğinin altından görünen kaslı göğsünün mükemmel görüntüsüne indirirken düşüncelerim dağılıyor. Sıkı, saten, bordo düğmeli gömleğinin dikişlerini geren kaslı kollarını görünce ağzım sulanıyor.

Alçak bir kahkaha sesi duyuyorum ve Nik'in omuzlarının aşağı yukarı hareket ettiğini görüyorum. "Cherise," diye mırıldandı, sesi her zamankinden birkaç perde daha derindi.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum. "Hm? Oh, evet, ben iyiyim."

"Sadece beni mi süzüyordun?" Dudaklarından sinsi bir sırıtış çıkıyor ve belirgin elmacık kemiklerini vurguluyor.

Ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum. "Kesinlikle olmaz," diye çıkışıyorum.

Bir kahkaha atıyor ve öne doğru eğiliyor. "Bence öyleydin. Son beş yıldır sana yapabileceğim her şeyin hayalini mi kuruyordun?"

dakika?"

Alay ediyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır," diyorum 'p' sesini çıkararak.

Göğsünde alçak bir uğultu yükseliyor. "O zaman ne düşünüyordun? Arkadaşın mıydı?"

Gözlerimi kısıyorum ve yumruklarımı masaya vuruyorum, kahve fincanlarının, tabakların ve gümüş takımların camlarını titretecek kadar sert bir şekilde. Etrafımızda oturan birkaç müşteri bana endişeli bakışlar fırlatıyor. Onları görmezden geliyorum ve tüm dikkatimi önümdeki sinir bozucu derecede yakışıklı adama veriyorum. "Ben deli değilim! Arkadaşım kafamın içinde değil, o gerçek. Sana bunu zaten söyledim."

Kıkırdıyor, bu da kanımı tutuşturuyor. Ceketimin cebine uzanıyorum ve bıçağımın sapını elimde sıkıca kavriyorum. Benimle alay ettiği için boğazını kesebilirdim. "Sana hiç deli demedim, değil mi?" Kaşlarımı şaşkınlıkla çatıyorum ve bıçağı tutuşumu gevşetiyorum. Daha da yaklaşıyor ve sesini fısıltıya dönüştürüyor. "Aslında burada deli olan biri varsa o da benim."

Yüzümü ona yaklaştırıyorum, dirseğimi masaya koyuyorum ve yanağımı avucuma yaslıyorum. Diğer elim hâlâ bıçağı kavriyor. "Neden Nik?"

"Çünkü karşımda oturan, cebinde bıçağı olan ve beni her an kesip açmaya hazır olan bu güzel kadına sıırsıklam aşığım." Gözlerim irileşiyor ve itirafı karşısında çenem düşüyor. Parmaklarım bıçağı karşı seğiriyor. Nereden biliyordu ki? "Ve başka ne var biliyor musun?"

Kalbim göğsümün içinde hoyratça çarpıyor. "Ne?" Fısıldıyorum.

"Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Beni büyölüyorsun." İki dirseğini masaya koyuyor, yanaklarını avuçlarına bastırarak geniş geniş sırtıyor.

Kendi yanaklarını kızarıyor ve arzu içimde birikiyor. Görünüşe göre o aslında bir psikopat. "Bıçağım olduğunu nereden biliyorsun? Kullanmayacağımı mı sanıyorsun?" Sesimi alçaltma zahmetine bile girmiyorum. Bütün kahve dükkânı bunu duyabilir, umurumda değil.

"Bunu kullanacağını biliyorum ve senin en iyi yanın da bu. Hayatımda hiç bir kadın tarafından bu kadar büyülenmemiştim." Alt dudağını yavaşça ısırıyor.

"Peki bende olduğunu nereden biliyordun?" Gözlerim dudaklarına odaklanıyor ve kalçalarını sıkıca birbirine kenetliyorum.

"Çok anlayışlı olduğumu söyleyebilirsin. Bana güvenmediğini biliyorum ve muhtemelen güvenmemelisin tatlım-"

Cebimden bıçağımı çıkarıp ucunu çenesinin altına yerleştiriyorum. Nik irkilmiyor bile - en ufak bir şekilde bile korkmuş görünmüyor. Bunun yerine sırtışı Cheshire Kedisi gibi genişliyor ve gözleri açgözlü, hafif kızıl bir tona dönüşüyor. Alçak sesle gülerek boynunu bıçağın üzerine bastırıyor. Keskin bir nefes alıyorum ve ilk kez nasıl anlayacağımı bile bilmediğim bir durumdayım. Bu adamın yanında tamamen yabancıyım. "Sana neden güvenemiyorum Nik?"

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor. "Çok seksisin amına koyayım. Senin için kanımı akıt, Cherise Bates."

Elim titriyor ve içim onun günahkâr sözleri karşısında zonkluyor. "Senin lanet olası sorunların var şekerim," diye karşılık veriyorum tatlı tatlı.

Cevap vermek için ağzını açıyor ama dükkânın karşısından bağırarak bir adam sözünü kesiyor. Gözlerimi çevirdiğimde kısa boylu, iri yapılı bir adamın masamıza doğru geldiğini görüyorum. Ona ters ters bakıyorum. Bunu bölmeye nasıl cüret eder? "Affedersiniz! Burada çocuklar var! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Nik sandalyesini hızla itiyor, ayakları sert hareketle yerde gıcırıyor. O ayağa kalkmadan önce bıçağımda bir baskı hissediyorum ve boş gözlerle bıçağıma bakıyorum; bıçağımla onu yaraladığımı fark ediyorum. Nik başparmağıyla boynundan aşağı damlayan kanı temizliyor ve öfkeli adamın yüzüne bakıyor. "Yerinde olsam bir bayanla konuşurken ses tonumu alçaltırdım." Başparmağını ağzına sokup kanını emdikten sonra yavaşça dışarı çıkardı.

Adam Nik'e tiksintiyle bakar, yüzü kıpkırmızıdır. "Çocukların görebileceği halka açık bir alanda boğazına bıçak dayadı! İkiniz de hastasınız, polisi arayacağım! Bu doğru değil-"

Nik adamın gömleğinin kumaşını kabaca kavırıyor ve hırlıyor. "Adın ne senin? Adın ve soyadın olsun ki Noel kartımı kime göndereceğimi bileyim."

Adamın nefesi kesilir ve gözleri büyür. "R-Robert Nichols," diye kekeleydi.

Nik'in yüzünü göremiyorum ama adamın ödünü bokuna karıştıran bir şey yapıyor çünkü adam domuz gibi ciyaklamaya başlıyor, kahverengi pantolonunun kasıklarında şiş birikiyor. Nik haince bir kahkaha attı, adamın gömleğindeki tutuşunu gevşetti ve kırıksıklıkları düzeltti. "Umarım bu yıl mutlu bir Noel geçirirsin, Robert Nichols. Kendine dikkat et."

Adam topuklarının üzerinde dönüyor ve çığlık atarak kafeden dışarı koşuyor. Nik bana dönüp elini uzattı. "Hadi, benim tatlı günahım. Gidelim buradan."

Kafam karıştı ama aynı zamanda aşırı derecede tahrik oldum. Neden bu kadar ateşliydi? Daha önce hiç kimse beni böyle savunmamıştı. Bıçağımı cebime koydum, sonra elimi onunkine koydum ve beni yukarı çekti. Parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve yüzünde parlak bir gülümsemeyle bizi kafeden dışarı çıkarıyor. "Ona ne yaptın Nik?"

Diğer eliyle cebine uzanıyor ve vişneli bir lolipop çıkarıyor. Ambalajı ağzına götürüyor ve dişleriyle koparıp yere tükürüyor. Gözlerim parlıyor ve heyecandan bir çığlık atıyorum.

"Sana karşı garip bir şekilde korumacı hissediyorum. Bana ne yaptın bilmiyorum ama kimse seninle uğraşamaz." Şekeri dudaklarıma götürüyor ve ben de içine koyması için ağzımı açıyorum.

Kirazın tatlılığı dilime değdiğinde içimden bir kıkırdama yükseliyor. Çubuğu yavaşça çekiyorum, lolipodu ağzımdan yavaşça çıkararak onunla alay ediyorum. "Çok tatlısın," diye mırıldanıyorum şarkılı bir tonda.

Belki de hayal görüyorum ama Nik az önce başka bir adamın ödünü kopardı ve sonra da bana şeker mi verdi? Son bir aydır beni neden yalnız bırakmadığı ya da neden bana karşı bu kadar sahiplenici olma ihtiyacı hissettiği konusunda hâlâ kafam karışık - itiraf etmeliyim ki bundan hoşlanıyorum. Arkadaşım dışında en son ne zaman birinin benimle ilgilendiğini hatırlamıyorum. Sanırım her şeye rağmen burada kalabilir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NIKLAUS

NOEL'E İKİ AY KALA I

W Geçtiğimiz ay boyunca başımı döndüren ve sikimi fermuarıma bastıran şey bu insanla ilgili ne? Deli olduğunu bilsem bile beni tamamen büyülüyor. Gerçi bunu yüzüne karşı asla söylemem - Cherise'in insanların ona deli demesinden nefret ettiğini biliyorum

-Bu onun için büyük bir tetikleyici ve bıçak kullanma çılgınlığına dönüşmesine neden oluyor. Bu arada çok seksi. Lucifer, lanet olsun. Bana ne yapıyor bu?

Daha önce de insanlarla yattım, elbette; her Aralık ayında büyük gün için ruhları işaretlemek arasında zaman öldürmenin ve biraz stres atmanın bir yolu. Ama daha önce hiç ama hiç aşık olmadım ya da birine karşı bir şeyler hissetmedim. Aşk kelimesini düşünmek bile kusmama ve bu acınası düşünce yüzünden beni yok etmeleri için cinlerimi çağırmama neden oluyor.

Cherise el kitabımdaki her kuralı değiştiriyor. Beni vahşileştiriyor. Saplantılı. Sahiplenici. Katil. Bu kız benim olacak. Noel arifesinde sahiplenmek için şimdiden dört masum ruhu işaretledim ve ruhları o tatlı kötülük kokusunu yaymadı - hepsi de öyle ya da böyle Cherise'i kızdırdıkları için. Bunu yapmanın zor olmadığını öğrendim. Sürekli onu takip ediyorum ve dikkatini çekmeye çalışıyorum. Ona çıkma teklif ediyorum; çıkma, ben kimim ki? Tüm bu olaylarda son derece çarpık ve rahatsız edici bir şeyler var,

ve bundan hiç hoşlandığımı söyleyemem. Ben bir iblisim, Tanrı aşkına, ben Aziz'im! Eğer biri benim uzaya bakıp duran ya da çıplak gözle görülemeyen arkadaşlarıyla konuşan hayalperest bir insan için yumuşadığımı öğrenirse, artık kimse benden korkmaz.

Ve buna izin veremem. Hayır, bu saçmalığı kesip atmalıyım, hem de hemen. Her şeyi mahvetmeden önce bu kadını kafamdan çıkarmalıyım. Belki de sadece azmışımdır? Yani, son iki aydır biriyle yatmadım. Esasen Aralık ayı yaklaştıkça, lekeli olanları işaretlemeye daha fazla odaklandığım için ve şimdi o var - beni kölesi haline getiren ruh emici succubus. Zihnimi dolduran ve beni daha önce hiç am görmemiş ergen bir insan çocuğu gibi davranmaya zorlayan görüntüleriyle yüzlerce kez sikimi kaldırdım. Son derece güzel olması ve kara, şeytani ruhumun içinde yaratılışımdan beri hiç hissetmediğim bir şeylerin kıvılcımlanmasına yardımcı olmuyor. Cherise Bates'e her yaklaştığımda, ona hemen sahip olmak istiyorum - vücudunun her santimine dokunmak istiyorum, aklımdan geçen her tuhaf düşüncüyü bilmek istiyorum, izlemek istediğim her yara izi, doldurmak için can attığım her delik. Hepsini, onun her parçasını istiyorum ve ona sonsuza dek sahip olacağım. Bana ruhunu isteyerek verecek ve ben onu ondan almak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim. Kahretsin, bende bir sorun var. İblisler ele geçirmeyi sever ama bu şekilde değil, mide bulandırıcı duygularla değil. İşte bu kadar. Tüm bağları koparıyorum. Artık onu göremem.

Tatlı bir cazibeye kapılmış bir iblis gibi, Lockwood'un cansız kaldırımlarında, birkaç metre önümdeki ödülümü net bir şekilde görerek yürüyorum. Yıldızlarla dolu gece gökyüzünün yardımıyla, fark edilmemek için gölgelerden uzak duruyorum. Resmen aklımı kaybettim. Belki de şaka budur - çılgın bir pilice takıntılıyım, bu yüzden artık çılgın olan ben olmalıyım. Neden bu saatte etrafta dolaşıyor ki? Ekim ayında bir Salı günü saat 11:30 ve kasabanın çoğu uyuyor. Kötülükler kralı Lionel Ashcroft'tan başkası tarafından bu lanetli kasabaya getirilen sokağa çıkma yasağından bahsetmiyorum bile. Lionel ve onun hasta ailesini düşündükçe dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu işi devraldığımdan beri o ailenin tamamını biçmek istiyorum ama ne yazık ki Lucifer tarafından korunuyorlar. Boktan ayinleri sırasında feda ettikleri her masum ruh onlara benden güvenlik satın alıyor. Midem çalkalanıyor ve cehennem ateşi intikam arzusuyla dilimi yakıyor. Bir gün, bu saçma güvenlik ağının etrafında bir boşluk bulacağım ve hepsinin başını kendim keseceğim. Uzuvarını tepelerine asacağım.

Bu kasabanın her santimetrekaresi, kilisesi, bakkalı, bankası, hatta lanet olası ağaçları bile parıldayan sinevari bir zevkten oluşan kanlı bir süs gösterisiyle kaplanacak. Ben-

Cherise hareketsiz kalıp arkasını kontrol etmek için dönmeden hemen önce hızla yanımdaki çalının arkasına çömeliyorum. Kahretsin, bu kadar gürültücü olduğumu düşünmemiştim. Ona bakmak için ayaklarımın üzerinde dönüp yeşil çalının etrafına bakıyorum ve yine "arkadaşıyla" konuşuyor. Belki de beni duymamıştır. Önemli değil. Beni yakalamasını kesinlikle istemiyorum, ama şimdi konuşmalarını duyacak kadar yaklaşmayı merak ediyorum. Yani, kendisiyle konuşmasını.

Sihrim Aralık'ta olacağı kadar güçlü değil ama bu durum için hafif bir şeyler yaratabileceğimden eminim. Parmaklarımı şıklatarak, dudaklarıma Tanrısız bir gülümseme yerleştirerek ve gözlerimi tatlı günahıma dikerek kendimi tamamen görünmezliğe büründürüyorum. Kendime bakıyorum ve hâlâ bedensel bir formum olsa da, bir ses çıkarmadığım ya da Cherise bana çarpmadığı sürece fark edilmiyorum. Bu mükemmel bir şey. Neden bunu daha önce düşünmedim ki?

Dikkatli adımlarla çalıların arkasındaki kapalı alandan ayrılıyor ve şeker sever sevgilime doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça sesi daha da netleşiyor - nefes alış verişime dikkat ederek ve ses çıkarıp onu uyuracak bir şeye basmadığımdan emin olarak - Cherise'in önünde durana kadar ilerliyorum. Kesinlikle hiçbir şeye bakmıyor ama derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Bana sadece dünyanın en ıssız, sakın sahillerinde bulunan en berrak, sığ okyanus suyunu hatırlatan o unutulmaz, kristal mavisi gözlerine bakıyorum; çirkin ve nadir ama son derece büyüleyici. Okyanus güzel olsa da uçsuz bucaksız ve tehlikeli -derinliklerin altında gizlenen ve şüphelenmeyen herhangi bir kurbanın üzerine atılmayı bekleyen bilinmeyen- Cherise'le birlikleyken kendimi böyle hissediyorum. Sanki ben, lanet bir iblis, onun gizemli cazibesine kapılacak masum bir kurbanım - çünkü onun yüzeyinin altındaki her sırta sahip olmak ve denizine hükmetmek istiyorum.

"Sana söylediğim gibi kötü adamın peşinden gidiyorum. Hızlı olmalıyım yoksa sokağa çıkma yasağını geçerken yakalanacağım. Kaybedecek fazla zamanım yok." Gözleri, sokağa çıkma yasağını aşan bir kadın olduğunu polise bildirmek üzere pusuda bekleyen kimsenin olmadığından emin olmak için etrafımıza bakıyor. Aradığı bu kötü adam kim? Eğer yolu gösterirse onu kendim parçalayacağım.

Bir süre sessiz kalıyor, zihninin ona verdiği yanıtı dinliyor, sonra kısık bir fısıltıyla tekrar konuşuyor. "Seni bir daha asla benden alamayacak. Bunu ikimiz için yapıyorum. İkimizi de güvende tutmak için-ve

birlikte. Bir daha asla kötü adamlar tarafından incitilmeyeceğiz ve sen de benimle kalabilirsin - babandan uzakta-"

Kendi kendine sözünü kesti ve az önce aklından geçen her neyse onunla alay etti. Kollarımı kavuşturuyorum, tek bir kaşımı kaldırarak ona kuşkulu bir bakış atıyorum. O kadar deli ki, bir şekilde sevimli geliyor. Ancak bu, onu inciten biriyle ve nihayetinde bu "arkadaşı" her kimse onunla ilgili gibi görünüyor. Ben de onu kimin incittiğini bilmek istiyorum ve narin, soluk tenine dağılmış yara izlerinin bunun bir parçası olduğuna dair bir his var içimde.

"Baban bir sorun olmayacak. Bu Noel, her şeyi bitireceğim. Önce Aziz'le, sonra da babanla." Ne oluyor lan? Onu doğru mu duydum? Konumumu ele vermekle tehdit eden bir nefesi geri çekiyorum - az önce "önce Aziz'le" mi dedi? Benimle boy ölçüşebileceğini düşünecek kadar hayalperest olamaz ve daha da önemlisi, ben ona ne yaptım ki? Belki de tanıdığı birini, bir arkadaşını, aile üyesini ya da eski iş arkadaşını yutmuşumdur? Onun ismiyle bağlantılı olabilecek herhangi birini bulmak için listemi kontrol etmek için can atıyorum. Cherise Bates, çok daha ilginç biri oldun, benim tatlı günahım. Görünüşe göre bağlantımızda görüldüğünden daha fazlası var. Ona bir şey yaptığımı düşünüyor ve ben de ne olduğunu bulmayı planlıyorum.

"Aziz için hazır olacağım, merak etme tatlı meleğim. Bu geceden sonra ona bir adım daha yaklaşmış olacağım - onu hiç beklemediği bir anda hazırlıksız yakalayacağım - geldiğimi bile görmeyecek. Canavar yok edildiğinde, sıradaki son iki kötü adam gidecek. O zaman özgür olacağız."

Havaya doğru hafifçe başını sallayarak hızla arkasını dönüyor ve sanırım bu sözde kötü adama doğru yolculuğuna devam ediyor. Peşinden takip etmeye devam etmeden önce biraz mesafe kazanmasına izin veriyorum. Kendimi asla bir sapık olarak görmemiştim, ama işte bu lezzetli, hayalperest, şeker kaplı insanı takip ediyorum, aklımda hiç şüphe yok ki benim olacak. Ama önce neden ölmemi istediğini bulmalıyım. Bu düşünce onu hemen oracıkta öldürmek istememe neden olmalı. Bunun yerine, tatlı günahımın beni ele geçirmek istemesi ilgimi çekti ve tabii ki çok tahrik oldum.

Benden yeterince uzaklaştığını hissettiğim anda parmaklarımı şıklatıyorum ve bir zamanlar görünmez olan bedenimin yeniden ortaya çıkışını izliyorum. Ellerimi birbirine sürterek, kendim için sahiplendiğim her ruhun ve artık yok edilmek üzere işaretlenmiş her ruhun adını içeren listemi oluşturuyorum. Parşömeni açıyorum ve tek elimi Cehennem'in en iyi büyüleriyle dolu mistik altın parşömenin üzerine koyup Bates soyadını arıyorum. Büyünün tınısını hissediyorum

parşömen parlak keten rengiyle ışıldarken parmak uçlarımda - ve sonra hiçbir şey ismi algılamadan aniden duruyor. Hoşnutsuz bir iç geçirdim.

Cherise Bates bile listede işaretli değil, yani ilk buluşmamızda onu talep etmeye çalıştığımda bir şekilde işe yaramadı. Benden bir şeyler saklıyor ve ben de bunu çözmeye kararlıyım. Aziz'le sandığından daha erken karşılaşabilir ama geldiğini göremeyeceği kişi ben olacağım. Onu öldürebilirim. Bu beni bir sürü dertten kurtarır ve bana yabancı olan bu lanet duygulardan kurtulmamı sağlar. Bu düşünceyi tamamen aklımdan çıkarmasam da silkeleyip atıyorum.

Sağa dönüp köhne bir mahallenin kaldırımına doğru ilerlediğinde bir ayağımı diğerinin önüne atıyor, onun arkasında rahat bir şekilde ilerliyorum. Tekrar iç çekiyorum, içime daha çok sıkıntı doluyor ve insanımı takip etmeye devam ediyorum.

Duraklıyorum, rüzgârda taşınan fısıltılar gibi çalan zillerin hafif sesini duyduğumda hareketsiz kalıyorum. Lucifer, lanet olsun, şimdi olmaz. Sağ elimdeki şeytani şeytan yaklaşırken çanlar daha yüksek sesle çalıyor ve keskin, çatırtılı bir sesle etrafımdaki hava ısınıyor - cehennem cehennemlerini anımsatıyor. Grimble aniden önümde belirirken, ateşin uğultusu altında katmanlaşan çığlıkların uzak yankıları eşliğinde derinliklerden dönen alevler ortaya çıkıyor - şeytani, dişlek sırtışı tüm keskin, sivri dişlerini gösteriyor. İki ayak boyundaki Grim ufak tefek olabilir ama içlerindeki en acımasız şeytan o, bu yüzden onu ikincim yaptım. Eğer bir emir veririm, diğer iblisleri bu emri yerine getirmeleri için kamçılayan kişi o olur. Ve gerçek anlamda kırbaçlamaktan bahsettiğim durumlar da var.

"Şimdi olmaz," diye homurdanarak onu ittim ve küçük günahıma doğru ilerledim.

Grimble adımlarıma uyuyor ve ancak cehennemin derinliklerinden yayılan bir hırıltıyla emrime kulak asmıyor. "Efendim, parşömen üzerinde sihrinizi kullandığınızı hissettim. Sizin için lezzetli, lekelenmiş, etli bir ruh bulmak için yardımınıza mı ihtiyacınız var? Sadece söyle ve yapacağım."

Ona bakıyorum; soluk gri teni sokak lambalarının loş ışığı altında yarı saydam görünüyor. Her zamanki siyah silindir şapkasını takıyor, saçsız kafasını tamamen örtmek için iki beden küçük, koyu yeşil bir takım elbise ve kırmızı kravattan oluşan normal kıyafeti ile birlikte. Bakışlarımı karşılamak için yukarı bakıyor. Dişlerini gizlemek için dudakları yok ve ağzını çevreleyen neredeyse hiç deri olmadığı için altındaki kemiği görebiliyorsunuz - ortaya çıkan dişleri ona bir

sürekli gülümsüyor gibi görünür. Burnu ve kulakları keskin noktalara geliyor, kulakları hafifçe aşağı doğru sarkıyor. Bir insanın en kötü kâbuslarından fırlamış gibi, ama benim için muhteşem bir şey. İmplerimin hepsi öyle; hepsi aynı görünüyor ve aynı giyiniyor, sadece her birinin yüz yapısında küçük değişiklikler var. "Şimdi olmaz dedim Grim, ama hâlâ buradasın," diye çıkışıyorum, ses tonumda amaçladığımdan daha sert bir ton var. Bu onun suçu değil; o sadece işini yapıyor ama şeker kokulu bağımlılığımı bir sır olarak saklamak istiyorum.

Sanki düşünce sürecimi duymuş gibi gözleri önümüzde yürüyen küçük ödülüne takılıyor. Neşeli bir kahkahayla parmaklarını birleştiriyor. "Sıradaki hedefiniz bu mu, Usta? Eminim ruhu en tatlı, en günah lekeli gibi kokuyordur."

"Yeter! O benim ve sadece benim." Onu yakından incelerken solgun, kızıl gözlerindeki ışıltıyı yakalıyorum. "Beni dinliyor musun ki?"

Keskin bir nefes alarak başını sallar. "Ah, evet, çok üzgünüm, benim şanlı Azizim. Kızı işaretlemek için neden benim yardımına ihtiyaç duymadığınızı sorabilir miyim? Kokusunu buradan alabiliyorum, çok büyüleyici bir ölüm ve çürüme kokuyor... ama aynı zamanda saf olan bir şeyle sıırılsıklam. Bu nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum, ben de bunu anlamaya çalışıyorum. Cherise Bates, o lanet şekerci dükkânında kokusu bana ulaştığı günden beri varlığımın baş belası haline geldi." Bakışlarımı tatlı günahıma geri çeviriyorum; evin sundurma ışığı yanmadığı için gölgeler içinde kalan karanlık bir araba yoluna dönerken adımlarını hızlandırıyor. Belki de peşinde olduğu kişi evde değildir.

"Bu kızla ilgileniyor musunuz, Usta? Onu henüz sikmedin mi-" Başımı sertçe çeviriyorum, çenemi açıyorum ve geniş, sivri dişlerimin yüzüne çarpmasına izin veriyorum. Yumruklarımı iki yanımda sıkarken pençelerimin uzadığını hissediyorum. "Neredeyse Lucifer'inki kadar büyük, görkemli sakinle diyecektim." Vahşi, uhrevi bir hırıltı çıkardığımda yüzünü buruşturuyor. Yüzünden yavaşça uzaklaşıyorum, gözlerim hâlâ onun dehşete düşmüş görüntüsünde.

"Bu kıza karşı hiçbir ilgim yok. Belki de ölmemi istediği ve uyanıkken aklımdan geçen her düşüncüyü çalıp kendi görüntüleriyle doldurduğu gerçeği dışında. Bu ne anlama geliyor, Grim? Sanırım deliriyorum." Tam zamanında kafamı kaldırıp bakıyorum ve Cherise'in şu anda bu kişinin penceresinden tırmanmakta olduğunu görüyorum. Bu kadar dikkatsiz olmasına sinirlenerek bir of çektim.

-Önce evde kamera ya da birileri var mı diye kontrol bile etmedi.

"Usta . . ." Grimble titreyen bir sesle fısıldar.

"Ne?" Yanımdaki küçük halini fark etme zahmetine bile katlanmadan tersliyorum.

"Bana bir ölümlüye karşı hislerin olmadığını söylemelisin."

Dilimi şaklatıyorum ve ona bakıyorum. Geri çekiliyor, bu yorumun misillemesinden korktuğu için boyun eğiyor.

"Oh, zarif olan. Saygısızlık etmek istemem," diye inliyor.

"Bir ölümlüye karşı hislerim yok. Bu çok saçma ve fiziksel olarak da mümkün değil. O sadece... ilgimi çekiyor. Hepsi bu," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı önümüzde uzanan sessiz, karanlık eve çevirerek.

"Acıması küstahlığım için beni affedin Üstat, ama onu güçlü, şeytani sikinizle şereflendirmediyseniz ya da ruh hasadı için işaretlemeydiyseniz neden onu takip ediyorsunuz?" Yine yanımda inlediğini duyuyorum.

Göğsümde alçak, derin bir gümbürtü oluşuyor. Lanet olası bir insana karşı hislerim yok. Bu mümkün değil. Daha önce hiç duyulmamış bir şey. Ama bana ne yapıyor böyle? "Grim, ben-"

Evin içinde bir yerden yüksek bir ses geliyor. Burası kimin evi ki? Ellerimi hızla birleştiriyorum ve parşömenimi çağırıyorum. Elimi aceleyle yaldızlı kağıda koyuyorum ve hemen nerede olduğumu öğreniyorum.

"Thomas Branson'ın evinde ne işi var?" Kükreyerek eve doğru ilerliyorum - beni görmesi umurumda bile değil. Bir ışık kaynağı pencereden koridoru aydınlatıyor. Ön kapıya doğru ilerlemeyi bırakıyorum ve evin içine bir bakış atıyorum.

Cherise'im gerçekten de iğrenç ve kendimi tamamen merak içinde buluyorum. Şimdi, karşımdaki manzara karşısında tam bir şaşkınlık içindeyim. Benim çılgın, tatlı günahım o kadar da tatlı değilmiş. Sırlarından birini öğrendim, seni katil, günahkâr güzel kadın.

OceanofPDF.com

BÖLÜM F VE

Cherise

NOEL'E İKİ AY KALA I

"W ho benim lanet evimde!" Branson koridorda kükrüyor. Kahretsin. Pencereden geçerken olabildiğince sessiz olmaya çalıştım ama lanet olası botum çıkıntıya takıldı ve ayağımı kaybetmeme neden oldu. I öne doğru tökezledi, bir şifonyere çarptı ve bir lambayı devirdi. yerde paramparça oluyor. Bu, onu oyun için bağlamadan önce hazırlıksız yakalayıp bayılma planlarımı gerçekten bozuyor.

Nefesimi susturuyorum ve kendimi sakın bir hisle sarıyorum. Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım, başka seçeneğim yok. Arkadaşımın ve benim özgür olmamızı istiyorsam, kötü adamlar ve Aziz ölmeli. Yatak odasının karanlığının içinde, kapının hemen yan tarafına çömeliyorum. Branson'ın gürleyen ayak seslerinin koridordan benim olduğum yere doğru geldiğini duyuyorum. Ceketimin cebine uzanıp tırtıklı bıçağımı çıkarıyorum, sapını sıkıca kavriyorum - vücudumun önünde tutuyorum - odaya girerse vurmaya hazırım.

"Silahım var, seni küçük bok parçası! Göster kendini!" İfadesi silahın emniyetinin açılmasıyla doğrulanıyor. "Çık dışarı, çık dışarı, her neredeysen," diye alaycı bir şekilde şarkı söylüyor. O metal parçasıyla üstünlük sağladığını düşünerek kendini beğenmişlik yapıyor. Silahı kışına sokacağım ve tetiği çekeceğim, sadece ölümcül bıçağımla ölüm dansına silah getirmenin ne kadar büyük bir hata olduğunu ona göstermek için - ve onun ne kadar

o iğrenç, cılız sikini kaç kez kıcıma soktuğundan beri anal oynamayı seviyor.

Telefonumu çıkarıp, açık olan müzik uygulamamın kilidini açıyorum ve oynat tuşuna basıyorum. "Baby, It's Cold Outside" adlı Noel şarkısı telefonun hoparlörlerinden bangır bangır yükseliyor ve ben de telefonu koridora doğru kaydırıyorum. Gel benimle oyna, orospu çocuğu.

Kıçımın üzerine düşüyorum ve telefona doğru ateşlenen silahın sesiyle keskin bir tıslama çıkarıyorum. Sanırım onu korkuttum-Branson tetiğe çok düşkün

-Ama bu kontrolün bende olduğu anlamına geliyor. Nerede olduğumu bilmiyor. Yüksek sesle nefes veriyor. O kadar yakın ki, kapının dışından etine yayılan çürük kokusunu alabiliyorum. Odaya ilk giren, zavallı, titreyen ellerinde tuttuğu silahın dış hatlarını gördüğümde gözlerimi yukarı çeviriyorum.

Kalbimin göğsümde çarptığını hissediyorum ama kaskatı kesiliyorum. Thomas'ın yavaş ve hesaplı adımlarla odaya girmesini ve silahını vücudunun önünde yüksekte tutmasını izliyorum. Üstüme uzanıyor ve gözlerini odanın uzak köşesindeki dolaptan ayırmadan ışık düğmesini açıyor. Salak herif. Silahı sabitliyor, dolaba doğrultuyor ve üç el ateş ediyor; her atışın sesi kulaklarımda çınlıyor.

Kapıya doğru yaklaşıyor. "Ben olsam hemen şimdi ortaya çıkardım. Sana karşı nazik olacağım ve bunu çabuk yapacağım. Söz veriyorum," diye alay ediyor. Evet, dostum, bu kulağa gerçekten inandırıcı geliyor.

Yavaşça duvardan bir kedi zarafetiyle inip ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Yanlarında minik kırmızı fiyonklar olan diz üstü beyaz çoraplarım kemiklerimi acılı ve soğuk parke zeminden koruyor. Titreyen bedeninin arkasına geçtiğimde kılıcımı kaldırıyorum ve hızlı bir hamleyle Aşil tendonunu kesiyorum. Yere bir kez daha vurup kadınsı bir acı çığlığı atan Branson sert bir gümbürtüyle yere düşüyor ve tabanca çarpmanın etkisiyle elinden fırlıyor. Yaradan hızla ahşabın üzerine kan birikiyor.

Çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor, kan donduran bir koro arka plandaki eski zaman Noel şarkısına karışıyor. Acımasız bir gülümseme dudaklarımı yukarı doğru kıvrıyor. Başka bir şey düşünmeden ayağa fırlıyorum, savaş botumu omurgasına bastırıyorum ve onu sertçe yere çarpıyorum. Sırtını tüm gücümle iterken bacağımdaki kasları gererek şarkının sözlerini söylüyorum. "'Hayır, hayır, hayır, efendim' demeliyim."

"Sen de kimsin lan!" diye bağılıyor nefes nefese. "Ne istiyorsan al!"

"İstediğim her şeyi alırım; bu konuda endişelenme Thomas Branson. Tıpkı benden aldığın, aldığın ve aldığın gibi!" Çığlık atıyorum, içimdeki ham duygular dışarı akıyor. "Şimdi senin bedenini parçaladığımda kim ucube olacak? Ailenin senin o çirkin, lanet yüzünü tanıyamamasını sağlayacağım."

Daha yüksek sesle çığlık atıyor ve acı dolu nefesler arasında asla cevap vermeyen bir Tanrı'ya dua ediyor. "Lütfen! Tanrım, biri bana yardım etsin!" Beni üzerinden itmek için kalçalarını sallamaya çalışıyor.

Yardım için yalvarışları karşısında içimden bir kıkırtı kopuyor. Bıçağımın sapını kavrayıp ayağımı çekiyorum ve onun çırpınan bedeninin üzerine binmeye çalışıyorum ama o beklediğimden daha hızlı bir şekilde sırt üstü dönüp beni elleriyle geriye itiyor. İçimden şiddetli bir öfke çığlığı yükseliyor ve kırmızı görüyorum.

Sonunda bana iyice baktığında gözleri yuvalarından fırlıyor. Artık kim olduğumu biliyor - geçmişinin hayaleti, lekelenmiş varlığını biçmek için geri döndü. "Bu sensin! Nasıl kaçtın?"

Görüşümü lazerle onun yüzüne odaklıyorum ve geniş bir sırtıyla başımı hafifçe eğiyorum. "Gerçekten kalamam, ama bebeğim, dışarısoğuk," sözleri yatıştırıcı, rahat bir tonda söylüyorum.

Öne doğru hamle yapıyorum ve Branson ters dönüp yanlış yere koyduğu silahı almak için sürünüyor. Üzerine iniyorum, sırtına biniyorum ve bıçağımı iki elimle sapından tutarak etine batırıyorum; bıçağı omurgasının derinliklerine saplamanın verdiği mutlulukla haykırıyorum. Tüm vücudu gevşiyor ama hâlâ acı içinde bağıyor. Silahı almak için uzattığı eli yerde gevşiyor. "Vücudun uyuşmaya mı başladı, Branson? Omuriliğini mi kestim?"

"Lütfen bırak gideyim. Özür dilerim! Sab-" Onu tekrar böğründen bıçakladığımda kan dondurucu bir çığlık daha attı.

Kulağına fısıldamak için eğildim; sesim yumuşak ama hafifçe titriyor. "O öldü, hatırladın mı? O gün onu öldürdün. Ondan her şeyini aldın. Şimdi ben de senden her şeyini alacağım," diye dudaklarımı geriye çekerek alay ediyorum.

Hareket edemeyeceğinden emin olduktan sonra ayağa kalkıyorum ve yerdeki tabancayı alıyorum. Elimdeki küçük metal parçasına bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Silahlardan nefret ederim ama onun kıcını bir kurşunla sikmek için kendime bir söz vermişim ve bu sözü bu kadar çabuk bozmak istemezdim. Ona doğru koşuyorum ve bıçağımı yanımda yere koyuyorum. Şarkının sözlerini mırıldanarak gri eşofmanının kemerini kavradım ve aşağı doğru çekerek

Kıllı, çıplak kıcının tamamını bana gösterdi. Sertçe yutkunuyorum ve tiksintiyle yüzümü buruşturuyorum. "Anal seviyorsun, değil mi Tommy? Hatırlıyorum, hepsini hatırlıyorum."

Hafifçe inliyor ama vücudunu hareket ettiremiyor ya da beni durdurmaya çalışmıyor bile. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve silahın namlusunu doğrudan deliğine sokuyorum. "Her şey için siktir git. Cehennemde görüşürüz, göt herif. İki aşağı

- "İki tane kaldı." İçime keskin bir nefes çekerek tetiği art arda iki kez hızlıca çekiyorum ve Branson'ın bağırsaklarını iki kurşunla dolduruyorum. Kurşunların sert sesi kulaklarımı dolduruyor. Oda sessizleştğinde ve vücudu artık ciğerlerini havayla doldurmak için yukarı aşağı hareket etmediğinde rahat bir nefes alıyorum.

Tabancayı açık kıcından çıkarıp kendimden uzaklaştırıyorum. Bir kez daha üzerine atlıyor ve her yerini defalarca bıçaklıyorum. Defalarca, bıçağımı iğrenç vücudunun her santimine batırırken, bastırılmış acı ve ıstırap çığlıkları atıyorum. "Öl, öl, öl! Senden nefret ediyorum! Hepinizden nefret ediyorum!" Kan çoraplarıma sızıyor, solgun tenime fişkırıyor ve beni onun DNA'sıyla kaplıyor.

Bıçağımı son kez etinden çıkardıktan sonra, titreyen bir nefesle başımı arkaya yatırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve çocukluğumdan beri hiç gülmediğim kadar çok gülüyorum. Derin nefesler alarak gözlerimi açıyorum ve Branson'ın bıçağımla sonsuza dek damgalanmış cesedine bakıyorum. Çok fazla kan var. Çok fazla kan var. Kıpırmızı uçuruma bakarken, etrafımda dönmeye başlıyor; derime batıyor ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor. On yıl önceki o geceye, ailemi kaybettiğim geceye dair anılar zihnimde yanıp sönüyor. Asla ihtiyacım olduğunu bildiğim şekilde hatırlayamıyorum - sadece parça parça geliyor. Geçmişin kırık dökük kalıntıları beynimde dönüp duruyor ve her seferinde bir parçaya odaklanmaya çalışıyorum ama çok hızlı geçiyor. Her yerde kan var. Annemin cansız bedeni yerde. Kukuletalı figürler etrafımda dönüyor. Azizin siyah saçları, çarpık sırtışı, siyah pelerini ve soğuk, mavi gözleri.

Başımı salladım. "Odaklan! Neden yüzünü göremiyorum?" Etrafımdaki ölü boşluğa bağıriyorum. Altımdaki bedene baktığımda düşüncelerim duruyor.

"Başardın. Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor yanımdaki arkadaşım. "Özgürlüğe bir adım daha yaklaştın."

Güzel arkadaşşıma bakarken dudaklarımda sıcak bir gülümseme beliriyor. "Biliyorum. Artık çok yakınız." Ayağa kalkıyorum, bıçağım hâlâ elimde ve yatağa doğru ilerliyorum. Kenara oturdum ve geleceğimi düşündüm. Hayallere dalıyorum

Kılıcımı Aziz'e saplayacağım günü, onun tiz şeytani çılgınlıklarının havayı kapladığını duyacağım günü düşünüyorum. Aziz'i, onu nasıl öldüreceğimi ve yeryüzünü onun günahından nasıl kurtaracağımı düşündükçe kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Nefesim kesiliyor ve vücudumdaki küçük tüyler diken diken oluyor. Artık o kadar yakın ki, hissedebiliyorum.

Kafamı kaldırdığımda arkadaşımın gittiğini gördüm. Güzel. Yatağın üzerinde biraz daha geriye kaydım, topuklarımı kenara koydum ve bacaklarımı genişçe açtım. Eteğimin altından uzanıp parmaklarımı nemli külotumun üzerinde gezdiriyorum ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Daha önce hiç yaşamadığım kadar büyük bir ihtiyaçla dolup taşarak tangamı kenara itiyorum ve üç parmağımı sert ve hızlı bir şekilde girişime sokuyorum. Hızlı, nefes nefese pantolonumu çıkarırken onları içeri ve dışarı pompalıyorum - ama bu beni kenara itmek için yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Başımı çevirip kanlı bıçağımı tutan uzanmış koluma bakıyorum, sapı oldukça kalın. Yapamam... yapabilir miyim? Dudaklarımı yalıyorum ve Nik'in yüzü zihnimi yakıyor. Onu ve sikiinin içimde nasıl bir his uyandıracığını düşündükçe içimin ıslandığını hissediyorum. Hemen kolun şimdilik yeterli olacağına karar veriyorum.

Ağırlığımı dirseğimle tutuyorum ve bıçağı sapının dibinden kavriyorum. Onu kaygan göbeğime getiriyorum ve girişime hizalıyorum - yavaşça içeri itiyorum. İç kaslarımın, sapın kalınlığını tutmaya çalışarak beni esnetirken etrafına kenetlendiğini hissettiğimde yüksek sesle inliyorum. Kesme çılgınlığım sırasında onu sıkıca kavradığım için hâlâ sıcak. Tuhaf şekline alışıyorum ve elimin bıçağa kaymamasına dikkat ederek daha hızlı ve daha derine sokup çıkarıyorum. Boşalmamı kovalarken nefes alışım hızlanıyor. Sırt üstü uzanıyorum, diğer elimi sinir yumağıma götürüyorum ve sıkı daireler çizerek ovuyorum. Orgazmıma yaklaştıkça ellerim mükemmel bir uyum içinde çalışıyor. Başımı eğip kapı aralığına bakıyorum ve Nik'in orada durduğunu görüyorum. Gözleri bir ton kararıyor ve şehvetle parlıyor; bıçakla kendimi becermemi izlerken dudakları hafifçe aralanıyor. Bu adama o kadar fena tutuldum ki zihnim onu gözlerimin önünde canlandırıyor ve bu sadece serbest kalmanın yüksekliğini kovalamayı çok daha hızlı hale getiriyor. Alt dudağını ısırmasını ve göğsünün derinliklerinden alçak bir gümbürtü çıkarmasını izliyorum.

Çikolata kahvesi gözlerine bakıyorum ve patlıyorum. Çenem düşüyor ve beni bir yük treni gibi çarpan salıverilmemle birlikte haykırıyorum. Tüm vücudum titriyor ve kalçalarımı gıcırdatırken, orgazmı atlatmak için kolu hızla itiyorum - ateşli takipçimle göz temasını asla kaybetmeden

kaçmak. Zihnim onun vücudu üzerinde öyle mükemmel bir iş çıkardı ki, neredeyse gerçek gibi görünüyor ve ses çıkarıyor.

Bıçağı içimden çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum. Kendimi yukarı itiyorum ve Nik odaya adım attığında nefesim kesiliyor. "Ne kadar kötü bir kızsın sen benim küçük Azrail'im," diyor alçak bir hırıltıyla, neredeyse insan sesine benzemeyen bir sesle. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve kendimi cehennemin çukurlarına bakıyormuş gibi hissediyorum. Ve anlamadığım bir nedenden ötürü, bu adamın beni Dünya'nın en karanlık çukurlarına sürüklemesini istiyorum. Beni mahvetmesini ve yeniden yaratmasını istiyorum. Onunla birlikte içten içe yanan bir ateşte yanmak istiyorum, o kadar parlak ki nefesimizi tutamıyoruz - onun tarafından o kadar tüketiliyorum ki ateşli kucağından asla ayrılmak istemiyorum. Eğiliyor ve parmaklarını yanağımda gezdiriyor.

Gerginleşiyorum ve teninin tenime değdiğini hissettiğimde şok olmuş bir nefes veriyorum.

Bu da ne böyle? "Sen gerçek misin?" Yavaşça fısıldıyorum.

Başını eğiyor ve cebinden vişneli bir lolipop çıkarıyor. Ambalajını yırtıyor ve şekeri hiç direnmeden dudaklarıma doğru itiyor. Vişne aroması dilime değdiğinde, farkına varmamla birlikte gözlerim açılıyor. "Ben gerçeğim. Buradayım." Lolipopun çubuğunu tutuyor, ben dilimi döndürürken yavaşça ağzımın içinde ileri geri itiyor ve kısık bir inilti çıkarıyor. "Ne güzel bir yaratıksın sen, kendini bir bıçak sapıyla becerirken kana bulanmışsın. Çok büyüleyicisin Cherise Bates. Sana sahip olmak istiyorum. Seni sahiplenmek. Seni sonsuza kadar benim olarak işaretlemek istiyorum," diyor cehennemi bir hırıltıyla.

Cinayet işlerken yakalandığım için korkmam gerekirdi ama bu güzel adam ağzıma en sevdiğim şeylerden birini pompalarken ve tüm doğru şeyleri söylerken, tüm endişelerim beni terk ediyor. Bileğini tutup geri çekiyorum, böylece emiciyi ağzımdan çıkarıyor. "Öyleyse yap."

Tekrar inliyor ve şekeri yere atıyor. Kollarımdan tutup beni kaldırarak önünde durmamı sağlıyor. "Az önce ne dediğimi anlıyor musun? Bunun ne anlama gelebileceğinden korkmuyor musun?" Herhangi bir şüphe belirtisi için gözlerimi çılginca arıyor.

Boğucu bir sırtışla ofluyorum. Saten gömleğini yumrukluyorum, ayak parmaklarımdan üzerinde duruyorum ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum - ona cevabımı veriyorum. O da beni kabaca öpüyor, dudaklarımı ağızla ayırıyor; cezalandırıcı, yaralayıcı ve affetmiyor. İki elini de saçlarıma doluyor ve dilini ağzımın içine sokuyor, biz hakimiyet için savaşıırken. Dudaklarını ısırp emiyorum, bu da göğsünün derinliklerinden vahşi bir gümbürtünün çıkmasına neden oluyor. Beni gözlemlemek için hafifçe geri çekiliyor. "Bana ne yapıyorsun?"

"Bana ne yapıyorsun? Dikkatimi dağıtıyorsun Nik," diye karşılık veriyorum soluk soluğa gülerek.

"Neyden? Bu adam sana ne yaptı?" Çok yaklaşıyor. Onu ne kadar istesem de bağlanamıyorum. Bu şekilde incindiğini öğrendim, özellikle de seni en çok sevdiğini ve önemseddiğini iddia edenler tarafından.

Cevap vermeden, onu duvara yaslayana kadar geriye doğru itiyorum. Başının arkasını kavriyorum ve dudaklarını bir kez daha kendime doğru çekiyorum. Elimi sert karnından aşağıya, kot pantolonundaki kabarıklığa ulaşana kadar gezdiriyorum. Elimle kumaşın arasından sikini kavradığımda dudaklarıma doğru nefes nefese kalıyor. Titreyen bir nefesle geri çekiyorum. "Kocaman olmuşsun," diyorum kontrolsüz bir iniltiyle.

"Ne kadar haklı olduğunu anlamıyorsun bile, küçük orakçı. Bununla başa çıkabilir misin?" Çekici bir sırıtışla soruyor. Çıkıntısını daha sıkı kavriyorum, sonra elimi kotun kabarıklığı boyunca gezdiriyorum. Yavaşça başımı sallıyorum, tehlikeli bakışlarını asla kaçırmadan. Gözleri neredeyse kıpkırmızı bir renge bürünüyor ama bu sadece bana duyduğu şehveti yansıtıyor.

"Görmek istiyorum. Seni tatmam gerek," diyorum nefes nefese bir iniltiyle. Ellerimi kot pantolonunun düğmesine koyuyorum ve fermuarını açmakla birlikte hızla çözüyorum. "Bakmama izin ver," diye yalvarıyorum, önünde diz çökerken parmaklarım pantolonunun bandına takılıyor.

Gergin bir kahkaha atıyor ve arkamdaki ölü adama bakıyor. Işığı söndürmek için hafifçe dönüyor ve kapının kolunu tutarak kapıyı kapatıyor, bizi karanlık odaya hapsediyor. "Ölü bir adama bakarken boşalamıyorum, bu yüzden ne yazık ki karanlıkta sikimi o kadar iyi göremeyeceksin. Ama hata yapma Cherise, içimdeki vahşi bir şeyi serbest bırakıyorsun. Eğer bana hemen dur demezsen, o güzel, kiraz kokulu ağzını cehennemden gelen bir şeytan gibi sikeceğim. Bana durmamı söyle, duracağım- ama sadece bu seferlik sana bu kurtuluşu sunacağım. Çünkü ucum dudaklarından bir kez geçtiğinde, Tanrı bile seni sana yapacaklarımdan kurtaramaz, küçük orakçı."

Tırnaklarımı kot pantolonuna geçiriyorum ve kendim aşağı çekmeye çalışıyorum. Nefes alışım düzensiz ve titriyor. Kanım alev alev yanıyor ve bu vahşi adama ve onun sahiplenici sözlerine karşı ezici bir arzu duyuyorum. "Tanrı tarafından kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu kim söyledi? Ben zaten cehenneme gidiyorum, o yüzden beni de götür. Durma Nik, asla durma," diye törpüledim.

Pantolonunu indirmek için acele ederken vahşi, sahiplenici bir hırıltı çıkarıyor. Devasa aleti serbest kalırken önümdeki hareketi görüyorum,

neredeyse yüzüme çarpıyordu. "Kuralları unutma, bunu sen istedin. Artık asla durmayacağım, Cherise." Bununla birlikte, başımın arkasını bir mengene gibi kavıyor ve saçlarımın bu kadar sıkı çekilmesinin acısıyla tıslıyorum.

Bir elimi sikinin üzerine koyup yavaşça ileri geri hareket ettiriyorum. Yemin ederim, sikinin avucumun içinde daha da büyüdüğünü hissedebiliyorum. Delinmiş mi? Elimi düzleştirip shaftının alt tarafı boyunca gezdiriyorum ve derisinin altındaki her tümsek ve çıkıntıyı hissediyorum. Diğer elimi de kadife gibi pürüzsüz ve şimdiden dölle kayganlaşmış ucuna dokunduruyorum ve başparmağımı başının üzerinde gezdiriyorum. Şimdiye kadar hissettiğim tüm erkek siklerinden farklı bir şekli var; ucu eğimli ve damlayan göbeğime heyecan verici bir elektrik akımı yayılırken ağzım sulanıyor. Bu içimde nasıl bir his uyandıracaktı? Hırlıyor ve saçlarımı daha sıkı kavıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Ateş saçan, uhrevi, parlayan kırmızı gözleriyle karşılaşmak için yukarı bakıyorum. Hızla gözlerimi kırıştırıyorum ve başımı sallıyorum. Bu gerçek mi? "Çok güzel. Çok güzelsin," diye mırıldanırken dilimi çıkarıp kıvrımlı başının etrafında döndürüyorum, bunu yaparken prekumu yalayıp yutuyorum. Elimde siki seğiriyor ve homurdanıyor.

"Bana ne yapıyorsun lan?" diye soluk soluğa bağılıyor. Keskin bir şeyin tahtaya sürtünme sesi üstümde yankılanıyor.

Nik'in ne yaptığını görmek için geri çekiliyorum, ama başımı öne doğru itiyor, ben de onu tamamen ağzıma alıyorum. Kahretsin, istesem bile onu derin derin boğazlayamazdım. O kadar büyük ki. Başımı aşağı yukarı sallarken dilimi düzleştirip onun ilgi çekici shaftının üzerinde, her çıkıntı ve tümsekte kaydırıyorum. "Çok iyi bir kızsın, sikimi çok iyi alıyorsun. Durma, bebeğim."

Sesi şimdiye kadar duyduğum en derindi, bozuktı ve neredeyse bir insanın yaratabileceği hiçbir tona benzemeyen bir yankıya sahipti. Bir yandan hızımı artırırken bir yandan da sikinin tabanını ve ağzımın ulaşamadığı diğer kısımlarını okşuyorum. Diğer elimi kalçasına koyuyorum ve tırnaklarımı batırıyorum, eminim teninde küçük yarım ay şekilleri bırakıyordur. İki elini de saçlarımdan geçirip çekiştiriyor, sonra ağzıma sokuyor ve boğazıma kadar girdiği için gözlerim doluyor. Burnumdan nefes almaya çalışıyorum ama ağzımda bu devasa alet varken nefes almaya odaklanmak zorlaşıyor. Her güçlü darbeye daha da ihtiyaç duyuyor, kendini içimde kaybettikçe her hamlesi daha vahşi ve kontrolden çıkmış hale geliyor ve ben de ona bunu vermek istiyorum.

"Fuuuuuck, ağzın mükemmel. O kadar iyi alıyorsun ki beni boşaltacaksın. Vücudundaki her deliği sikeceğim Cherise." Nefes nefese soluyor, her nefesi daha da derinleşiyor ve içinden tehditkâr bir hırıltı yükseliyor. "Sen benimsin." Ağzımı o kadar büyük bir güçle sikiyor ki gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve öğürmemeye çalışıyorum. Tırnaklarımı etine daha sıkı geçiriyorum ve her hamleden sonra boğuk inilti çıkarıyorum. "Lucifer, oh lanet olsun, boşalacağım!" diye bağılıyor, tohumunun boğazımın arkasını kapladığını hissetmeden hemen önce. Sikini dışarı çekiyor ve ben de değerli oksijeni keskin bir şekilde içime çekiyorum.

Dölünü yutuyorum ve pipomdan aşağı kayarken neredeyse yanıyor - tatlı, içinde ne olduğunu anlayamadığım ateşli bir baharat var. Gözlerimi siliyorum ve ucunu bir kez daha öpüyorum. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyorum ve bıçağımı cebime koymak için yatağa doğru dönüyorum. İç çekiyorum ama Nik'e bakmak için geri dönmüyorum. "İyi misin?" diye mırıldanıyor, sesi her zamanki tonuna dönmüş.

"Ben iyiden de öteyim." Yüzümü ona dönüyorum. "Gerçekten kalamam," diye şarkı söylüyorum. Aziz'in ailemi öldürdüğü görüntüler -neredeyse bir işaret gibi- yeniden ortaya çıkarken, Nik'in planlarımdaki dikkat dağıtıcı rolünü tekrar hatırlıyorum. "Beni takip etme. Planlarımı mahvedeceksin, o yüzden şimdilik bu işi bitirmeliyiz."

Nik'in yanından geçip gitmek için kapıyı açıyorum ki onun hışırtılı sesinin beni bastırdığını duyuyorum. "İşimiz asla bitmeyecek, Cherise. Sana vazgeçmen için bir şans verdim ve sen vazgeçmedin. Seni işaretledim ve sana sahip olacağım, hepinize ve yakında."

"Olabilir, ama şu anda olamaz. Hoşça kal Nik." Yatak odasından çıkmadan önce duvardaki derin pençe izlerine bakıyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ama buna daha fazla aldırmiyorum. Bu sadece başka bir dikkat dağınıklığı ya da zihnimin bana yine kirli oyunlar oynaması. Telefonumu yerden alıp Thomas Branson'ın evinden ayrılıyorum. Tamamlamam gereken bir görevim var ve Nik Saintclair ne kadar güzel olursa olsun ya da siki ne kadar canavarca olursa olsun artık bana engel olamayacak.

BÖLÜM S X I

NIKLAUS

NOEL'DEN BİR AY ÖNCE I

Ikinci kattaki balkonun tepesinden kalabalık gece kulübüne bakıyorum. Tekno müziğin basları bedenimde titreşiyor ve oda, flaş ışıklarının kör edici parıltısı ve DJ kabininin etrafındaki ışık gösterileri dışında karanlık. Ter, baskın kolonya ve içki kokularının ezici karışımının ortasında, oda günahın tatlı aromasıyla yıkıyor, bu kadar çok iğrenç yaratık tek bir büyük alanda yaşıyor.

Aşağıdaki dans eden bedenler yığını tarayıp, şeker ve ölümün sarhoş edici kokusunu taşıyan kişiyi buluyorum - benim küçük Azrail'im.

Onu, bu Noel'de yok etmek üzere işaretlediğim Thomas Branson'ı öldürürken yakaladıktan sonra, tamamen içeri girip sakladığı sırlar hakkında onu sorgulamaya niyetliydim. Ama odaya girdiğimde gördüklerim - bacaklarını iki yana açmış, güzel amcığı parlıyor ve o kanlı bıçağıyla kendini becerirken bana sergileniyordu- onu sorgulamakla ilgili önceki tüm düşüncelerim pencereden dışarı çıktı. Artık onun katil eğilimleri umurumda değildi. Tek düşünebildiğim onu sahiplenmek, onu kendime mal etmektir.

Ona geri adım atması için tek bir şans sundum; onu sonsuza dek yalnız bırakmamı istemesini onurlandıracaktım. O ne yaptı? Deli kadın kiraz kokulu dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve sanki ruhumu çalacak olan kendisiymiş gibi beni öptü.

Cherise'i ilk kez öptüğüm o anda içimde yabancı duygular patladı - dünyayı sarsan bir şeydi. Dünyanın sonu gibiydi. Ve ona sikimi yedirdiğim andan bahsetmiyorum bile. Daha önce bir ölümlüyle hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim, insan cazibemi koruyamamıştım. Sikimi eline aldığı anda, onun etrafındaki kararlılığımın paramparça olacağını biliyordum, bu yüzden yalan söyledim ve ışığı kapatmak zorunda olduğumu söyledim çünkü odada ölü bir adam varken boşalamazdım. Henüz beni görmesine hazır değilim, gerçek beni, intikam almak istediği şeytanı. Cherise'le birlikte, içimdeki şeytanı hiç denemeden yüzeye çıkarıyor. Ağzını uzunluğumun etrafına sardığı anı sikimi kıpırdatıyor, en azından alabildiği kadarını. Kendime milyonuncu kez tekrar soruyorum, bana ne yaptın sen, küçük orakçı?

Son bir aydır benden tamamen kaçıyor. Belli ki planlarına bir şekilde engel olduğuma inanıyor, ki artık beni de içerdiğini biliyorum. Onu sorgulayabileceğim kadar yaklaşmama izin vermiyor - ona yaklaştığımı ilk gördüğünde hemen diğer yöne doğru kaçıyor. Şimdi bana baktığında gözlerindeki çatışmayı görüyorum, sanki benden kaçmamak için zihninde bir iç savaş sürüyor. Yine de her seferinde kaçıyor. Bu çok sinir bozucu. Ben de hasta, saplantılı bir insan gibi onu takip etmeye devam ediyorum. Durmaya çalışıyorum, Noel için işaretleyecek ruhlar bulmaya devam etmeye çalışıyorum, ama aklım Cherise'den her uzaklaştığında, hemen ona geri dönüyorum. Ona karşı gerçek duygular besliyor olabileceğim gerçeğini aklım almıyor. Bu bende kuma isteği uyandırıyor. Ben bir Archdemon'um. Ben Aziz'im. Bu ölümlünün beni onun yanında istememesi umurumda bile olmamalı ama umurumda.

Cherise Bates, kokunu alan bir iblis var ve ben sana sahip olacağım. O yaraların altında saklı olan tüm sırlarını öğreneceğim. Benden saklanamazsın. Artık saklanamazsın.

Tenim karıncalanıyor ve kükürt kokusu burun deliklerimin açılmasına neden oluyor. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Başımı, bana buzlu viski ikram eden kısa boylu, kilolu, yüzü fareye benzeyen kel adama doğru çeviriyorum. İçkiyi alıyorum ve tiksintiyle burnumu kırıstırıyorum. "Berbat görünüyorsun," diye karşılık veriyorum ve aşağıdaki kalabalığa dönüyorum.

"Teşekkür ederim, Efendim! Sadece en rahatsız ruhların derilerini sizin için giyiyorum!" Grumble'a cevap olarak homurdandım. İmplerim kimliklerini gizlemek için büyü yapabilirler, ancak bu sadece geçmiş yıllarda sahiplendiğim kötü ruhlar için geçerlidir. Yanımda duran adam bir zamanlar 14 kadına tecavüz edip öldüren bir adamdı.

Çocuklar. Ruhu o kadar tatlı ve etliydi ki, şimdi onu yanımda görmek çok zor. Onun çürümüşlüğü bu dünyadan silindi ve hiç kimse onun çirkin suratına bir saniye daha bakmak için acı çekmek zorunda kalmamalı.

"Burada ne işin var, Grim?" Viskiye yudumluyorum, boğazımdan aşağı kayarken yanmanın tadını çıkarıyorum. Cehennemden gelen ve insanı ateşler içinde bırakan alkolden daha iyi bir şey yok ama sanırım bu da işimi görür.

Dirseklerimi önümdeki korkuluklara dayıyorum, gözlerim hareket halindeki cesetlerin üzerinde gezinerek öldürücü küçük ikramımı bulmaya çalışıyor. Çevremde Grim'in hareketlerimi yansıttığını görüyorum, elinde meyveli, kırmızı bir karışık içki ve tepesinde yüzen küçük beyaz bir şemsiye var. Bu gülünç manzara karşısında bir kahkaha atıyorum. "Bu kadar açık sözlü olmama izin verirsen, ey zarif kişi, ama son zamanlarda kendinde değilsin. Korkarım bu insan seni değiştiriyor." Kaşlarımı çatıyorum, viski bardağının etrafındaki yumruğum hayal kırıklığıyla sıkılıyor. Grimble'dan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. "Tekrar söylüyorum, sana asla saygısızlık etmek istemedim. Sadece demek istediğim... artık bizimle birlikte hasta olanları avlamak istemiyorsun. En sadık zebanilerini gelecek ayki şenlikler için avımızı işaretlemekle görevlendirdin, bir zamanlar çoğunlukla kendin yapmaktan hoşlandığın bir şey. Ölüm ve saflık kokan bu insan kadını sürekli takip ediyorsun. Seni ona bu kadar aşık eden nedir?"

İçimdeki öfke kabarıırken çenemi sıkıp dişlerimi gıcırdatıyorum. Başımı Grimble'a çeviriyorum ve sanki onu dövmek için elimi kaldırmışım gibi yüzünü buruşturuyor. Keşke ona bir tokat atabilseydim ama bu istenmeyen bir dikkat çekerd. Utanç içinde başını eğiyor ve neredeyse onun için üzülüyorum - neredeyse. Söylediği hiçbir şeyde haksız değil, ama beni öfkeyle tüketen şey onun haklı olması. Bu lanet olası şey olmamalıydı bile. "Ona aşık değilim. Sadece... kokusu hoşuma gidiyor." Grim tek kaşını kaldırarak bana şüpheli bir bakış attı. Alay ediyorum. "Tamam, belki bundan daha fazlasıdır. Ne bileyim işte. Sanki anlayamadığım ya da açıklayamadığım bir şekilde ona çekiliyorum. Ruhunu sahiplenmek için işaretleyemiyorum bile. Bu insanda bir terslik var ve ne olduğunu bulacağım."

"Onun ruhunu lanet için işaretleyemez misiniz? Bu... duyulmamış bir şey, Efendim. Pencereden o adamı öldürdüğünü gördük -ruhu da iddia ettiğiniz diğerleri gibi lekeli- almak için olgunlaşmış olmalı." Gergin bir kahkaha atıyor ve karışık içkisindeki pipeti dudaklarına götürerek bir yudum alıyor. Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor. "Onu sizin için öldürebiliriz, Efendim. Belki bu sizi onun iğrençliğinden kurtarır?"

Vücudumu Grimble'a doğru çeviriyorum, gömleğini vahşice kavırıyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. Yüzüne alaycı bir ifadeyle bakıyorum, bu da onun elimde şiddetle titremesine neden oluyor. "Bunu bir daha söylersen seni Lucifer'in ayaklarına parçalar halinde geri gönderirim," diye homurdanıyorum, ses tonumdaki şeytani havayı yumuşatmaya bile çalışmıyorum.

Grimble'ın dudakları titriyor, odadaki bangır bangır müzik sesinden çevredekilerin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle inliyor; gözleri şişmiş, kırpmadan bana bakıyor. "Asla sizi hoşnut etmeyecek bir şey yapmam, benim en şeytani, en kutsal Efendimiz. Kızın saçının bir teline bile zarar gelmeyecek."

"Güzel." Gömleğini bırakıyorum ve kırıksıklıkları elimle düzeltiyorum. "Şimdi bu kalabalığın içinde onu bulmama yardım et ya da defol git ve sana emrettiğim gibi ruhları işaretle." Tekrar parmaklıklara dönüyorum ve metal çubuğun üzerine eğilmeden önce viskimden bir yudum daha alıyorum.

Grimble bir iç çeker ve kalabalığa bakar. "Orada, dans pistinin ortasında, o adamla dans ediyor." Onu bulması sadece bir saniyesini almıştı. Tanrı aşkına.

Lazerle ona yaklaşıyorum ve hırlayarak elimdeki camı kırıyorum, kalıntılar aşağıdaki karanlık odaya düşüyor. "Bu ne cüret!" Parmaklıklara o kadar büyük bir güçle tutunuyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor ve metal, uyguladığım güçle bükülürken tutuşumun altında gıcırıyor. Adamın elleri vücudunun her yerinde dolaşırken Cherise kışını bir adama sürüyor - benim kendim için sahiplendiğim bir vücut.

Grimble'a tek kelime daha etmeden korkulukları itiyor ve ana dans alanına inen merdivenlere yöneliyorum. Kim olduğunu sanıyor bu kadın? Tüm binayı yerle bir etmeden önce onu o gevşek aletten uzaklaştırmalıyım. *Neye dönüşüyorsun, Niklaus?* Göğsümün derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor ve bu düşüncüyü silkeleyip atıyorum. Cherise, bir iblisle alay etmenin akıllıca olmadığını bilmiyor musun?

Cesetleri hiç umursamadan yere itiyorum. Tek umursadığım küçük Azrail'ime ulaşmak. Kalabalığın büyük bir kısmı birbirlerine sürünüyor ya da ritim eşliğinde zıplıyor. Hepsi o kadar kalabalık ki, azgın insan hormonlarıyla birbirlerini becermek isteyen bir piranalar denizinde yüzmek gibi.

Cherise'i görüyorum; sırtı bana dönük. Kollarını bu herifin boynuna doluyor, bir yandan da kalçalarını onun vücuduna yakın bir şekilde sallıyor. Adam ellerini aşağı indirip kızın kışını avuçluyor. Bu adam bu gece ölecek. Ve.,

Cherise, bu küçük düşüncesizliğin sonuçlarına sen de katlanacaksın. Bu işin peşini o kadar kolay bırakmayacağım. Gırtlığına kadar soktuğum aletten zevk aldıktan sonra beni bir hiçmişim gibi bir kenara attı - sanki bir ilişkiden başka bir şey istemiyormuş gibi davranıyordu - ama önemsiz bir insana geçti. Onun küçük aletinin arzularını tatmin edebileceğine gerçekten inanıyor mu? Beni tamamen tüketen bu garip duygu da ne? Tüm varlığım boyunca hiç bu kadar sahiplenici ve öfke dolu hissetmemiştim.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum, bir sonraki hamlemi düşünürken onun arkasında duruyorum. En iyi ihtimalle, kendi isteğiyle bana gelecektir. En kötü ihtimalle, benden uzaklaşmak için tekrar kaçır - ama en azından onun pis ellerinden uzakta olur. Gözlerim arka tarafında geziniyor; kıvrımlarını vurgulayan dar kırmızı bir elbise, kırmızı tabanlı ayakkabılarla file çoraplar ve tabii ki her zaman giydiği deri ceket giymiş. Neden onu kapıda bırakmadı? Önemli değil. Bok suratlının onun kıcını elleriyle sıkıldığını gördüğümde vücudum geriliyor.

Öne atıldım, bir kolumu gövdesine doladım ve onu kabaca bedenime doğru çektim. Dans ettiği adama bakıyorum, günahkâr bir sırıtişla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Hafifçe başını sallayarak kalabalığın içinden bara doğru ilerliyor.

Cherise vücudunu döndürüyor ve gözleri açılıyor. Hemen onun buz mavisi gözlerinin içine çekiliyorum. Minik elleriyle yüzümü kavrarken yüz hatları yumuşuyor. "Nik," diye nefes alıyor. "Neden beni takip edip duruyorsun?" Yakut boyalı dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kendime engel olamıyorum, elimi kaldırıp parmaklarımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, dudaklarından aşağıya doğru eğimli bir şekilde uzanan sivri yara izine ekstra dikkat gösteriyorum. Dokunuşumun altında titrediğini hissediyorum. "Sana söyledim, sen benimsin. Ve sen bir sık kafalının ellerini üzerinde gezdirmesine izin verdin. Bunu görmezden gelemem, Cherise."

"Kıskandın mı Nik?" Parmak uçlarıma doğru soluyor, gözlerinde vahşi bir parıltı var. Bu his böyle bir şey mi? Hayır. Aziz kıskanmaz.

Gözlerimi kısıyorum. "Hayır, ben-"

Cherise kıkırdıyor, elimi ağzından çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Öpücüğü derinleştirirken aç bir inilti kaçıyor içimden. Ellerim sırtına gidiyor, onu bedenime yaklaştırıyor - ona daha çok ihtiyacım var. Kollarını boynuma doluyor ve müzikle birlikte kalçalarını sallamaya başlıyor. Tadı biraz vişneli votka gibi. Benim küçük Azrail'im sarhoş mu?

Öpüşmeyi kesiyor, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp kabaca geri çekerken dişleri kan akıtacak kadar sert bir şekilde sıkıyor. Bu beni kızdırmak için miydi bilmiyorum ama sikim artık kaya gibi sağlam. Dudağımı serbest bırakıyor ve ben de ona odaklanmış aç bakışlarla kanı yavaşça yalıyorum. Kanımı yalamamı izlerken dudağını ısırıyor. "Dokun bana, Nik."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Sana dokunuyorum."

Başımı sallıyor ve beni tekrar öpüyor, dilini kanayan dudağımın üzerinde gezdiriyor. Böyle devam ederse şeytani sikim pantolonumun dikişlerinden dışarı fırlamak üzere. Yoğun öpüşmemize ara vermeden gömleğimin kolundan tutup kolumu önümüze doğru itiyor. Elimi tutarak elbisesinin eteklerine doğru indiriyor. Geri çekiliyor, gözleri şehvetten sırlıslam. "Dokun bana dedim."

Etrafımızı saran cesetlere bir bakış attıktan sonra hemen umurumda olmadığına karar veriyorum. Ne de olsa ben bir iblisim. Eğer tatlı günahım ona tam burada, dans pistinde dokunmamı ve onu boşaltmamı istiyorsa, onu nasıl reddedebilirim?

Ona sinsice sırtıyorum ve elbisesinin altına uzanıyorum. Elimi sırlıslam dantel külotunun kumaşı boyunca gezdiriyorum. Çenesi düşüyor ve keskin bir nefes alıyor. Parmaklarımı göbeğinin üzerinde ileri geri gezdirirken, yanıp sönen flaş ışıklarının altında yüzünün yaptığı her hareketi gözlemliyorum. "Daha fazla. Beni parmaklarınla boşalt Nik. Seni istiyorum," diye inliyor.

"Beni ne kadar çok istiyorsun?" Külotunu yana kaydırıyorum, arzudan damlayan kapüşonlu gözlerine bir kez bile bakmıyorum. İki parmağımı onun nemli sıcaklığına sokuyorum ve klitorisini parmaklarımın arasında yavaşça sıkıştırıyorum. Yüzü buruşuyor, nefesi kesiliyor. "İsteddiğini elde ettiğinde yine benden kaçacak mısın? Yoksa şimdi seni tutmama izin verecek misin?"

Kalçalarını oynatarak klitorisinde parmaklarıma karşı sürtünme yaratmaya çalışıyor. "Sana daha önce de söyledim, beni henüz tutamazsın. Önce yapmam gereken şeyler var." Daha sert sıkıyorum ve boğuk bir inilti çıkarırken gözleri kapanıyor.

Diğer elimle boynunu kavıyorum ve gözlerinin açılmasını sağlıyorum. "Sana yardım etmeme izin ver. Bana neden bu adamların peşinde olduğunu söyle, ben de o küçük amcığını parmaklarımla o bıçak sapının yapabileceğinden daha sert bir şekilde boşaltayım."

Kalçalarını tekrar oynatıyor. O gelmek için çaresiz, ben de cevaplar için çaresizim, böylece onun ruhunu talep edebilir ve onu sonsuza dek benim yapabilirim. "Acıtıyorlar

Ben. Onlar da başkalarına zarar vermek için kötü şeyler yapıyorlar. Yardımına ihtiyacım yok Nik. Sadece gelmemi sağla. Lütfen, gelmeme izin ver." Boğazını hafifçe sıkıyorum ama oksijen kaynağını daraltacak kadar değil. "Gözlerin kırmızısının en güzel tonuna dönüşüyor. Bu gerçek mi yoksa zihnimde mi?"

Kahretsin. Kaybediyorum. Sanırım bu cevap şimdilik yeterli olacak. Klitorisini hassas bir şekilde kavramayı bırakıyorum ve yavaş, sıkı daireler çizerek ovmaya başlıyorum. Çenesi tekrar düşüyor, saf mutluluk içinde kendini kaybederken gözleri kapanıyor. "Çok ıslaksın, Cherise. Umarım benim yüzümdendir, seninle başa çıkabileceğini düşünen o pislik yüzünden değil."

Gözlerini yüzümde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, yavaş bir gülümseme oluşuyor. "Bıçakla kendimi becerdiğimde ve sen kapıda belirdiğinde, zihnimin bana oyun oynadığını düşündüm çünkü kendime dokunduğumda yüzünü görüyorum. Her seferinde. Her zaman. Bunu bana sadece sen yapıyorsun Nik."

Kalbim daha önce hiç hissetmediğim kadar hızlı atıyor ve bilmediğim bir duygu yine beni ele geçiriyor. Keşke ne olduğunu bilseydim - çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şeydi ve benim küçük Azrail'imın dudaklarından çıkmıştı. Elimi boynundan çekiyorum ve parmaklarımı başının arkasındaki saçlarına geçiriyorum. Yüzünü kendime doğru çekiyorum ve onu cehennemden en karanlık çukurlarında yanan ateşler kadar hararetle öpüyorum. İki parmağımı girişine sokuyorum ve içindeki hassas sinir demetine sertçe sürtünmeleri için kancalıyorum. Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalıyorum ve başparmağımı klitorisine vurmak için getiriyorum. Keşke müziğin sesi bu kadar yüksek olmasaydı da onu bu kadar iyi hissettirdiğimde çıkardığı her küçük sesi duyabilseydim.

Bana karşı kıvranıyor, sanki müzikle birlikte dans ediyormuş gibi kalçalarını hızlıca gıcırdatıyor. Hızımı artırıyorum, içimdeki şeytan tehlikeli bir şekilde içimden çıkmaya ve onu dans pistinin ortasında kabaca becermeye yaklaşıyor. "Benim için gel, güzelim. İyi bir kız gibi parmaklarıma binmeye devam et," diye kulağına doğru nefes alıyorum.

"Siktir, Nik!" Alnını benimkine yaklaştırıyor, serbest kaldığını haykırırken kalçaları daha hızlı gıcırdıyor. Orgazmı onu kasıp kavururken kaslarının parmaklarımı sıktığını hissediyorum. Vücudu elimde titriyor ve kıvranıyor, ben onu kendinden geçirirken hala içine pompalıyorum.

Orgazmının zirvesinden inmeye başladığında kalçalarını yavaşlatıyor. Parmaklarımı içinden çıkarıp amına hafif bir tokat atıyorum, bu da onun zıplamasına ve bir nefes vermesine neden oluyor. Sırıtiyorum ve onu tamamen örtmek için külotunu geri çekiyorum. Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum, sadece işaret parmağımı emiyorum,

ve cehennemi bir inilti ile dışarı sürükleyin. Hareketi izliyor ve dudağını ısıyor.

Onun dölüyle ıslanmış orta parmağını dudaklarına götürüyorum. "Tadına bak, küçük orakçı." Bileğimi kavıyor ve orta parmağını ağzına alıyor. Yavaşça emerken gözleri doluyor. "Benimle eve gel."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve yüksek bir sesle parmağını ağzından çıkarıyor. "Önce burada yapmam gereken bir şey var. Bana bir içki getirir misin?"

"Benimle oynamayı bırak Cherise," diyorum uhrevi, çarpıtılmış bir hırıltıyla.

Gülüyor. "Gülmüyorum. Bana bir içki getir, 10 dakika sonra seninle barda buluşuruz."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Eğer bir daha kaçarsan, cezan sonsuza kadar sürecek."

Omuzlarımı itiyor ve bara doğru başını sallıyor. "Sen git. Seninle orada buluşacağım, söz veriyorum."

Çenemi ovuşturup ona dik dik bakıyorum ve ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Burada hâlâ ne işi olabilirdi ki? "Tamam. Sana güveneceğim, ama beni kazıklarsan, güvenimi bir daha bu kadar kolay kaybetmeyeceğim. Anlaştık mı?"

Nazlı nazlı gülümsüyor ve aletim fermuarıma doğru sıcıyor. Lucifer lanet olsun. Elini kot pantolonumdaki kabarıklığın üzerinde gezdiriyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve geri çekiliyor. "Birkaç dakika sonra görüşürüz. Umarım şeker getirmişsindir."

Tabii ki yaptım. Artık hep üzerimde ama endişelendiği şey bu mu? Bir kahkaha atıp başımı sallıyorum. Topukları üzerinde dönüyor ve kalabalığın arasında ilerliyor; gözlerim her hareketini takip ediyor. Onun küçük oyununa ayak uyduracağım, ama burada aslında ne yapmayı planladığını bulacağım.

Kalabalığın içinde onu takip ediyorum ama yeterince uzakta duruyorum ki arkasını döndüğünde kolayca eğilip insan sürüsünün arasına karışabileyim. Daha önce dans ettiği - açgözlü ellerini insanımın üzerinde gezdiren - pisliğe doğru yürümesini izliyorum. Damarlarımda öfke kaynıyor, ama ona güvenimi verdim - bakalım tatlı günahım bu cehennem köpeği bok yığını için ne planlamış.

Kolunu onun omuzlarına doluyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Güzel gülümsemesi büyüyor, ama dudağında numara yaptığı anlamına gelebilecek hafif bir seğirme hissediyorum - umarım söylediği her ne iğrenç şeyse ona sinirleniyordur

ona. Çenemi öyle bir sıktım ki kırabilirdim. Onlara yaklaşıyorum ve dans pistinin kenarındaki büyük bir kirişin arkasına saklanıyorum. Adamın masadan bir şişe alıp kızın dudaklarına götürmesini izliyorum. Bir yabancından içki alıyorsa ne yaptığını biliyor olsa iyi olur.

Başını sallayarak, dans pistinden uzaklaşmak isteyenlerin yararlandığı bilinen, işletmenin arka odalarından birine doğru ilerliyor. Kız heyecanla zıplıyor ve odalara doğru ilerlemeye başlıyor ama adam onu durduruyor. Onu kendine doğru çeker ve şişeyi tekrar dudaklarına götürür. Kadın kaşlarını çatar ama adamın isteğini yerine getirir.

Cherise, insanlar böyle uyuşturuyor. Ne yapıyorsun lan sen?

Sanırım tatmin olduktan sonra kızın elini tutuyor ve onu arkaya doğru sürüklüyor. Hiç sanmıyorum. Arkalarından gidiyorum ama yine de mesafemi koruyorum. Cherise hafifçe sendeliyor ve adam onu kendine doğru çekiyor. Kahretsin, gerçekten de içinde uyuşturucu var mıydı? Gözlerim şimdi ölüm için işaretlediğim kişinin sırtında kararıyor - ama bu gece bundan para kazanacağım. Pençelerim serbest kalmak için kaşınıyor; çenem keskin dişlerimi yerleştirmek için genişliyor.

Cherise onun kolundan tökezleyerek kurtulur ve kendini sabitlemek için önlerindeki kapı koluna uzanır. Elini alnına götüren Cherise yüzünü buruşturuyor, sonra eğilip başını sallıyor. Tecavüzcü pislik gülerek Cherise'in etrafından dolaşıp kapıyı açıyor ve ikisini de içeri çektikten sonra kapıyı çarparak kapatıyor.

Hayır, hayır, hayır. Adımlarımı hızlandırıyorum, onlara ulaşmak için neredeyse depar atıyorum. Kolu çekiyorum ama içeriden kilitlemiş. Yapmak üzere olduğum şeyi kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. Tek bir kişi bile benim için endişelenmiyor, bu yüzden elimi kapının önüne koyuyorum ve büyümü çağırıyorum. Sonra duraklıyorum, Cherise bağırıyor ve kapının arkasından bir boğuşma sesi duyuyorum. Hay sikeyim. Parmaklarımı kilide doğru uzatıyorum ve parmak uçlarımdan gelen bir ışık parıltısı ve bileğimin bir hareketiyle kapı açılıyor.

Hiç vakit kaybetmeden kapıdan içeri daldım ve arkamdan tekmeleyerek kapattım. Sonrasında gördüğüm şey karşısında damarlarımda çığ, su katılmamış bir öfke dolaşıyor. Bilinci yerinde olmayan Cherise yerde yatıyor ve küçük siki hiç vakit kaybetmeden elbisesini yukarı kaldırmış, sert, dört inçlik, etkileyici olmayan siki elinde. "Bu ne lan, ahbap! Sıranı sonra alabilirsin." Beni başından savıyor ve sikini pompalamaya devam ediyor.

Aziz bu yılın başlarında çalmaya geliyor. Cehennemin derinliklerinden gelen korkunç bir kükremeyle cazibemi tamamen üzerimden atıyorum. Boyum uzuyor, fildişi rengi saçlarım gövdemde birbirine dolanıyor, boynuzlarım alnımdan fırlıyor ve nihayet pençelerim ortaya çıkıp oynamaya başlıyor. Bana dönüyor ve eli vuruşunun ortasında duruyor. Gerçek halime bakarken gözleri dehşetle irileşiyor. Keskin dişlerle dolu, genişlemiş ağzımla başımı eğiyorum. Çatallı dilimi öldürücü bir kahkahayla önüme doğru savuruyorum. Onun kötü ruhunun kokusu duyularımı harekete geçirirken ağzımdan salyalar akıyor.

Geri sıçırıyor ve dehşet dolu bir çığlık atarak duvara çarpıyor. "Daha Noel gelmedi, göt herif! Beni henüz öldüremezsın!"

Yani kim olduğumu biliyor. "Öyle mi, karides çüklü? Ben Aziz'im ve ne istersem onu yaparım." Ona doğru tek bir adım attım ve irkildi. Kendini duvarın içine doğru itmeye çalışırken alnında boncuk boncuk terler birikiyor. "Burada benimle kapana kısıldın. Ve ellerini insanımın üzerine koydun. Bana adını söyle," diye hırlıyorum.

"Lanet olsun!" diye kekeliyor.

Bir kahkaha attım. "Bana tam adını söyle, ben de hayatını korumana izin vereyim.

Ama ona dokunduğunuz için cezaya çarptırılacaksınız - bu bir sözdür."

Neredeyse hiperventilasyon geçiriyor. Gözlerini Cherise'e çeviriyor ve sonra tekrar benim yüksek formuma bakıyor. Güçlerim içimde uğulduyor. Neredeyse Aralık ayındayız ve yaklaşan her gün gücüm daha da artıyor.

Odanın içindeki ışıklar titreştikçe ben daha da sabırsızlanıyorum. "Yemin eder misin? Sana adımı verirsem yaşayacak mıyım?"

Çenemi tamamen açarak tüm dişlerimin görünmesini sağlıyorum. "Evet," diye yalan söylüyorum.

Aletini iki eliyle kavrayarak kapatıyor - ki buna gerek yoktu, çok küçük olduğu için tek el de iş görebilirdi. "Tamam. Ben Kyle Diaz."

Kollarımı açıyorum ve çarpıtılmış şeytani bir kahkahanın odayı doldurmasına ve küçük alanın içinde yankılanmasına izin veriyorum. Sesi

kulakları sağır edecek kadar yükseltirken Kyle kulaklarını kapatıyor ve durmam için bana bağılıyor. "Ruhun işaretlendi, Kyle Diaz."

Önüme atılıyorum, iğrenç ruhunun zengin ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. Duvara yaslanıyor, tüm vücudu titriyor, hızlı ve düzensiz nefes alıyor. "Beni öldürmeyeceğine söz vermiştin, değil mi?"

Dişlerimi suratına geçiriyorum ve bir domuz gibi ciyaklıyor. "Yalan söyledim," diye sırtıyorum ve pençeli ellerimi karnının alt kısmından aşağıya doğru indirip etine derinlemesine bastırıdıktan sonra küçük penisine doğru ilerletip vücudundan tamamen ayırıyorum. Kanı üzerime fışkırıyor ve bacaklarından aşağı hızla süzülüyor. Kyle acı içinde ağlıyor, gözyaşları bronz yanaklarından aşağı süzülüyor ve ihlal etmem için ağzını sonuna kadar açık bırakıyor. "Ruhun benim!" Daha yüksek sesle bağırıyor, elleri eskiden sikişin olduğu yerde amaçsızca dolaşıyor ve derisinin etrafına kan bulaştırıyor.

Uzatılmış, çatallı dilimi boğazından aşağı, yemek borusuna ve iç organlarının derinliklerine kadar sokuyorum. Dilimle boğuluyor ve tıkanıyor ve ben alçak, çarpık kıkırdamalarımla yüzüne gülmeye devam ediyorum. Dilimin etrafta dolaştığını hissettiğinde gözleri saf dehşet içinde açılıyor. Dilim, organlarını yeniden düzenlediğim nemli lağım çukurunda çılgınca çırpınırken keskin bir homurtu çıkarıyor. Saldırı karşısında vücudu sarsılıyor ve tıkanmış ağzından çıkan tek ses hızlı acı çığlıkları oluyor.

Pençelerimi göğüs kafesinin derinliklerine saplıyorum; kan ondan akarken ellerimi kirletiyor ve ruhunu bedeninden çıkarmaya başlıyorum. Yaşam özünün içime aktığını hissediyorum ve şimdiden güçlendiğimi fark edebiliyorum. Elimden bir güç dalgası akıyor ve onu sahiplenirken derisini daha derin deliyorum - dengesiz ruhunun son parçası artık sonsuza kadar benim.

Dilim bağırsaklarının bir kısmına dolanıyor -bağırsağı boğazından çekip çıkarıyorum- ve höpürdeterek dilimi ağzıma geri sokuyorum. "Bana ne harika bir erken Noel hediyesi verdin, Kyle Diaz." Vücudunun ağırlığı azalıyor; onu ayakta tutan tek şey göğsünün yarısına kadar girmiş olan elim. Ruhunun son damlası da bedenime girdiğinde elimi çekiyorum ve parçalanmış bedeninin yere yığılmasına izin veriyorum; bağırsakları ağzından dökülüp yere saçılıyor.

Arkamda yumuşak bir inilti duyuyorum ve aceleyle küçük orakçıma dönüyorum. Onun iyi olduğunu, hâlâ baygın olduğunu ama zarar görmediğini görünce rahat bir nefes alıyorum. "Ne yapıyordun, benim tatlı günahım? Seni bu kadar erken kaybedemem," diye fısıldıyorum, kansız pençelerimi saçlarının arasından geçirirken, güzel tenini çizmemeye dikkat ediyorum.

"Nik," diye mırıldanıyor.

Ben buradayım, bebeğim. Merak etme. Ayağa kalkıyorum ve iki elimi başımın tepesine koyup aşağıya doğru yönlendirerek cazibemi yeniden uyguluyorum. Bir kez

İnsan formu bozulmadan, derime bulaşan kanı temizlemek için parmaklarımı tekrar şıklatıyorum, böylece az önce birini öldürmüş gibi görünmeden buradan çıkabiliyorum. Eğilip Cherise'i kollarıma alıyorum ve odadan dışarı çıkıyorum.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Cherise

NOEL'E BİR AY KALA I

M Başım şiddetle çarpıyor, susuzluktan ağzım kuruyor. Gözlerimi aralıyorum ve büyük, kemerli pencerelerden odayı dolduran güneşin parlak ışığından gözlerimi kısarak bakıyorum. Boynumda sıcak bir nefes hissediyorum, omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderiyor. Hangi cehennemdeyim ben? Uzandığım garip yatağın etrafına uzanıyorum, parmaklarım pürüzsüz saten çarşafların üzerinde geziniyor.

Beni koruyun.

Karnımın etrafına dolandığını fark etmediğim kaslı kol, beni vücudunun sıcaklığına doğru daha sıkı çekerken geriliyor ve hareketsiz kalıyorum. Hafif, tatlı bir vanilya dokunuşu ve bir tutam kükürt ile sarmalanmış sandal ağacı kokusu etrafımı sarıyor. Bu adamın aromasının karışımı beni rahatlatıyor ve tehlikeli bir şekilde ortaya çıkmaya yakın olan panik atak başlangıcını ortadan kaldırıyor - kokusunu her yerde tanıyabilirdim.

"Nik?" Dün gece her ne olduysa boğazım kuruduğu için mırıldanıyorum. Zihnim bulanık bir karmaşa içinde. Hatırladığım son şey, bütün gece peşinde olduğum kötü adamın matarasından bir yudum içip, onu kılıcımın karşısında ölümle dans etmesi için cezbetmekti.

Nefesleri sabit ve sıcak bir şekilde tenime değiyor, tüylerim diken diken oluyor. Başımı çeviriyorum ve ağzım, dudaklarımdan geçmek için elinden geleni yapan kalın, kahverengi buklelerinin saldırısına uğruyor. Saçlarına karşı usulca kıkırdıyorum. "Nik, uyan," diye mırıldanıyorum, sesimi bir perde yükselterek.

Bir iniltiyle kıpırdanıyor. Parmaklarımı, dokunuşumla gerilen pürüzsüz, kaslı kollarında gezdiriyorum. Tırnaklarımı hafifçe etinde gezdiriyorum ve gözle görülür bir şekilde titrediğinde sırtıyıyorum. "Cherise," diyor, sesi alçak ve çakıllı.

Boynumun uzunluğunu öpüyor, çene çizgime kadar takip ediyor. Bana dokunduğunda eriyip bir su birikintisine dönüşmek istememe neden olan bu adamda ne var? Ve neden bu kadar önemsiyor? Arkadaşım dışında kimse beni umursamıyor. Nik'in etrafında olmak bana doğal olmayan ve garip geliyor, daha önce hiç deneyimleme lüksüne sahip olmadığım şeyleri hissettiriyor. Ve dün gece dans pistinde bana dokunması ve beni boşaltması için yalvardığım andan sonra bunu hiç sorgulamadan yaptı, sanki ben istesem dizlerinin üzerine çöküp bana doğru sürünecekmiş gibi. Bu dünyada Nik'e uzaktan yakından benzeyen başka kimse yok ve keşke ona olan arzularıma boyun eğebilsem, ona her şeyi mi verebilsem. Ama yapamam, henüz değil. Başını kaldırıyor ve beni cazibesinin içine çeken o tatlı, karamel gözleriyle bana bakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki kafayı bulmuşum gibi." Dudaklarımı şakacı bir şekilde büzüyorum. Kıkırdıyorum ama bu hareket başımın zonklamasına neden oluyor ve gülüşüm hızla acılı bir iniltiye dönüşüyor.

Nik kaşlarını çatıyor, kaşlarını birbirine kenetliyor. "Dün gece yaptığın şey çok pervasızca ve aptalcaydı. Aklından ne geçiyordu? Beni kızdırmaktan başka neyi başarmaya çalışıyordun?"

Sıkıntıyla iç çekiyorum ve kolunu üzerimden iterek doğrulmaya çalışıyorum. Nik homurdanarak kolunu bana doluyor ve beni sert, gömleksiz vücuduna sıkıca bastırıyor. Bir öfke çılgılığıyla tırnaklarımı koluna geçiriyorum. İsteğim dışında tutulmaktan nefret ediyorum. "Bırak beni, Nik!" Kötü adamlara karşı çaresiz ve savunmasız olduğum anılar aklıma geldikçe içimde dehşet uyanıyor.

"Bana bak, Cherise."

Kurtulmak için çırpınıyorum. Düzensiz nefeslerimi yakalamak için mücadele ediyorum ve derim kurtulma ihtiyacıyla sürünüyor. Kolunu hareket ettiriyor ve çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor. "Hey, benimle güvendesin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bakışları beni endişeyle delik deşik olmuş erimiş kahverengi gözlerine kilitliyor. Yavaşça nefes veriyorum ve artık beni gergin bir şekilde tutmadığı için huzursuzluğum yatışıyor. "Bunu yapamazsın. Bana yaptıkları buydu. Benden aldıklarında, beni kestiklerinde ve kanımı akıttıklarında, bunu yapamazsın Nik!"

Nik dizlerinin üzerinde doğrulup bana bakıyor. Yanaklarımı sert elleriyle kavırıyor, az önce ona verdiğim bilgiyle ne yapacağını bilememiş gibi bir ifade takınıyor. "Kahretsin. Üzgünüm, küçük orakçı. Ne yaptın?"

kötü adamlar sana ne yaptı? Kulüpteki adam ne yaptı da onu aramaya başladınız?"

Şu anda bana bakışı yüzünden bir ürpertiye bastırıyorum, sanki çözmek istediği dünyanın en büyük gizemiymişim gibi. Alt dudağımı kemiriyorum ve sert bakışlarından uzaklaşıyorum. "Ona söyleme. O bilmemeli. Bu bizim görevimiz Cherise," diye fısıldıyor arkadaşım bana. Minik kollarını göğsünde kavuşturmuş, yatağın yanında duruyor. Kırmızı bir parti elbisesi giymiş ve çikolata kahvesi saçlarını atkuyruğu yapmış.

Gözlerimin arkasından akan yaşlarla gözlerim yanıyor. Onları geri yutuyorum

-Şimdi ağlayamam; gözyaşı dökmek için çok erken. Bir yıl önce, kötü adamlar beni en son tutup elimden aldıklarında, intikamımı alana kadar bir daha tek bir damla gözyaşı dökmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. "Biliyorum. Haklısın," diye fısıldıyorum güven verici bir şekilde.

"Cherise." Nik çenemi tutarak dikkatimi tekrar ona çekti. Alt dudağımı aşağı çekip şefkatle okşuyor. "Yapma bunu. Bırak sana yardım edeyim." Ses tonundaki samimiyet karşısında yüreğim kabarıyor. Bana gerçekten yardım etmek istediğine inanıyorum ama bu benim tamamlamam gereken bir görev, benim almam gereken bir intikam, başka kimsenin değil. "O öldü mü?"

Kaşlarını çatıyor. "Dün gece benim olana dokunmaya çalışan karides sikini kastediyorsan, evet. Ama konuyu saptırmayı bırak ve beni içeri al, Cherise. Bana güvenebilirsin."

Nefesim kesildi. "Onu sen mi öldürdün?"

Yüzüme doğru eğiliyor, göğsünde gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü. "Evet, onun çürümüşlüğünü bu dünyadan yok ettim."

Kalçalarını birbirine çarpıyorum, içimde sıvı bir arzu birikiyor. Üzerimde yükselen tehlikeli adama bakarken nabzım hızlanıyor. Keşke onu cinayet işlerken görebilseydim; sadece bu düşünce bile içimdeki ilkel bir şeyi uyandırıyor. "Güzel," diye nefes alıyorum. "Bunu nasıl yaptın?"

Nik'in dudakları günahkâr bir sırıtışa dönüşüyor. "Birini öldürdüğümü düşünerek tahrik mi oluyorsun, küçük orakçı?" Başımı sallıyorum ve elimi onun sert kalçasında gezdiriyorum. "Şöyle diyelim... " Nik boğazımı kavrayıp sıkıyor, bu da dudaklarımdan beklenmedik bir inilti çıkmasını sağlıyor. "Ruhu artık Cehennem için daha büyük bir amaca hizmet ediyor. İç organlarını bir iplik yumağı gibi çözdüm ve yere serpiştirdim." Daha sıkı sıkıyor ve sinsi, dişlek bir gülümseme ortaya çıkıyor. "Ve bu onun küçük sikini önemsiz bedeninden ayırdıktan sonraydı."

Tırnaklarımı kalçasının üst kısmındaki ette gezdirerek yüksek sesle inliyorum. "Sen de benim gibisin. Ama sen de benim gibi sadece kötü adamları mı öldürüyorsun?"

"Sen gerçekten benim küçük Azrail'imsin. Bu isim sana çok yakışıyor. Ruhun kapkara ve en iğrenç günahlarla lekeli ama ben karanlığın içinden parlayan ışığı görüyorum. İçinde yaşayan çürümüşlüğün kokusunu alıyorum, ama aynı zamanda bahar çayırına karışan pamuk şeker gibi ezici bir tatlılık kokusu da var sende. Ben sadece en aşağılık erkek ve kadınları ölüm için işaretlerim, tıpkı senin yaptığın gibi. Benzer amaçlarımız var, Cherise. O yüzden tekrar teklif ediyorum. Sana yardım etmeme izin ver." Elini boğazımdan çekiyor ve Nik'in tişörtü olduğunu tahmin ettiğim şeyin üzerinden göğsüme doğru yavaşça iniyor.

Elleri göğüslerimden aşağıya, onun dokunuşunu en çok arzuladığım bölgeye doğru inerek beni tahrik ederken sırtımı dikleştiriyorum. Sözleri öyle ince bir çizgide yürüyor ki, en derin, en karanlık sırlarımı ona açıp dökmek istiyorum. Neredeyse. "Şekerden mi bahsettin? Sende var mı?" Alay ediyorum.

Nik başını sallayarak gülümsüyor. "Çok büyüleyici bir yaratıksın." Başını eğiyor ve beni inceliyor. Dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor. "Bu düşünceni unutma."

Ayağa kalkmak için hareket ettiğinde yatağın onun ağırlığı altında kaydığını hissediyorum.

Bir süre yatak odasından çıktıktan sonra elleri arkasında ve vahşi bir sırıtışla bana doğru geliyor. "Umarım bu şekeri seversin. Neredeyse Noel geldi ve bunlar benim kişisel favorim."

Heyecan sinir sistemimi sarsarak canlanıyorum. Ayağa kalktım ve ellerimi ona doğru uzattım. "Ver bana!"

Gülüyor, havayı dolduran derin, yankılı bir ses. "Beni daha önce hiç gülmediğim kadar güldürüyorsun. Bana ne yaptın sen, küçük Azrail?"

Hâlâ önümde duruyor, malları saklıyor ve ben sabırsızlanıyorum. Bir anda yataktan fırlıyorum ve kollarına atılıyorum. Şakacı bir şekilde bir elini alnıma koyuyor ve beni yerimde tutuyor. "Sakin ol, katil."

Kollarımı kavuşturup ayağımı yere vurarak sızlanıyorum. Diğer kolunu arkasından çıkarıp önümde bir şeker kamışı gösteriyor. Gözlerim açılıyor ve yanaklarım kızarıyor. Elinden kapıyorum ve yakından inceliyorum. "O zamandan beri bunlardan içmemiştim..."

Zihnimin derin, uçsuz bucaksız okyanuslarında uzun zamandır kaybolmuş olan anılar bir tsunami gibi üzerime çöküyor. Geriye doğru sarsılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir an annemin kanlı bedenine bakıp ağlıyorum. Sonra, yatak odamda oturan bir çocuğum, annem gizlice içeri girip bana

Ailemizin şenliklerinden çaldığı şeker kamışı. Çığlık atıyorum; kaba eller kollarımı kavıyor ve beni sarsıyor ama bu, sel kapılarının açılmasını engellemiyor. Yorganımın altına saklanırken merdivenlerin ürkütücü sesi gıcırıyor, ne olmak üzere olduğunu biliyorum - bana en sevdiği küçük kızı olduğumu tekrar göstermeye geliyor. O benden bir şeyler alırken ben çaresizim. Yorganı sıyrıyor, geceliğimi kaldırıyor ve benimle birlikte yatağa giriyor. Sessiz olmalıyım ki kimse bizi duymasın. İyi bir kız ol, iyi kızlar ödüllendirilir.

Başımı sallıyorum. Dalga dalga üzerime geliyor, her anı beni boğuyor. Aziz'in yüzü, uzun boylu, ince bir adam, dağınık siyah saçları ve yozlaşma kokan kalın, kara bir bıyığı var. Fısıltılar zihnimi dolduruyor, gökten düşen şeker kamışları, bana yaklaşan pelerinli figürler ve her yerde kan. Boğazımda safra yükseliyor ve onu yutmaya çalışıyorum. Bir şeyler hala çok yanlışı geliyor. Dehşet üzerime çöküyor. Aziz'in iskelet halindeki atının toynakları çatımıza çarptığında, acımasız kahkahası kulaklarımda çınlıyor. Kulaklarımı kapatıyorum ve kırımın üstüne düşüyorum. Çığlıklar boğazımı yırtıyor ama hiçbir şey kafamın içindeki çığlıkları bastıramıyor.

"Cherise! Neler oluyor?" Gözlerim çırpınarak açıldı. Etrafımdaki çığlıklar sustu ve zihnim berraklaştı.

Şeker kamışını göğsüme bastırıyorum, bir mengene gibi sıkıca tutuyorum. Titreyen ellerimle göz hizama kadar kaldırıyorum. "Aziz ölmeli."

Nik sert elleriyle beni yerden kaldırıyor ve duvara yaslıyor. Yüz hatları okunmaz halde. "Bana başka bir şey söylemeyeceksen, sadece şunu söyle. Neden Aziz? Sana ne yaptı?"

Cezalandırıcı bakışlarına karşı kirpiklerimi kaldırıyorum. "O benim ailemi öldürdü. Her şeyimi kaybetmemin sebebi o. Bu Noel, onu öldüreceğim." Baston şekeri yüzüne doğru itiyorum. "Bu bende kalabilir mi?"

Sert bir iç çekti. "Aziz'in aileni öldürdüğünden emin misin? Bundan kesinlikle emin misin?" Sızlanıyorum ve baston şekeri burnuna vuruyorum. Homurdanıyor ve başını geriye atıyor. "Evet, tabii ki, sende kalabilir."

"Evet, eminim." Gizli gerçeği bulmak için özümün derinliklerini araştırıyormuş gibi gözlerimi çılgınca arıyor. "Gitmek zorundayım. Hazırlanmam gereken çok şey var."

Onu itiyorum ve yatağın yanındaki komodinin üzerindeki telefonumu kapıyorum. Ona doğru atlıyorum, parmak uçlarıma çıkıyorum ve onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum. "Noel sonrasına kadar bana gelme. Dünyayı Aziz'den sonsuza dek kurtaracağım! Yoluma çıkmama izin veremem Nik. Özür dilerim."

Dudaklarını büzüyor ve mağlup bir iç çekişle başını eğiyor. Onunla kalmak için yanıp tutuşuyorum ama görevim çok kritik. Başarılı olursam, günlerimi Nik'le özgürce geçirebileceğim günü iple çekiyorum ve ona her şeyimi vereceğim - tüm karanlık, günahkâr yanlarımla birlikte içimdeki tüm iyilikleri de. O daha azını hak etmiyor, ben de öyle.

Kapıya doğru ilerliyorum, elim kapı kolundayken Nik'in unutulmaz sesi beni durduruyor. "Onu öldüremezsin, Cherise. Bunun senin için iyi bitmeyeceğine söz veriyorum."

Sırtını döndüğümde hâlâ bana dönük olduğunu görüyorum. "Düşündüğünden çok daha güçlüyüm Nik.
Gelecek ay, Aziz benim ellerimde ölecek."

Cevabını beklemedim. Hışımla yatak odasından çıkıyorum ve onun malikane gibi evinden çıkmanın yolunu buluyorum. Kalbim ağrıyor; bilinmeyen bir duygu beni boğuyor, nefessiz bırakıyor ve titretiyor; merdivenlerden ona koşarak geri dönmek istiyorum. Ayaklarım, şimdi beni yüzüstü bırakmayın. Pes edemezsin. Nik'in evinden çıkıyorum ve arkama bakmıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM E GİT

Cherise

NOEL ARIFESINDEN İKİ GÜN ÖNCE

I Kalın, beyaz kar tabakalarıyla kaplı kaldırımda yürüyorum. Botlarım her adımda yüksek sesle çıtırdıyor ve her buz gibi nefes verişimde soğuk nefesimi önümde görebiliyorum. Hareketimle kırışan dört büyük alışveriş torbası taşıyorum, her biri bir sonraki durağımı süslemek için çeşitli süslemeler içeriyor - Aziz'in dikkatini doğrudan bana çekmek için. Ne yazık ki, "ruhum alınmak için olgunlaştı" işareti bulamadım.

ama elimdekiler işimi görür.

Sokaklar ürkütücü derecede sessiz ve ölü. Bu ıssız mahalledeki evlere bakarken, iki gün sonra gelecek büyük gecenin beklentisiyle tüm evlerin tahtalarla kaplandığını fark ediyorum. Aileler bu Noel'de evlerinde birbirlerine sokulacak, kendilerini kurtarması ve ruhlarını Aziz'in gazabından koruması için Tanrılarına fısıldayacaklar. Hiç kimse güvende değil çünkü çok yakında cehennem dünyaya salınacak; ölenlerin çığlıkları ile Aziz ve şeytani cinlerinin zafer çığlıkları tek bir yıkım ve dehşet kakofonisine karışırken, dünya cehennem ateşinde yanarak paramparça olacak. Kaçacak, saklanacak hiçbir yer yok. İşte bu yüzden buna bir an önce son vermeliyim. Aziz sadece ailemi öldürerek hayatımı mahvetmekle kalmadı -bu eylem hayatımın sonraki on yılını o lanetli tımarhanede geçirmeme neden oldu- aynı zamanda dünyanın dört bir yanındaki diğer insanların da masum hayatlarını aldı. Yakında, artık bunu yapamayacak.

Rüzgar uğulduyor, etrafımda dönen fısıltılardan oluşan ürkütücü bir melodi taşıyor. Fısıltılar zihnimde dans ediyor: *dinle, hisset, hatırla. Hatırla. Hatırla. İçini ara.*

Geçmişime ışık tutacak bir şeyler, herhangi bir şey hatırlamaya çalışıyorum. On yıl önce o gece ailem neden Lucifer'in yordakçılarının hedefi oldu? Neden bir akıl hastanesine gönderildim ve yaptığımı bile hatırlayamadığım şeyler yüzünden aşağılık, gaddar kötü adamlar tarafından işkence gördüm? Sessiz Gece Tımarhanesi'nde geçirdiğim zamanın bölük pörçük anıları beynime üşüştüğüce damarlarımda öfke kabarıyor. Başımı sallıyorum ve ilerideki eve odaklanıyorum - Vixen Sokağı'nın köşesindeki ev - bir haftalık yeni evim. Ya da son nefesimi verene kadar - eğer görevimde başarısız olursam. Böyle düşünmemeye çalışıyorum ama Aziz bir iblis ve bugüne kadarki en büyük rakibim olacak. Başarısız olmayı göze alamam.

Kapıya doğru yürüdüm ve çantalarımı yere bıraktım. Adrenalin, avdan önce her zaman olduğu gibi içimde hızla yükseliyor. Son bir haftadır bu adamı izliyordum - Jeffrey Cooper - öğleden sonralarını yakındaki ilkokulun önünde arabasında oturup kendi avını bularak geçiriyor. Noel senin için erken geldi Jeffy; Aziz'den korkmana gerek yok, sadece benden. Önceki hasta herifi öldürüp parasını çaldığımdan ve evine yerleştiğimden beri nakit sıkıntısı çektiğimi söylememe gerek bile yok. Hayatıma devam etmenin zamanı geldi. Ve bu yılki kutlamalara hazırlanırken yeni evim için süslemeler yapmaktan ve yeryüzünde bir tane daha az kötü piçin dolaşmasından daha iyi bir kutlama yolu olabilir mi? Bence bu bir kazan-kazan.

Uyuşmuş elimi ahşap kapıya götürüp çaresizlik içinde vuruyorum. Pencereilerin hepsi tahtayla kapatılmış, bu yüzden içeride ışık olup olmadığını anlayamıyorum ama içeride olduğunu biliyorum. Kapı açılana kadar akılsızca vurmaya devam ediyorum ve yeni ölü ev sahibimle karşılaşıyorum - kira kontratım bitene kadar burada kalmama nazikçe izin verecek.

"Kimsin lan sen? Ne istiyorsun?" Jeffrey kalın, beyaz çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itiyor. 70'lerde popüler olan gözlüklere benziyor. Kirli sarı saçları dağınık, sivilce izleri öfkeyle buruşmuş yüzünü gölgeliyor.

Utangaç bir gülümsemeyle tatlı tatlı kıkırdıyorum ve saçımın bir tutamını parmaklarımda arasında döndürüyorum. "Merhaba, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Benim adım Cherise. Sizi rahatsız etmekten nefret ediyorum efendim ama gidecek başka yerim yoktu. Biliyorsunuz, Noel hızla yaklaşıyor ve güvenli bir yere ihtiyacım var. Beklemek için sizinle kalabilir miyim? Yemin ederim sorun çıkarmayacağım."

Aç gözleri vücudumu tepeden tırnağa tarıyor. Bakışları yüzümde sabitlendiğinde, kırmızı kışlık ceketimin üst düğmelerini çözerek dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "İstersen sana ödeme yapabilirim? Zamanına değsin."

Kollarını kavuşturur, bir zamanlar öfkeli olan yüz hatları zalim bir niyetle yumuşar. Seçeneklerini değerlendirirken sırtarak başını eğiyor. "Peki evimde kalmana izin verdiğim için bana nasıl ödeme yapacaksın Cherise?"

Hay sikeyim. Onun zevkine göre biraz yaşlıyım. Bu iş planladığım gibi gitmeyebilir. "Eminim bir tür anlaşmaya varabiliriz, bayım..."

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor ve kapının çerçevesine yaslanıyor. "Lütfen içeri gelip benimle kalmaz mısın? Bu Noel'de soğukta dışarıda kalmanı istemem. Ve bana Jeff diyebilirsin."

Dudaklarım günahkâr bir gülümsemeye dönüşüyor. Çantalarımı alıp Jeff'in yanından geçerek yeni evime giriyorum. "Anlaşmamızı konuşurken bir şeyler içmek ister misin? Kavrulmuş görünüyorsun."

Çantalarımı oturma odasındaki 70'lerden kalma yıpranmış, kahverengi kanepeye bırakıyorum. Eğlence merkezinin yanındaki küçük ağacı fark ettiğimde dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor; iyi ki o süsleri almışım. Alnının kenarından boncuk boncuk ter damlayan Jeff'e dönüyorum. "Elbette, bir şeyler içmek isterim."

Nefes nefese bir kahkaha atarak ellerini birbirine vuruyor. "Mükemmel. Kendini evinde hisset. Ben hemen döneceğim."

Memnuniyetle kendimi evimde hissedeceğim, Jeffy. Ama bana hazırlayacağından emin olduğum kafalı içkiyi içmeyeceğim - bir önceki karşılaşmamda bir yabancından içki alarak dersimi çoktan aldım. O geceki olayları kısaca hatırladığımda göğsümde bir sızı hissediyorum

-Nik'in. Bir ay önce evinden ayrıldığımdan beri onu görmedim ve bazen eskiden olduğu gibi beni takip ettiğini görmeyi umut etsem de

-Sonunda yapmam gereken şeyin ciddiyetini anlamasına sevindim. Böylesi daha iyi ve onun için daha güvenli olacak. Umarım Noel bittiğinde beni unutmamıştır.

Mutfakta birbirine çarpan bardakların sesi beni Nik'le ilgili aşağı doğru inen düşüncelerimden uyandırıyor. Ceketimin cebinden kablo telini çıkarıp çözüyorum ve uçlarını ellerimin etrafında döndürüyorum. En sevdiğim bıçağımı Nik'in evinde bıraktım ve bu yüzden hâlâ kızgınım. Onu geri almak için geri dönemedim çünkü... bu onunla yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına gelirdi

ve onu ikinci kez geride bırakmanın o kadar kolay olacağını sanmıyorum.

Sessizce mutfağa giriyorum, Jeff'in sırtı bana dönük, bir dolabı açtığını, bir ilaç şişesi aldığını ve içeceklerden birinin içine bir hap attığını görüyorum. Biliyordum. Elimdeki kabloyla arkasına atıldım, kabloyu kafasının üzerine fırlattım ve boğazına sıkıca sarıldım. Tüm gücümle teli çekiyorum ve Jeffy şok olmuş bir nefesle boğulurken ben de onu yere sürüklüyorum. Çırpınıyor ve nefes alamıyor. Elleri telin olduğu boynuna gidiyor, onu tutuşumu gevşetmeye çalışıyor ama nafiye. Onu oturma odasına sürüklüyorum, ben manyakça kıkırdarken o nefes almaya çalışırken vücudu çırpınıyor. Noel ağacının önüne geldiğimde, işi bitirmeye hazır bir şekilde boynundaki ipi sıkarak yaklaşıyorum. Ama sonra Jeffy umutsuz bir cesaret patlamasıyla ayağa kalkmaya çalışıyor. Geriye doğru sarsılıyor, tökezliyor ve ben sırtına atlıyorum, bacaklarımı beline doluyorum, onu boğan teli gevşetmeyi reddediyorum.

Jeff beni duvara çarparak nefesimi kesti ve beni tutuşumu gevşetmeye zorladı. Nefes nefese kaldığında hayal kırıklığıyla haykırdım, "Deli... lanet... kaltak!" diye mırıldandı.

Bir psikopat gibi gülüyorum, kordonu çekerken sırtından atlıyorum ve Jeff'in nefesinin kesilmesine neden oluyorum. Hiç tereddüt etmeden omurgasına sert bir tekme atarak dizlerinin üzerine çökmesini sağlıyorum. Bir saniye bile kaybetmeden teli üç kez daha boynuna doluyor ve uçlarını vahşice sıkıyorum. Hava almak için çırpınırken kahkahalarım onun çaresiz, boğuk soluklarını bastırıyor. Telin boynuna batmasıyla kan boncuk boncuk dökülürken, aklımda harika bir fikir kıvılcımlanıyor.

Tüm gücümle dişlerimi sıkıyor ve kordon etini keserken, omuzlarından, göğsünden ve sırtından kan akarken pazılarımı zorluyorum. Jeff'in beni durdurmak için yaptığı umutsuz girişimler işe yaramıyor; elleri zayıf bir şekilde benimkilere vuruyor, ciğerlerinden kaçan her nefesle -parçalanmış derisinden akan her damla kanla- daha da güçsüzleşiyor.

Botumu omurgasına bastırıyorum, daha sert çekmek için vücudunu çapa olarak kullanıyorum. Dudaklarından son bir boğuk iç çekiş çıkıyor ve kordon omurlarının direncine çarptığında öldüğünü anlıyorum. Başı geriye düşüyor, parçalanmış derisi, yırtılmış sinirleri ve parçalanmış kemikleriyle zar zor yerinde duruyor. Hayal kırıklığı içime doluyor, telin onu istediğim şekilde bitirmeme izin vermeyeceğini anladığımda bir öfke hırıltısı kaçıyor.

Kabloyu bırakıyorum ve gevşek bedenini halının üzerine itiyorum. Başında dururken dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor. Ayağımı kaldırıp boynunun arkasına vuruyorum, kemik ve tendonların mide bulandırıcı çıtırtısı odada yankılanıyor. Ayağımı etinin derinliklerine soktuğum her darbeye yaradan kan fişkırıyor. Kemik ağırlığım altında çatlıyor - tekrar ve tekrar tekmeliyorum - ta ki omurgası ikiye ayrılana, derisi kanlı bir posaya dönüşüp halıya karışana kadar.

Ellerimi memnuniyetle birbirine bastırıyorum, göğsüm efordan kabarıyor. Bu lanet bir antrenman gibiydi. Kafasının yan tarafına attığım son ve acımasız bir tekmeyle kafası vücudundan tamamen ayrılıyor ve yerde yuvarlanarak mutfığa giriyor. Havaya sıçırıyorum, ellerimi çırpıyorum ve sevinçle çığlık atıyorum. "Başardım! Yaşasın!"

Kesik, kanlı kafasına doğru atlıyorum ve saçlarından tutup sırtıtarak yüzüme yaklaştırıyorum. "Anlaşmamızın tam olarak ödendiğini düşün Jeffy. Kalmama izin verdiğin için teşekkürler!" Noel ağacına doğru yürüyüp kafasını ağacın altına koyarken içimden bir kahkaha tufanı kopuyor - bu Noel'de kendime verdiğim ilk hediye.



Gecenin geri kalanını ve ertesi günün çoğunu Noel ışıklarını dizerek geçirdim - ki yılın bu zamanında kimse kullanmadığı için onları bulmak çok zordu -Pencerelerdeki ahşap kalasları kaldırıyor, ağacı kırmızı ve beyaz süsler ve şeker kamışlarıyla süslüyordum. Özel arkadaşım bana yardım etti, etrafta dans edip birlikte süsleme yaparken çocuksu kıkırdamaları odayı dolduruyordu. Artık bıçağım olmadığından, Aziz'i öldürme konusunda yaratıcı olmam gerektiğini ve kablo telinin bunu kesmeyeceğini biliyorum. Alışveriş çılgınlığım sırasında, Nik'in bana bir tane verdiği günden beri aklımı kurcaladıkları için birkaç paket baston şeker aldım. Bu bir çağrı gibi geldi, bu yüzden saatlerce uçlarını tıraş ederek Aziz'in etine geçici nane bıçakları olarak saplamak için keskin uçlara kadar tıraş ettim - kırılmadıklarını varsayarsak. Mutfakta keskin çatal bıçaklar da var... teşekkürler, Jeffy! Benim güzel, tırtıklı bıçağım değil ama yeterli olacaklar.

Artık ev tüm mahalleyi aydınlatmaya hazır olduğuna göre, diğer herkes istenmeyen ilgiden kaçınmak için doğal olarak kapalı olacağından, endişe

ve heyecan içimde dalgalanıyor. Şimdi geriye kalan tek şey beklemek. Yarın gece her şey bitmiş olacak. Sonunda özgür olacağım, denerken ölsem bile. Artık geçmişin bu tamamlanmamış anıları peşimi bırakmayacak.

Duştan çıkıyorum ve nemli tenimi bir havluya sarıyorum. Aynadaki buğuyu siliyorum ve derin bir nefes alarak yeni görünümümü inceliyorum. Şeker kamışları artık benim tüm kimliğim ve onları düşünmeden duramıyorum, her fırsatta onları emiyorum. Onlarla ilgili bir şey var. Sadece ne olduğunu bulmam gerekiyor. Yeni aşkıma vurgulamak için saçlarımın yüzümü çevreleyen yanlarını kırmızı ve beyaz çizgilerle boyadım. Bu renkleri her zaman sevmişimdir ve lanet olsun, iyi görünüyorum.

Kendimi aynada gülümserken yakalıyorum ve korku midemin derinliklerine iniyor. Yansımama pek sık bakmıyorum; geçmişimin dehşetini hatırlatan yara izleriyle dolu cildimi görmek zor. Parmaklarımı yavaşça dudaklarımdan aşağı inen çarpık yara izinin üzerinde gezdiriyorum; kalın ve iğrenç. Nik kadar güzel birinin beni öpmek istemesi bile beni şaşırtıyor. Onu düşününce yine o tuhaf duyguya kapılıyorum.

Gözlerimi açıkta kalan derimin üzerinde gezdiriyorum. Küçük yara izleri yüzümün, boynumun, kollarımın ve bacaklarımda etrafına dağılmış durumda. Ama göbeğimden kasık bölgeye kadar uzanan karnımdaki yara hala benim için bir muamma. Bu yarayı nasıl aldığımı hatırlamıyorum ama renk değişimine ve yara dokusunun kalınlığına bakılırsa, tedavi edilmezse öldürecek kadar derin bir kesik. Parmaklarım yara izinden aşağı doğru kayarken nefesimi tutuyorum ve dibe ulaştığımda titreyen bir nefes üflüyorum. Bu yara izlerinin bir anlamı var; ruhumun benden uzakta kilitli tutulan karanlık çukurlarının anahtarı olduklarına inanıyorum. Tek yapmam gereken onlara nasıl ulaşacağımı bulmak.

Ama önce, yarın gece için hazırlanıyorum. Aziz, Will Ashcroft ile birlikte ölecek. Onların kötü günahları bu dünyadan temizlenecek ve benden arınacak. İçimde beni rahatsız eden iblislerle savaşacağım ve kazanacağım.

BÖLÜM N NE

NIKLAUS

NOEL ARIFESİ

Tüneşin ışıltısı ufukta kararırken, sadık iskelet atım Sorrow'a binerken kış havasının serinliği uzun, fildişi buklelerimin arasından akıyor. Dünya sessiz, beni gökyüzünde taşırken Keder'den gelen şeytani feryatlar dışında. Geçmiş savaşların gözyaşlarıyla parçalanmış oniks kanatları ve ilk hedefimize doğru süzülüyoruz.

Aşağıdaki Lockwood kasabasını ürkütücü bir sessizlik kaplıyor. Evleri sıkıca kilitlenmiş, pencereleri tahtalarla kapatılmış ve mühürlenmiş, bacalardan çıkan dumanlar gökyüzüne yükseliyor -sanki bu bizi durduracakmış gibi. Ama eğlence başlamak üzere. Beklenti ve adrenalini beni tüketiyor. Cehennem zebanilerim işaretlenmiş olanları parçalamak için aşağıda ve dünyanın dört bir yanında işaretimi bekliyorlar - bu gece ölen her işaretlenmiş ruhun ruhu bana koşacak ve beni iğrenç özleriyle güçlendirecek.

Her yıl en güçlü olduğum bu günü iple çekerim. Genelde hedeflerimi tek başıma vurmak için denizleri aşarım ama bu yıl... Lockwood beni tamamen farklı bir nedenden dolayı çağırıyor. Özellikle en çok arzuladığım bir ruh var, benim küçük Azrail'im, benden kaçabileceğini sanıyor-gelecek olandan kaçabileceğini. Cherise Bates, benim olacaksın. Bu gece. Ruhu beni çağırıyor, günahının aroması çok tatlı ve onu bulup, kötü ya da masum, sahiplenene kadar tüm bu kasabayı kanla yıkayacağım. Hiçbir şey yoluma çıkamayacak.

Cherise bu gecenin benim ölümümle biteceğini düşünüyor. Bir ay önce evimi terk ettiğinde çok kızmıştım. Hatırladığım kadarıyla en çok kızdığım andı. Ama sonra bir şey hatırladım: Daha önce soyadı Bates olan hiç kimseyi öldürmemiştim. Benim küçük Azrail'im ya bana yalan söylüyor ya da anlattığı hikâyenin tamamını bilmiyor. Benden istediğini söylediği o değerli alanı ona verdim. Beni dönüştürdüğü omurgasız kaltak gibi onun peşinden koşmak için sezgilerimi takip etmemek beni kesinlikle delirtti, ama artık onun oyununu oynamaktan bıktım. Bu gece benimle, Aziz'le yüzleşecek. Benim olduğunu görmesini sağlayacağım ya da o beni öldürmeden önce ben onun ruhunu sersemletici bedeninden çıkarıp onu öldüreceğim. Bu şekilde, cehennemde benden asla kaçamayacak.

Bu iki yoldan biriyle sona erecek, benim küçük orakçım: Bana ruhunu sun, yoksa onu alırım.

Vakit neredeyse geldi. Işığın son pırıltıları da kayboluyor ve karanlık dünyayı sarmaya başlıyor. Şeytani kahkahalarım etrafımda çınlıyor ve ben arkama yaslanıp kollarımı iki yana açarken, siyah pençelerim etrafımı saran sert rüzgârda dönerek aşağıdaki kasabaya ulaşıyor. Tekrar gerçek, muhteşem formumda olmak harika hissettiriyor.

Hüzün kişniyor, çığlık atan, unutulmaz bir melodi atmosferi gerginleştirirken - Lockwood kasabasına dehşet salmaya hazır. Dizginlerini tutup geri çekiyorum. "Bana kulak ver, Sorrow! Gökyüzünde daire çiz. Bu gece, yolumuza çıkan her kötü ruhu yiyip bitireceğiz. Ama gecenin gerçek ödülünün kokusunu almama yardım etmen gerek." Son sürat havalanıp insanların evlerinin tepesinde asılı kalana kadar alçalmadan ve uhrevi çığlıklarıyla etrafımda dönmeden önce tek duyabildiğim onun cevap çığlığı oluyor. Ellerimi birbirine kenetliyorum ve bu gece yiyip bitireceğim lanetlenmiş ruhların her birinin adını içeren altın parşömenimi çağırıyorum. Parşömeni bir elimi parıldayan parşömenin üzerine koyacak kadar açıyorum, sihrimi içine yerleştiriyorum ve bu da iblislerime dünyaya saldırmaya başlamalarını bildiriyor. Lockwood'da yankılanan vahşi bir kahkaha atıyorum. "Efendiniz için işaretlenmiş ruhları alın. Onların lezzetli günahlarıyla ziyafet çekin ve onları cehenneme gönderin!"

Tertemiz çığlıkların kasabayı sarması uzun sürmüyor. Aşağıya bakıp iblislerimin bir kadını kovalayışını izliyorum - Diana Williams, 82 yaşındaki kocasını zehirleyerek onun hayat sigortasını talep etmiş -Cehennemde yanma zamanı, Kirli Diana. Cehennem zebanileri sırtına saldırıyor, etini parçalayıp yırtarken onu kuvvetle yere yapııştırıyorlar. Onun

Yardım çığlıkları beni mutlak bir sevinçle dolduruyor. Hırıltılar ve hırıltılar korku çığlıklarına karışıyor ve beni tatil ruhuna boğuyor. Derin nefes alıyorum, gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırıyorum, aşağıdaki seslerin coşkusıyla yıkanırken rüzgârın üzerimden geçmesine izin veriyorum. Lockwood ve ötesinden gelen kara lekeli ruhların bana geçtiğini, beni güçlendirdiğini, içimde saf bir coşkunun kabardığını hissediyorum. Yüksek sesle inliyorum, güçlendikçe dudaklarıma geniş bir sırıtış yayılıyor.

Uzaklardan gelen gürültülü bir patlama ve ardından iblislerimin tezahüratları başımı kaldırmama neden olurken, ateşin parlak bir şekilde yanışını ve bütün bir evi yutuşunu izliyorum. İyi iş, benim küçük grotesk zebanilerim. "Cesetlerini açık ateşte kızartın ve işiniz bittiğinde kemikleriyle dişlerinizi karıştırın," diye bağıryorum ibislere ve onların sevinç çığlıkları karşılık olarak bana geri dönüyor. Kolumu uzatıyorum ve altımda lanetlilerimden birini barındıran bir eve cehennem ateşi yağdırıyorum. Termit istilasına uğramış çatılarından bana doğru yayılan pis kokularını alabiliyorum. ığlıklar etrafımda kreşendo yaparken dudaklarımdan vahşî bir kıkırtı dökülüyor. Yeryüzündeki cehennem, seyretmek için ne muhteşem bir manzara.

Dolunay gökyüzünde asılı duruyor ve çekici ışıltısını aşağıdaki dehşetin üzerine yayıyor. Gece devam ettikçe ve ben daha da güçlendikçe daha da sabırsızlanıyorum ama göğsümden sadece bir ruhun yetebileceği yanan deliğı hiçbir şey doyuramayacak. Neredesin, küçük Azrail?

"Bul onu, Keder! Dişlerini çürütecek kadar tatlı bir günah kokanı bul!" Kanatlarını iki yanına toplayıp kaosu içine dalarken kişnemesi sekiyor. Sorrow ters yönde dönerken saçlarım yüzümün etrafında savruluyor ve kıvrımlı boynuzlarıma dolanıyor. "Kokusunu aldın mı?" Başını sallıyor ve kulak tırmalayan bir çığlık atıyor.

Üzerinde süzöldüğümüz mahallenin köşesinde bir ev görüyorum, Lucifer'in lanetlediğı bir Noel ağacı gibi aydınlatılmış bir ev. Güneş gibi parlayan rengarenk ışıklarla süslenmiş. Yaklaştıkça, harap evi keskin bir gözle inceliyorum ve bu özel evin pencerelerini kaplayan ahşap tahtaların olmadığını fark ediyorum. Bu ev, benim -ya da birinin- gelip onları bulmamı bekliyordu. Hınzır bir gülümseme dudaklarımı büküyor, jilet gibi keskin dişlerim ay ışığında yıkanıyor.

Merhaba, küçük orakçı.

Sokağı dalıyor; iskelet toynakları karlı kaldırıma değıdiğinde öne doğru sendeliyorum. Yüksek hızda dörtlüye koşuyor, kemikli burnu havada, nefis hediye kokluyor. Ama ben onun bu sokakta yaşadığını zaten biliyorum.

Sarkan ışıklarla süslenmiş bir ev. Onu hissedebiliyorum, günahlarını çatallı dilimde tadabiliyorum. Onun tadına bakmak için sabırsızlanıyorum. Sikim bu düşünceyle kıpırdanmaya başladı bile. "Daha hızlı, Sorrow!" Atım hızını artırıp toynakları kaldırıma vurdukça ağzım sulanıyor. Artık çok yakınız.

Keder, kaygan araba yolunu kolaylıkla çıkıyor ve ışıklandırılmış verandanın önünde duruyor. Zafer sarhoşluğuyla sadık atımdan atlıyor ve ön kapıya doğru koşuyorum. Kapıya yaklaştığımda zengin, metalik kan kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

On yıl önce başladığınız işi bitirin.

Kelimeler açık bir şekilde kanla yazılmış - eğer tatlı günahımın bu kapının ardında olduğuna dair başka bir belirti olmasaydı, bu ölümcül bir ipucu olurdu. İnsanların bir zamanlar kutlama yaptığı zamanlardan kalma Noel müziği duvarların arkasında gürültüyle çalıyor. Hadi dans edelim, bebeğim.

Ailesini öldürdüğüme inandığını ve bu suçtan dolayı ölmemi istediğini biliyorum. Ama ben öyle bir şey yapmadım. Hiçbir şekilde masum değilim ve tereddüt etmeden öldürebilirim, özellikle de lezzetli bir ruha sahip olmak için. Suçu seve seve kabul ederdim, keşke ben işlemiş olsaydım. Bu gece, tatlı Cherise'im, benimkiyle birlikte senin de tüm sırların açığa çıkacak. Oyun oynamayı bıraktım.

Oniks pençeli elimi kapıya doğru kaldırıyorum ve büyümü havaya yayıyorum. Etrafımda daireler çizerek emrimi bekliyor. Bileğimle kapıya doğru bir fiske attığımda menteşelerinden fırlıyor ve oturma odası gibi görünen bir yere çarpıyor. Doğruca eşiğe yürüyorum ve içeriye bakıyorum, hiçbir hareket görmüyorum. "Ho, ho, ho! Aziz ruhunu almaya geldi!" Önümdeki ıssız alana doğru böğürüyorum. Tamam, biraz klişe oldu... ama duruma uygun olduğunu düşünüyorum.

Kapının üzerinde parlak bir şeyin belli belirsiz parıltısını yakalıyorum ve dudaklarımda yarım bir gülümseme belirliyor. Kıpkırmızı ceketimin cebine uzanıyorum, eteği dizlerimin etrafında rüzgârda sallanıyor ve küçük Azrail'imın mükemmel küçük amını sikmesini izlediğim bıçağı alıyorum. Onunla yeniden bir araya gelmekten memnun olacağını biliyorum.

Bunun onu mutlu edip etmemesi neden umurumda olsun ki? Sinirli bir iç çekişle bıçağı eşiğin ötesindeki küçük dikdörtgen gri halının üzerine bırakıyorum. Tahmin ettiğim gibi, bir sürü bıçak bir düzeneyle tavana asılmıştı.

-hızlı bir şekilde yere çarpıyor; sivri uçları

yırtık pırtık halıyı kazıyor. "Çok belli oluyor, Cherise," diyorum tembelce. Ona ismiyle hitap ettiğim için eminim terliyordur.

Benim için açıkça hazırlanmış ölüm tuzağının üzerinden geçiyorum, boynuzlarımın kapı çerçevesine çarpmasını önlemek için başımı eğiyorum ve ukala bir yürüyüşle oturma odasına giriyorum. Evin etrafına bakıyorum ve çevremde görebildiğim kadarıyla, hiçbir yerde kanıma susamış açgözlü küçük bir insan göremiyorum.

Bu ev çürüme ve kan kokuyor. Başımı kötü kokuya doğru eğiyorum ve kokunun kaynağını görüyorum. Yeşil dalları kırmızı ve beyaz ışıklar, süsler ve baston şekerlerle süslenmiş küçük bir ağaca bakıyorum. Ağacı kaplayan en sevdiğim nane şekerini görünce sırtıyıyorum; beni düşünüyormuş. Ağacın yanında oturur pozisyonda, başı olmayan bir erkek cesedi duruyor. Vücudu, tahmin ettiğiniz gibi, yanıp sönen daha fazla ışıkla sarılmış. Gözlerimi adamın parçalanmış bedeninde gezdiriyorum ve kucağında kesik başı duruyor; ağzı yamulmuş ve açık kalmış, gözlerine iki şeker kamışı saplanmış. Gözyaşına benzeyen kan yanaklarına bulaşmış.

"Birileri yaramazlık yapmış," diye mırıldanıyorum. Cherise'in... dekorasyonuna son bir kez baktıktan sonra boğazımı temizliyorum ve daha fazla araştırma yapmak için odanın ortasına dönüyorum.

Bir yatak odasına açıldığı anlaşılan şüpheli açık kapıya doğru ilerliyorum. "Cher-"

Haydut bacakları belime dolanıp acı dolu bir homurtuyla öne doğru tökezlememe neden olurken, boynuma ve karnımın yan tarafına acı saplanmadan önce tek uyarım öfke çılgınlıkları oluyor. Beni gerçekten gafil avladı - aferin, küçük orakçı. Sıcak ve yapışkan kanım pahalı düğmeli takımımı ıslatırken boynumdan aşağı ıslaklık süzülüyor. Bu kızı cezalandıracağım şeylerin uzun listesine bunu da ekleyin.

Bacaklarını belime dolayarak bir mengene gibi sıkıyor, narin kulaklarıma bağırıyor ve küçük ama çok keskin bir şeyi defalarca bana saplıyor. İçimden vahşi bir kahkaha kopuyor ve bana zarar verme kararlılığını çok daha agresif hale getiriyor.

"Geber, orospu çocuğu! Geber!" Bir şangırtı duyuldu ve nihayet baktığımda silahının... lanet olası bir şeker kamışı olduğunu gördüm.

"Şimdi, şimdi. Bu işe yaramaz canım," diye mırıldanıyorum, kırmızı tabanlı stilettolarını kavırıyor ve onu sırtımda aşağı yukarı zıplatıyorum.

ve beni nane şekeriyle bıçaklayarak öldürmeye çalışmadı.

Onunla oynaşmaya ara veriyorum; en sevdiği bıçağı boğazıma dayadığında, bıçağı kabaca etime bastırıyor. Kahretsin, neden bunu ona geri vermeyi seçtim ki? "Benden her şeyimi aldın. Hayatımı mahvettin! Dünyayı bir daha senin iğrenç varlığına maruz kalmaktan kurtaracağım. Bana Aziz, Noel'i kurtaran kişi olarak saygı duyacaklar." Ses tonu kötülükle, bana ve ona yaptığımı inandığı şeye karşı saf bir küçümsemeyle dolu. "Cehennemde görüşürüz, pislik."

Boğazımı kesip kıyafetlerimi daha da mahvetmeden önce onu bu zahmetten kurtarıyorum. Parmaklarımı şıklatarak, yanıp sönen ışıkları duvarlardan fırlıyor ve kollarını sıkıca sararak onu üzerimden fırlatıyor. Topuklarımın üzerinde hızla dönüyorum ve onun üzerinde yükseliyorum. Güzel yüz hatlarında kafa karışıklığı vardı. Bekle... saçını mı boyamıştı? O güzel kıcının üzerinde oturmuş, bilekleri yanlara doğru uzanmış ve ışıklara bağlı halde ona bakıyorum. "Bu Noel çok yaramazlık yaptın Cherise. Söyle bana, artık bıçağın olmadığına göre, bu adamın kafasını vahşice kestikten sonra amını neyle siktin?" Dilimi çıkarıyorum ve aç bakışlarımla onu yutarken önümde sarkıyor.

"Sen Aziz değilsin! Gerçek olan nerede, seni lanet sahtekâr!" Onun düşünce süreci beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Onda en çok sevdiğim şey bu. Ne sikim düşünüyorum ben?

Kaşlarımı çatıyorum ve alay ediyorum. Kollarımı uzatıyorum ve onun için yavaşça dönüyorum. Vahşi bakışlarıyla yüzleştikten sonra, kaşlarımı saç çizgime kadar kaldırarak onu aşağı yukarı süzüyorum. "Sizi temin ederim, ben tek ve biriciğim."

"HAYIR! Seni hatırladığım gibi değilsin! Gerçek iblisin siyah saçları vardı... ve bıyığı... ve..." Boşluğa bakarken gözleri parlıyor.

"Tanrı aşkına, yine mi bu?" Ellerimi salladığımda evdeki çeşitli mobilyalardan daha fazla ışık fişkırıyor ve ayak bileklerine dolanarak çıplak bacaklarına doğru kıvrılıyor. Elimi salladım ve Cherise duvara çarptı, benim güzel dekorasyonum gibi asıldı. Dar, kırmızı elbisesi kalçalarına kadar uzanıyor, bana sahip olmak için burada olduğum diğer parçasını göstermeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Duvara yaslanmış, oksijen için çırpınırken göğsü kabaran küçük Azrail'ime bakarken gözlerim kararıyor. Uzuvarları genişçe açılmış ve sanki duvarda bir kar meleği yapıyormuş gibi görünüyor. Ne kadar şirin. "Sen de kimsin lan!" diye bağırıyor bana avazı çıktığı kadar.

"Neden ailemi öldürdün? Neden her şeyimi elimden aldın ve beni mahveden o lanet yere gönderdin!"

Başımı eğiyorum, parmaklarım iki yanımda seğiriyor. İnsanlık dışı bir hızla ileri atılıyorum ve pençelerimi duvara saplıyorum; çarpmanın şiddetiyle evin sarsıldığını hissedebiliyorsunuz. Yüzüne yaklaştığımda hızlı bir nefes alıyor; pençelerim duvara sürtünerek başının yanında korkunç bir ses çıkarıyor. "Sana söylemiştim. Ben Aziz'im ve aileni ben öldürmedim. Yanlış iblisi yakaladın." Dilimi çıkarıp boynuna sürüyorum ve tatlı etinin tadına bakıyorum. Başını çevirdi, sıkılmış dişlerinin arasından nefes nefese kaldı. Yumuşak bir inilti çıkarıp dilimi dişlerimin arasından geri çekiyorum, o ise öfkeli bir hırıltıyla başını bana doğru çeviriyor. "Bu arada saçına bayıldım. Renkler sana çok yakışmış, küçük orakçı."

Gözleri benimkileri arıyor. Çenesi titriyor ve sesi titriyor. "Gözlerin... Nik?" diye fısıldıyor.

Elimin tersiyle yanağını okşuyorum ve titreyen bir nefes bırakıyorum. "Sonunda beni olduğum gibi görüyorsun. Korkuyor musun?"

"Hayır," diye nefes alıyor. "Ama yine de yaptıkların için seni öldüreceğim."

ONUNCU BÖLÜM

Cherise

NOEL ARIFESİ

Nick'in gözleri bir ton koyulaşıyor ve bana sinsî bir sırıtış atıyor. "Öyle mi, küçük orakçı? Sana hiçbir şeyim olmadığını söyledikten sonra hâlâ beni öldürmek istiyorsun.

geçmişinizdeki dehşetlerle ne ilgisi var?"

Bileklerimdeki şu lanet ışıkları boşuna çekiyorum. Beni duvara yaslamış, merhametine bırakmış. "Sen bir yalancısın! Benim gibi olduğunu, sadece kötülerî öldürdüğünü söylemiştin! Sen sadece her Noel'de masum ev sahiplerinden beslenen bir parazitsin. Tüm dünyaya neşe ve iyilik saçan bir bayramı mahvettin! Ne için mahvettin? Şeytan için yaptığın hastalıklı, şeytani ritüellerin için mi?" Yüzüne mümkün olduğunca yaklaşmak için boynumu uzatarak hırlıyorum.

Hafifçe geri adım atıyor ve gücenmiş görünüyor. Alaycı bir tavırla kaşlarını çatıyor. "Ben birçok şeyim Cherise-evet, yalan söylerim ama sana asla." Keskin bir nefes alıyorum ve alçak, uhrevî bir hırıltıyla tekrar ileri atıldığında yüzümü çeviriyorum. Yanaklarımı kavırıyor; pençeleri derime batıyor ama kan akıtacak kadar sert değil ve beni tehlikeli bakışlarına geri döndürüyor. "Sana sevgili yaşlı Aziz Nick'in, orijinalinin, masumları avlayan berbat, sapkın ve hasta bir yaşlı adam olduğunu söylesem, yine de değerli tatilini mahvettiğini söyler miydin? Onun ve elflerinin çocukları taciz ettiğini, hatta sapkın zevkleri için bazılarını evlerinden çalacak kadar ileri gittiğini? Onu parçalara ayırdığımda, uzuvlarını kopardığımda

ve parçalanmış bedenini tüm dünyaya yaymak mı? Zavallı ırkınızı onun sapkınlıklarından kurtardım; tek amacı çocuklara neşe saçmak olan mutlu, neşeli bir adam kisvesi altında gizlenen sapkınlıklardan. Yine de hepiniz bana zalim, Noel'in yok edicisi diyorsunuz." Daha sıkı kavırıyor ve çenesinden bozuk bir gümbürtü yankılanıyor. Sert dokunuşu karşısında nefesim kesiliyor ama korkmuyorum. "Ben de tıpkı senin gibiyim Cherise Bates. Toplamak için işaretlediğim tek ruhlar, insanlara zarar veren sözde 'kötü adamlar', senin gibi insanlar."

Ona boğucu bir gülümseme gösterdim. "Aziz denen yüce, erdemli kişi, karanlıkla örtülü ruhumu almaya mı geldi? Beni öldürmeye mi geldin Nik?"

Yanaklarımdaki tutuşunu kabaca kaldırıyor ve gülüyor. "Seni öldürmek mi? Hayır, küçük orakçı, beni tamamen yanlış anladın. Sana hükmetmeye geldim. Hayal edebileceğin her şekilde sana sahip olmaya ve seni ele geçirmeye geldim." Siyah, uzun pençesini elbisemin askısının altından geçiriyor ve malzemeyi ikiye ayırıyor. "Senin üzerinde koruyucu olduğum ya da benim olduğun konusunda yalan söylemedim. Tıpkı bu gece sana söylediğim diğer hiçbir şey hakkında yalan söylemediğim gibi. Ruhuna gelince. Bu." Elbisemin diğer askısını kopardı. "Öyle." Bir pençesinin ucunu göğüslerimin arasındaki kumaşa yerleştiriyor, elbiseyi yavaşça ortadan ikiye ayırıyor ve parçalanmış malzemeyi tamamen yırtarak beni sadece sütyenim ve iç çamaşırlarımla ona maruz bırakıyor. "Lanet olası benim," diye homurdanıyor. Yırtıcı bakışlarını yara izleriyle dolu tenimde gezdirirken kırmızı gözleri daha da yanıyor.

Korkudan değil ama bedenime bir şeyler yapan sahiplenici ses tonundan dolayı titreyerek nefes alıyorum. Sonunda, on yıldır öldürmeye çalıştığım iblis önümde duruyor ve benim sandığım gibi biri olmadığını iddia ediyor. Ailemi öldürenin kendisi olmadığını söylüyor ki bu da daha sonra o lanet olası akıl hastanesine kapatılmama, yıllarca tecavüze uğramama ve işkence görmeme neden oldu. Nik tıpkı benim gibi olduğuna ve dünyadaki çürümüşlüğü temizlediğine yemin ediyor. Bunların herhangi biri nasıl doğru olabilir? "Bana yalan söylemediğini kanıtla Nik. Gerçeğe ihtiyacım var... Bana da yalan söylersen buna dayanamam," diye mırıldanıyorum, sesim sonlara doğru kırılıyor.

Kıpkırmızı gözleri benimkileri yakıyor. Bir elini başıma koyuyor ve iç çekiyor. "Bunu sana gösteriyorum çünkü üstesinden gelebileceğini biliyorum. Ama bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum Cherise. Çünkü sana gerçeğimi gösterdiğimde, ben seni sahiplenirken sen de kendi gerçeğini ortaya dökeceksin." Hırıltısı karanlık ve vaatlerle dolu.

Kendime ait olmayan gözlerle bakmaya başlamadan önce tek yapabildiğim başımı sallamak. Nik'in anıları zihnimde canlanıyor; Nik, Noel Baba'ya acımasızca davranıyor ve ona o zavallı çocuklara yaptıklarının korkunç gerçeğini itiraf ettiriyor. Nik'in çılgılık atan şişko piç kurusuna işkence etmesi ve parçalara ayırması. Şeytan iblisleri elfleri paramparça ediyordu - keşke ben de orada olabilseydim dediğim güzel bir şaheserdi.

Branson hak ettiği ölümle karşılaşmadan önceki gece Nik'in beni takip edişine ve onu öldüreceğimi fark edişine geçiyor anılar. Altın parşömenini kontrol ederken kafası karışmıştı ama listede ailemin adını bulamamıştı. Göğsümden bir ağırlık kalkarken iç çektim. Yalan söylemiyordu.

Genç arkadaşımın şekerçi dükkânında olduğum gün, onun anısının bir başka titreşimi çarpıyor içime. Beni bulduğu gün, beni nasıl kokladığı ve benden nasıl anında tahrik olduğu. Tüm duyguları içime akıyor: şehveti, şaşkınlığı, hayranlığı ve adını koyamadığım başka bir şey. Hepsini kendimmişim gibi hissediyorum ve nefes nefese bir inilti çıkarıyorum.

"Külotun sırlıslık olmuşt, küçük orakçı. Bu senin için yeterli bir kanıt mı?" Nik elini başımdan çekti ve bir pençesini yavaşça yarığımdan aşağı, tangamın dantel kumaşının üzerinden kaydırды.

Titriyorum ve kalçalarım hiç düşünmeden kalkıyor. Bir iblis için sırlıslık oldum. Onun enfes formuna, gerçek formuna bakıyorum. Gerçekten görülmesi gereken bir manzara ve onun olmasını asla hayal edemeyeceğim her şey. "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, pençesine karşı daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarımı yavaşça gıcırdatıyorum. "Sana inanıyorum."

Nik sırtarak jilet gibi keskin dişlerini gösteriyor. "Seni o kulüpte boşaltırken küçük amcığının parmaklarımı nasıl boğduğunu hatırlıyorum. Şimdi merak ediyorum, senin amcığın da benimkini aynı şekilde boğacak mı? Peki ya kıçın?" İnanamayarak gözlerimi açtım. Aleti çok büyük, ama beni germenin ve tamamen doldurmanın nasıl bir his olduğunu bilmek beni cezbediyor. Çatallı dilini dudaklarında gezdiriyor, sesi boğuk çıkıyor. "Sana tüm deliklerini sikeceğimi söylemişim, ama bugün ne olacak?" Göbeğimin üzerinde yavaş vuruşlara devam ediyor, bu da keskin bir nefes almamı sağlıyor. "O güzel ağzını çoktan siktim," diye mırıldanıyor ve diğer elini dudaklarımı izlemek için ağzıma koyuyor.

Ellerimi onun muhteşem vücudunda gezdirmek için tekrar bağlarımı çekiyorum. "Bırak beni de sana dokunabileyim. Sonunda beni becereceğin günün hayalini kurdum. Defalarca hayal ettim."

Nik dudaklarını dudaklarıma çarpmadan hemen önce keskin bir nefes alıyor, dişleri dudaklarıma sürtünüyor, çatalı dili ağzıma giriyor. Dudaklarıma karşı inliyor ve geri çekiliyor. Dokunuşunu kaybettiğim için inliyorum. "Al beni Nik, ben senim. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Sırıttıyor ve yana dönüyor. İki parmağıyla önüne doğru bir hareket yapıyor ve beni odanın ortasına doğru uçuruyor. Işıklar bileklerimi arkama doğru savuruyor. Dizlerim göğsüme çarpıyor, beni havada cenin pozisyonuna getiriyor, ışıklar boğazımı sarıyor. Nefesimi tutmaya çalışmak için oksijeni düzensiz bir şekilde emiyorum, sarsıntılar midemi bulandırıyor. Işıklar daha da sıkıyor ama yine de nefes alabiliyorum. "Bu kadar kolay olacağını mı sandın? Önce seni cezalandırmayacağımı mı sandın? Bana bir şey yaptın Cherise; bir iblisin deneyimlemesinin bile mümkün olmaması gereken şeyler hissediyorum. Ve sen beni itmeye devam ettin."

Hızlı bir hareketle baş aşağı döndüm. Baston şekeri rengindeki saçlarım gevşekçe yere sarkıyor. "Ne yapacaksın?" Nefes nefese söyledim.

Kıç yanağıma inen sert bir şaplaqla karşılık veriyorum ve acı sinirlerime yerleşirken sıçrayıp soluk soluğa kalıyorum. "Güvenli bir kelimeye ihtiyacın var mı, Cherise? Çünkü aksi takdirde kendimi tutmayacağım. Bir iblisle alay ettin ve ben de sana karşılık vermeye geldim."

"Güvenli kelime de neymiş? Bırak geleyim! Sana ihtiyacım var Nik," diye haykırıyorum, diğer kıç yanağıma tüm bedenimi sarsacak kadar güçlü bir tokat atarken.

Nik kıkırdar. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum, seni açgözlü küçük Azrail. Ben karar verdiğimde boşalacaksın." Parmağını sırlıklam yarığımın üzerinde gezdiriyor, sonra bir hamlede külotumu bedenimden ayırıyor. Parmaklarını şıklatıyor ve dizlerim daha geniş açılarak içimi ona tamamen gösteriyor. "Çok güzel," diye inliyor.

Dilinin zonklayan klitorisimin üzerinde kaydığını hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti dalgalanıyor, dilinin diğer çatalı girişime kayarken, içimden boğuk bir inilti kopmasına neden oluyor. "Sikeyim evet, aynen böyle," diye inliyorum.

Odanın her yerinde yankılanan şeytani bir kahkahayla, dili ağrıyan amımı terk ediyor ve boşluk klitorisime hızlı bir tokatla karşılanıyor. Acıyla haykırıyorum, ama Nik acıyı dindirmek için yavaşça acıyan sinir yumağımın üzerinde sıkı daireler çiziyor. "Henüz boşalabileceğini söylemedim, değil mi?" Vücudum yukarı doğru itiliyor, böylece onunla yüz yüze geliyorum, başım hala

baş aşağı. "İşte böyle olacak, küçük orakçı. Sana sorular soracağım. Eğer doğru cevap verirsen, seni ödüllendireceğim. Eğer bana yalan söylersen, seni cezalandırmaktan büyük zevk duyacağım. Anladın mı?"

"Neden benim hakkımda bu kadar çok şey bilmek istiyorsun? Beni şimdiden sikemez misin? Lütfen!" Hayatımda hiç içimde bir sik olmasını bu kadar istememiştim. Nik'in içimde yüzeye çıkardığı duygular çok garip, ama şimdi onun kim olduğunu gerçekten bildiğim için, sel kapıları açıldıkça onları içeri alıyorum. Bu adamın -bu iblisin- bana sunabileceği her şeyi istiyorum. Sanki bir bağımlıyım. Onun kocaman iblis aletine bağımlı... ama bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

Nik saçımı kabaca tutuyor, bu da dudaklarımdan bir kıkırdama çıkmasına neden oluyor. "Sert olmamı seviyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum, yüzüme geniş bir sırıtma yerleşiyor. "Seni tanımak istiyorum çünkü sonsuza kadar benim olacaksın. Bana böyle hissettiren tek insan sensin ve bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Peki, bu gece Aziz için iyi mi yoksa yaramaz mı olacaksın?"

"İyi olacağım! Lütfen bana dokun artık Nik!" Kıcımlı havada oynatarak sızlanıyorum.

Cheshire Kedisi gibi gülümsüyor ve saçımı daha sert çekiştiriyor. "Sana dokunuyorum." Ters konuşmak için ağzımı açtığımda bir şeker kamışının ucunu dudaklarımdan arasından geçiriyor. "Em onu, Cherise."

Nane şekerini yavaşça ağzıma sokup çıkarıyor, aç gözleri dudaklarıma sabitlenmiş. Söyleneni yapıyorum, mırıldanırken ve yanaklarıma emerken dilimdeki lezzetin tadını çıkarıyorum. Ağzımdan çıkarıyor ve tekrar yere düştüğümde midem kıcıma doğru uçuyor. Ani hareketten dolayı irkiliyorum. "Cansız nesnelerle kendini becermeyi sevdiğini biliyorum bebeğim. Hadi amının tadını en sevdiğim şeker gibi yapalım."

Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum. "Wh-" Şeker kamışının ince uzunluğu girişimi geçiyor, pürüzlü kenarlar şimdi onu emdiğim için pürüzsüz. İçeri ve dışarı kaydırıyor, beni lanet olası bir şeker kamışıyla beceriyor. Düşük bir inilti çıkarıyorum, ama gerçekten ihtiyacım olan şeyin yanına bile yaklaşıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Beni boşaltmak için yeterli değil" diye homurdanıyorum.

Nik dilini şaklatır. "Bu sadece ziyafetimi süslemek için Cherise. Aptal olma." Şeker kamışını çıkardığında iç çekiyorum ama ıslak ucunu arka deliğimin etrafında dolaştırıp girişi dürttüğünde sıcıyorum. "Seni benim için hazırlayalım. Sonra eğlence başlayabilir" diye homurdanıyor.

Alay ediyorum. "Flaş haber, eğer amımın sıkıştıramayacağı kadar küçükse, aynı şey kıçım için de geçerli!"

Şeker kamışı yavaşça deliğime doğru kayıyor ve işkencecilerimin beni taciz ettiği Sessiz Gece Tımarhanesi'nde geçirdiğim zamanlara dair bir anı içimden akıp geçerken hareketsiz kalıyorum. "Rahatlamalısın, yoksa canın yanacak."

"Bunu yapamam, Nik. Yapamam!" Haykırıyorum.

"Bana nedenini söyle, belki yeniden düşünürüm" diyor emir verircesine.

"Kötü adamlar," diye fısıldıyorum o kadar alçak sesle ki beni duyduğundan bile emin değilim. Zihnimi beni rahatsız eden günlere geri dönüyor. Branson, Scryer ve Ashcroft'un bana tecavüz ettiği, işkence ettiği... vahşileştirdiği günlere.

Klitorisime inen bir tokat beni sersemletiyor ve saldırıyorum. "Kötü adamlar! O yere, Sessiz Gece'ye geri döndüğümde bana zarar verdiler. Her gece iğrenç sıkilerini içime sokabildikleri her yere soktular! Jack Scryer, Thomas Branson ve Will Ashcroft. Aldılar, aldılar! Ben bunu yapamam." Son sözlerimi söylerken sesim titriyor; kalbim göğsümde sıkışıyor.

O kadar uzun süre sessizlikle karşılaşıyorum ki, bunların gerçek olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Çıldırılmış zihnimin bir parçası olarak kıkımda bir şeker kamışı ile baş aşağı mı asılıyorum, yoksa bu gerçek mi? "Nik? Nereye gittin sen?"

Hayali bir dokunuş sağ uyluğumun üst kısmında, yanağımın bacağımla birleştiği yerin altındaki yara izinin üzerinde kayıyor. "Bir bakayım."

Başımı kaldırmaya çalışıyorum; yüzünü görmek istiyorum ama tek görebildiğim önümdeki lanet bacakları. "Ne demek 'görmene izin vereyim'?"

Pençesi yara izimin üzerinde geziniyor ve dokunuşuyla irkiliyorum. "Vücudundaki her yara izi benim için çok güzel Cherise. Seninle ilgili her şey beni büyülüyor ve heyecanlandırıyor. Vücudunun her santimini sahiplenmek ve yakından tanımak istiyorum. Yara izlerin güzel bir şey olsa da, saf terör döneminde sana zorla verildi. O acıyı geri almana ve zevke dönüştürmene yardım etmeme izin ver ve bunu yaparak zihnini geri kazan, küçük orakçı. Yara izlerin elimle yeniden yırtılacak. Kıçın sıkım tarafından sahiplenilecek. Böylece gelecekte herhangi bir zamanda, aynada kendine baktığında, bedeninin sana musallat olması yerine, beni hatırlayacaksın. Bunu istiyor musun?"

Serbest kalmakla tehdit eden gözyaşlarımı geri püskürtmek için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Midemde anlamını bilmediğim bir kıpırtı var ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Bu iblis bana ne yapıyor?

Bunun nasıl ya da işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum. Ama denemek istiyorum. Onunla, denemek istiyorum. "Evet. Sadece seni görmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Nik'in pençesinin uyluğumdaki yara izine saplandığı yerde etimin parçalandığını hissettiğimde üstümden keskin bir nefes alış verişini duyuyorum. Zihnimin derinliklerindeki bir kapı açılırken başımı geriye atıyorum. Kıpırmızı bir parıltıyla birlikte kör edici beyaz ışık görüşüme hakim oluyor. Birkaç kez göz kırpyorum ve sonra Will Ashcroft'la yüz yüze geliyorum.



"O kadar korkmuş görünme. Aletimi hissetmeyi her zaman sevmişsindir." Will siyah bir cübbe giymiş, yüz hatları kukuletanın gölgesinde kalmış. Bana yaklaşıırken her zamanki bıçağını elinde sıkıca tutuyor.

Yastıklı beyaz duvara yaslanıyorum, ellerim göğsümün üzerinde birbirine kenetlenmiş. Nefes alış verişim düzensiz. "Beni yalnız bırak, lütfen! Ben sana ne yaptım ki?"

Yaklaşıyor, bıçağını bana doğru uzatıyor. "İnkâr mı edeceksin, sürtük? Baban bakmıyorken benim için yalvarırdın. Onun en sevdiği oyuncakıyla oynarken kendimi dünyanın zirvesinde hissederdim. Sonra her şeyi mahvettin ve kışını buraya gönderdin ve bu süreçte neredeyse beni öldürüyordun. Senin o tatlı amını sikeceğim. Bir. Son kez. Son kez. Sonra bu gece, fedakarlığın nihayet tamamlanmış olacak. Ayini bitireceksin. Noel yaklaşıyor. Ve Şeytan en çok senin ruhunu arzuluyor, seni şeytani, küçük amcık!"

Çılgık atıp yanından koşarak geçmeye çalışıyorum ama o çok hızlı. Her zaman çok hızlı. Kolumdan tutup beni yüzüstü yatağa çarpıyor. Üstüme atlarken kalçalarımı tekmeliyor ve savuruyorum. Bıçağı pantolonumun kumaşını uyluğuma doğru yırtıyor ve bu sırada beni kesip açıyor. Bıçağı daha uzağa kesmek için kullanıyor, kumaşı daha da açabilmek için, çıplak kışımı ona gösteriyor. "Ne kadar iyi bir küçük sürtük. Baban seni dönüştürdüğüm fahişeyle gurur duyardı," diye kulağıma doğru alay ediyor Will, bir yandan da kuru amımın içine giriyor.



Nik başımı saçlarımdan tutup kaldırana ve yüzümü kendi yüzüne getirene kadar hâlâ çılgılık attığımın farkında bile değilim. Kıpırmızı gözleri cehennemin derinliklerinden fırlamış gibi bakıyor, dudaklarını alaycı bir ifade kaplıyor. "Ashcroft'ların canı cehenneme. Seni Lucifer'e kurban edeceklerdi, neden Cherise? Ve sen nasıl kaçtın?"

İntikamcı gözlerinden uzaklara bakıyorum. *Yara izleri sadece derindedir. Dinle. Hisset. Hatırla. İçine bak.* "Yara izleri, Nik. Cevaplar onlarda," diye fısıldıyorum.

Nik'in göğsü kabarıyor ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. Öpücük sert değil; nazik, keskin dişlerini dudaklarıma sürtmemeye çok dikkat ediyor. Geri çekiliyor ve bir pençesini dudaklarımdaki yara izinde gezdiriyor. "Bu benim favorim. Seni cesur ve güçlü gösteriyor -çünkü sen busun, küçük orakçı."

Pençesini tenime daha sert bastırıp dudak izinin üzerinde gezdirdiğinde hırıltılı bir nefes alıyorum. Başka bir anıya daldığımızda ikimizin de kafası geriye doğru sarsılıyor.



Çocukluğumdan hayal meyal hatırladığım eski yatak odama geri döndüm. Yatağında oturmuş, ellerimle ayak parmaklarımı kavrayarak ileri geri sallanıyorum. Annemin en sevdiği şarkı olan "Baby, It's Cold Outside "ı mırıldanıyorum. Noel zamanı yaklaştığında bana hep bu şarkıyı söyler. Ama sessiz olmalıyız; birlikte söylediğimizi kimse bilmemeli, yoksa babam kızar. Annemin benimle yaptığı tüm eğlenceli şeylere babam kızıyor. Nedenini hiç anlamadım ve anneme sorduğumda, bizim Tanrı'nın kadınları olduğumuzu ve öyle davranmamız gerektiğini söyledi.

Bu çok aptalca. Şarkı söylemek, dans etmek ve istediğim kadar şeker yemek istiyorum!

Başımı kaldırıyorum; kapımın gıcırdayarak açıldığını duyunca nefes nefese kalıyorum ve hareketlerimi durduruyorum. "Ne yapıyorsun, tatlı bezelye?"

Yerimden fırlayıp ona doğru koşuyorum ve kollarımı sıkıca beline doluyorum. O her zaman günümün en parlak parçasıdır. "İçeri gel!" Bir adım geri atıyorum ve yatağıma geri dönüyorum. "Hadi birlikte şarkı söyleyelim, anne!"

Gülümsüyor ve neşeli kahkahası etrafımızdaki havayı dolduruyor. Yanımdaki yatağı oturuyor ve ellerimi tutuyor. "Ne söyleyelim bebeğim?"

"En sevdiğin Noel şarkısı. Senin favorin olduğuna göre, benim de favorim!" Sırıtarak söylüyorum.

Annem atkuyruğumdan kaçan saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve kıkırdıyor. "Tamam, ama çok yüksek sesle değil. Babanı üzmemek istemeyiz."

Neredeyse sevinçten zıplayacaktım, ağzımdan çıkmak üzere olan çığlığı susturmak için ağzımı kapatıyordum.

Annem ve ben şarkının yarısına gelmiştik ki koridordan gelen ayak seslerini duyduk. Kapım hızla açılıyor ve babam elleri kalçalarında odaya dalıyor. Annem ellerimi bırakıyor ve onunla yüzleşmek için ayağı kalkıyor.

"Burada şarkı söylendiğini mi duydum, Cherise?" Babam bana tehditkâr bir tavırla bakıyor.

"Şimdi, tatlım, bu-" Babam annemin suratına öyle sert bir tokat atar ki annem dönüp yatağı düşer. Ağlamaya başlar, babasıyla yüzleşmek için geri dönerken eliyle kırmızı yanağını tutar.

Babam onun üzerine atılıyor ve yüzüne defalarca yumruk atmaya başlıyor. Avazım çıktığı kadar bağıriyorum ve zayıf kollarımdaki tüm gücümle sırtına atlayıp saçlarını çekiyorum; tırnaklarımı derisine geçirip yüzünü tırmalıyorum. "Kesin şunu! Onu rahat bırak!" diye bağıriyorum.

"Seni aptal kız!" Babam geri çekilerek bedenimi duvarla arasına sıkıştırıyor ve tüm hava ciğerlerimi terk ediyor. Kaslarım gevşiyor ve o ileri doğru itince yere kayıyorum.

Dönüyor, kolumdan tutuyor ve beni şifonyerime fırlatıyor. Sonunda nefesimi toplayabildiğimde, babam tekrar üzerime gelmeden önce tek yapabildiğim tiz bir çığlık atmak oluyor. Başımın arkasından tutuyor ve yüzümü şifonyerin köşesine çarpıyor. Kontrolsüzce hıçkırıyorum ve acı dayanılmaz. Neden bize karşı bu kadar acımasız? Kaçmak istiyorum.

"Çatımın altında bu saçma sapan şarkıyı söylemenin cezasını kanla ödeyeceksin. Tanrı'nın yolu budur, çocuğum," diye yüzüme karşı hırlıyor. Beni duvara doğru itiyor ve cebinden sustalı bıçağı çıkarıyor. Bıçağı serbest bıraktı ve dudaklarıma bastırdı.

"O sadece bir çocuk! Kesin şunu!" Annem arkamızdan ağlıyor.

Boştaki eliyle alnıma bastırıyor, gülerken diğer eliyle dudağımın üstünü kesiyor. "Ne kadar kötü bir kız oldun, bebeğim. Sana bu dersleri vermek ve bu güzel yüzünü mahvetmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ama sen beni dinlemiyorsun. Şimdi dinlemeyi öğreneceksin."

Başımı sallamaya çalışıyorum, kontrol edemediğim hıçkırıklar çıkarabildiğim tek ses. O kadar çok ağlıyorum ki zor nefes alıyorum. "Kıpırdama, yoksa bu seni gerçekten çirkinleştirecek."

"Baba, lütfen dur," diye feryat ediyorum.

Dilini şaklatıyor ve soğuk mavi gözlerini bana diyor. Bir hırıltıyla bıçağı tekrar etime bastırıyor. Hareket etmeyi durduramıyorum ve acı tüm mantıklı düşünceleri geride bırakıyor. Bıçak üst dudağımdan çenemin üstüne kadar kesiyor.

"Sana kıpırdama demiştim; şimdi her şey zig-zaglı bebeğim." Babam kıkırdıyor, alçak sesle ve hırçınca. Kapıya doğru yürüyüp durmadan önce başımı okşuyor. "Temizlen, yatağa girdiğinde baban için hazır ol."



Kollarım ve bacaklarım bağlarımdan kurtuldu ve sert eller beni yakaladığında havada düşüyordum. "Cherise?" Nik'in sesi yıkık dökük, daha önce hiç duymadığım bir ses.

Gözlerim irkilerek açılıyor ve yakışıklı iblisime bakıyorum. Elimi yanağında gezdiriyorum ve dokunuşumun altında titrediğini hissedebiliyorum. "Sonunda sana dokunabiliyorum," diye mırıldanıyorum usulca.

Beni yere bıraktı ve ilk kez iki ayağımın üzerinde dururken beni sabit tuttu, sonunda kim bilir ne kadar zamandır beni tuttuğu pozisyondan kurtuldum. "Babanın adı ne? Öldüğünü söyledin, onu benim öldürdüğümü düşündüğünü söyledin. Ama bana lanet olası adını söyle, ben de ona cehennemde sonsuza dek işkence edeyim, küçük orakçı."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, şefkatle ama istekle. "Bilmiyorum Nik. Bunu daha sonra öğrenebiliriz; sana hâlâ ihtiyacım var," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama durmamı istemediğine emin misin?

Daha sonra devam edebiliriz, çünkü-"

Saçmalamasını susturmak için parmağımı dudaklarına götürüyorum. O anı çığır açıcıydı ama o geçmişte kaldı. "Ben burada, şu anda, seninle yaşamak istiyorum. Geçmişe daha sonra odaklanabiliriz."

"Siktir," diye inliyor, sonra bir şekilde keskin dişleri yok oluyor, normal insan köpek dişleri ağzına yerleşiyor. Ceketini ve gömleğini çıkarmasına yardım ediyorum, o da pantolonunu yırtıp atıyor. O görkemli, cehennemvari, canavar siki kaya gibi sert ve benim için hazırdı. Kafamda canlandırdığımdan çok daha büyük, şimdi ışıpta görebiliyorum. Kendime engel olamıyorum; elimi uzatıp şaftını kavriyorum ve aşağı yukarı okşuyorum. Ucu precum damlatıyor ve başparmağımla etrafını yumuşatıyorum. İnliyor ve başımı kendine doğru çekerek beni şiddetle öpüyor. Morarıyor, zarar veriyor ve çok fazla tutkuyla doluyor. Kıçımı ellerinin arasına alıyor ve beni havaya kaldırıyor, bacaklarım anında ikinci bir doğa gibi beline sarılıyor.

Sırtım duvara çarpıyor ve kollarımı boynuna dolayarak nefes kesen ölüm ve günah öpücüğümüzü hiç kesmiyorum. Şaftını kavramak için aşağı uzandığını hissediyorum ve sırlıklam girişime hizalıyor. "Sanırım cezalandırılmam bitti?" Gırtlaktan soruyorum.

"Şimdilik; daha fazla bekleyemem. Seni hissetmem gerek. Küçük amını gerip dolduracağım ve gerçek cezamla bitireceğim." Dudaklarıma sırtarak ucunu içeri itiyor. Yavaşça içeri iterken cümlesinin son kısmı benim için kayboldu. Nefesim kesildi, başımı geriye attım. Girişimi ancak geçebildi ve zorlukla nefes alabiliyorum. "Sikimin tamamını alacaksın, Cherise. Amin benim, her güzel santimin benim ve bana uyum sağlaman için seni esneteceğim. Bundan emin olacağım."

"O zaman bana sahip çık; kendini tutmayı bırak. Seni hissetmek istiyorum, her bir santimini. Sikin benim, öyle davran iblis." Başını eğiyor ve sırtıyor, beni korkutması gereken günahkâr, zalim bir gülümseme, ama söz konusu o olduğunda asla korkmuyorum.

"Bana sahip çıktığını duymak hayatımda duyduğum en lezzetli şey. Şimdi nefes ver." Emrini dinlememi bekliyor.

Düzensiz bir şekilde nefes alıyorum; gelecek olanın beklentisi içimi arzuyla dolduruyor. Nefes vermeye başladığımda, kabzasına kadar içime giriyor. Çenem düşüyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar dolu ve gergin hissetmemiştim - bu lanet olası bir coşku. Acı veriyor ama hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Alnını benimkine yaklaştırıyor, gözlerimin içine bakarken sessiz bir soru soruyor ve nefesimi topladıktan sonra devam etmesi için başımı sallıyorum.

Neredeyse tamamen çekiliyor ve sonra zorla bana geri çarpıyor. Dudaklarımdan boğuk bir inilti geçiyor. Acıya rağmen amım onun etrafında kenetlenmeye başlamıştı bile. Şaftındaki horoz halkalarını ve çivili piercingleri andıran her çıkıntı ve tümsek, iç duvarlarıma sürtünüyor ve sabit, lanet olası bir hızda içeri ve dışarı iterken acıyı geçmeye başlayan zevkin yoğunluğunu artırıyor.

"Siktir, küçük orakçı. Küçük amcığın sikimi çok iyi alıyor, benim için sırlıslıksın. Kaslarının etrafımda kenetlendiğini, vücudumdaki her günah damlasını sağımaya çalıştığını hissedebiliyorum." Hızını artırıyor, o kadar kuvvetli itiyor ki vücudum duvara çarpıyor ve asılı resim çerçeveleri kalçalarının her hareketiyle sallanıyor. Dikkat çekici uzunluktaki çatallı dili ağzından uzanıyor ve beni sikerken şişmiş klitorisime şiddetle vuruyor.

O kadar yüksek sesle inliyorum ki, dışarıda hâlâ devam ettiğinden emin olduğum kaos yüzünden tüm mahallenin beni duyabileceğinden eminim. Ellerimi onun uzun ve pürüzsüz fildişi buklelerine sıkıca kavırıyorum. Nik inliyor, kan kırmızısı gözleri vahşileşiyor. Amımda yarattığı yıkıma bakıyor ve benimle birlikte inliyor.

Zevk alt midemde hızla birikiyor, orgazmım bir patlamanın eşiğinde kaynarken kaslarım onun kalın uzunluğunun etrafında kenetleniyor. Nefesim kesiliyor ve tüm vücudum yaklaşan orgazmın yoğunluğundan titriyor.

Nik boşalmak üzere olduğumu hissediyor ve gülüyor. Aletini içimden çekip çıkarıyor ve dilini tekrar ağzına sokuyor. "Sana boşalabileceğini söyledim mi Cherise?"

"Nik, ne oluyor lan! Çok yaklaştım," diye inliyorum beni yere bırakırken; dizlerim vücudumun ne kadar kötü titrediğinden dolayı sallanıyor.

Beni sabit tutuyor ve şeytani bir kahkahayla yüzümü duvara dönmem için döndürüyor. Saçlarımı bir omzumdan fırçalıyor, nefesi kulağımda sıcak. "O kadar çok eğleniyorduk ki, kışına saplanmış şeker kamışını unuttun. Onu içine sokar sokmaz sihirli bir şekilde boyutunu büyütüyorum; diğer deliğin de artık benim için hazır bebeğim." Yavaşça dışarı kaydırırken arka deliğimi dolduran his beni boğuyor, şimdi ona odaklanabildiğim için kalınlığı belli oluyor. Bu yüzden mi bu kadar sert boşalacaktım? Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazm olacaktı ve o bunu benden çaldı. "Amın sikimi sırlıslıkla etti, küçük orakçı ve yeterince gerildin." Ucunun girişimi geçtiğini hissediyorum ve geriliyorum.

"Rahatla bebeğim, en kötüsü sona erdi. Şimdi boşalacaksın; bunu istiyorsun, değil mi?"

Ellerimi duvara dayayarak derin bir nefes alıyorum. Onun orgazm vaadi arzumu yeniden alevlendiriyor ve kaslarım gevşerken nefesimi veriyorum. "Evet, bunu istiyorum. Lütfen." Sesim çığ ve daha önceki zevk çılgınlığımdan dolayı kırılıyor.

Biraz daha derine itiyor ve boğuk sesi kulağımı tırmalıyor. "Kukunun tadı şeker kamışı gibi, çok lezzetlisin. Seni yemeyi asla bırakmak istemiyorum."

"Yut beni. Tüket beni. Al beni, Nik."

Vahşice hırılıyor, kalçalarındaki tutuşu morartıcı bir tutuşa dönüşüyor. Santim santim içeri giriyor, duvarlarımın her gerilmesinde çenem kilitleniyor, ta ki tamamen içime girene kadar. O mistik şeker kamışının yardımı ve amımın içindeki adrenalin sayesinde bu o kadar da kötü değil. Geri çekilip daha önce belirlediği aynı acımasız hızda tekrar tekrar içime girdiğinde tüm kısıtlamalar kaybolmuş gibi görünüyor. Tenin tene çarpması yüksek sesle çınlıyor ve arka planda çalan Noel şarkılarının melodisine karışıyor. Bozuk sesi duyuluyor ve kalçalarını her itişinde şeytani hırıltılar yayılıyor. Bir kolunu orta bölgeye doluyor ve diğer elini ağrıyan klitorisime uzatıp hızlı bir şekilde ovuyor.

"Benim için gel Cherise," diye kulağıma doğru hırılıyor.

Orgazmım içimde paramparça oluyor, sesi beni uçurumun kenarına getiriyor ve sonunda tatlı bir salıvermeye izin veriyor. Eğer bana tutunmasaydı bacaklarım tamamen kopacak ve yere çakılacaktım. Tekrar tekrar haykırıyorum; vücudumdaki son zevk damlasını da çekip alırken sert hamleleri hiç durmuyor. İki parmağını ıslak amımın içine sokuyor, başparmağı klitorisimin üzerinde duruyor ve öngörülemeyen ikinci bir salıverme beni parçalıyor. Neredeyse kafamı duvara çarpacaktım, salıverilme çok ezici, kalçalarım kalçalarının ve parmaklarının her hareketini karşılamak için öğütüyor. Bu hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmdı.

Bir çılgılla, Nik serbest bırakılmasını bulup beni harcamasıyla doldururken sıcaklık beni dolduruyor. "Kahretsin, beni çılgına çeviriyorsun. İnanılmazsın, Cherise." İçimden çıkıyor ve beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor; dönerken tökezliyorum. Kollarımı ona doluyorum ve o da beni kollarının arasına alıyor. "Sen benim her şeyimsin. Lütfen beni asla bırakma," diye fısıldıyorum omzuna.

Beni kendine doğru çekiyor. "Asla. Sonsuza kadar benimsin."

Gözlerim titreyerek kapanıyor ve yorgunluk beni ele geçiriyor. Karanlık beni ele geçiriyor ve derin bir uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

ON BİRİNCİ BÖLÜM

NIKLAUS

NOEL'DEN BİR SAAT ÖNCE

I Küvette mışıl mışıl uyurken sırtını göğsüme yaslayan bu küçük şeytan insanı önemseydiğim anlaşıyor. Nefesleri düzgün ve yavaş. Pençelerimin ipeksi etini yırttığı yerdeki kurumuş kanı cildinden temizlemeyi kendime görev edindim, o uyurken sabunlu bir bezi tembelce cildinin üzerinde gezdiriyorum. Benim şeker kamışı sapanlı küçük orakçım, bir iblisi evcilleştirdiğinin farkında değil misin? Uyandığında beni bunu yaparken bulduğu için onur duysa iyi olur. Daha önce hiç bir şeyle ilgilenmek için yolumdan çekilirim.

Alay ediyorum, bezi çakıllı meme ucunun üzerinde kaydırıyorum. Vücudu büyüleyici ve bir Baş İblis'i bile dize getirebilecek, erkekler arasında lanet bir Tanrıça. Lucifer, tüm dünyayı cehenneme çevir çünkü hiçbir şey olması gerektiği gibi değil.

Başka bir ruh bedenimi istila ederken kolum sarsılıyor, özleri benim tarafımdan yutuluyor - sonsuza dek benim. İmplerim hala dışarıda sıkı çalışıyor ve neredeyse eğlenceye katılmamanın sıkıntılarına yenik düşecektim, ama son bir saatimi küçük orakçımın içinde, yapacağımı ilan ettiğim gibi ona sahip olarak geçirirken nasıl yapabilirim? Vücudunun benim uzunluğuma ne kadar iyi uyum sağladığına hâlâ hayret ediyorum; sadece benim horozumun büyüklüğü onun kırılğan insan amını yok etmeliydi, ama o bunu profesyonel bir succubus gibi aldı. Bunu düşününce sikim sertleşiyor. Onun sikilmeye yatkın olmadığını biliyorum.

Böyle, bu yüzden vücudunu hayatının en iyi sikişinden bitkin düşürdüğünü biliyorum - eğer kendim söylersem.

Yara izleriyle ilgili o küçük numarayı öğrenmemiş olsaydık, cezasını her şeyin nasıl sonuçlandığından çok daha uzun süre uzatabilirdim. Ama eski yaraları yeniden açmak için pençelerimi etine batırdığımda, zihnine ön sıradan girmeme ve anılarının ortaya çıkışını izlememe izin verildi. Gördüklerim... kanımın derimin altında kaynamasına neden oldu, öyle ki eğer bir iblis olmasaydım kendimi canlı canlı yakardım. Ben sadece... planlanan cezalara ayak uyduramadım. Çünkü görünüşe göre bu kadına karşı hislerim var. Ona ve yaşadığı onca şeye üzüldüm. Şimdi, resmin bütününe bakarsanız, onun küçük boşluk seansları ve hayali bir arkadaşla konuşması o kadar da uzak görünmüyor.

Babası benim bok listemde. Tek ihtiyacım olan bir isim, onu da öyle ya da böyle temin edecek. Cehennemin sunduğu tüm gazabı hiç bitmeyen bir döngüde hissetmesini sağlayacağım, ona nasıl davrandığı için sefalet ve işkenceden bir saniye bile geri kalmayacak. Peki ya Ashcroft? Bezi Cherise'in göğsüne biraz fazla sertçe sürüyorum, bu da onun kıpırdanmasına ve derin nefes almasına neden oluyor. Uyanıp uyanmayacağını görmek için duraklıyorum. Kısık bir iniltiyle başını çeviriyor ve usulca horluyor. Karnım kahkahalarla zonkluyor.

-Üzgünüm, küçük orakçı.

Neyse, Ashcroft'a dönelim. Ruhlarının işaretlenmesinden kurtulmalarını sağlayan bu Lucifer'in terk ettiği laneti aşmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Kuşkusuz, tüm aileleri şu anda küçük malikânelerine tıkmış durumda ve bu korumayı güçlendirmek için masum bir masumu Lucifer'e kurban ediyorlar. Lucifer neden böyle bir şeye izin veriyor ki? Bu beni çok kızdırıyor. Bir açık kapı olmalı ama ne?

El bezini sıkıp ılık suyun diri göğüslerine sıçramasına izin veriyorum. Sivri meme uçlarından aşağı kayan su damlalarına bakarken transa geçiyorum. Dudaklarımı yalıyorum; aletimin omurgasına girmesi onu mutlaka uyandıracaktır, değil mi? İnsanların vahşice sikildikten sonra kendilerine gelmeleri için ne kadar uyumaları gerekir? Zihnini tekrar araştırmak istiyorum ve o savaş yaralarının altında yatan şeyin yüzeyini bile çizdiğimizi sanmıyorum. Ve, şey... Aletimi tekrar içine sokup bu sefer sıırıslıkam amcığının içine boşalmayı umursamıyorum - o zaman küçük orakçımın tüm deliklerini başarıyla sahiplenmiş olurum. Tüm bunların heyecanı boyumun Cherise'in sırtına çarpmasına neden oluyor.

Bezi bırakıyorum ve tırnaklarımı yumuşak göğsünün üzerinde gezdiriyorum, göğsü pençelerimin altında yumuşakça inip kalkıyor. "Uyanma vakti geldi," diye mırıldanıyorum kulağına.

O irkilmeyince ben de çocuk gibi surat astım. Peki, başka bir şey deneyelim. Her iki sert meme ucunu da parmaklarımın ucuyla kavıyorum ve hafifçe çekiştiriyorum. Hâlâ bir şey yok. Göğüslerini avuçluyorum, masaj yapıyorum ve okşuyorum. Ellerimde çok iyi hissediyorlar.

"Hâlâ biraz daha ikna edilmeye ihtiyacın var mı bebeğim? Amının tadının hâlâ nane gibi olup olmadığını öğrenelim mi?" Dilimi dışarı çıkarıp tertemiz etinde gezdiriyorum ve suyun altına batırıyorum. Şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirerek yumuşatıyorum. Sırtını hafifçe kavislendiriyor ve usulca pantolonunu indiriyor. Şimdi bir yerlere varıyoruz.

Hala muhteşem göğüslerini avuçlarken, dilimi sinir yumağına doğru şiddetle hareket ettiriyorum. Cherise vücudunu kaydırıyor, başını öne arkaya çeviriyor ve daha sert pantolon giyiyor. "Yine benim için boşalacak mısın bebeğim?" Şeker kamışı buklelerine karşı mırıldanıyorum.

Hızlı pantolon dudaklarını ayırıyor ve dilimi yarığından daha aşağı kaydırıyorum, dar küçük deliğine giriyorum ve dilimi içeri ve dışarı itiyorum. Evet, hâlâ nanenin tadını alabiliyorum. Tatlı sularının tadını aldıkça ağzımın suyu akıyor, sikimi içine gömmek için yanıp tutuşuyorum. Cherise kıpırdanıyor, elini alnında gezdiriyor ve sırtını daha da kamburlaştırıyor. Kasları dilimi sıkıyor, her sürtünme darbesinde umutsuzca beni içinde tutmaya çalışıyor.

"Nik," diye inliyor, bu kez daha yüksek sesle. Göğüslerini kavrayan ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. Yanıt olarak homurdanıyorum; deliği dilimi boğarken konuşamıyorum. Ayağa kalkıyor ve vücudunu çevirerek şehvetle dolu buz mavisi gözlerini üzerimde gezdiriyor.

Dilimi ağzıma geri sokuyorum, onu kalçalarından tutup kaldırıyorum ve bana sarılması için çeviriyorum. Hiç vakit kaybetmiyor; yüzümü kavırıyor ve dudaklarını benimkilere ayırıyor. Dolgun dudaklarını parçalamaktan korkmadan onu öpmek için devasa dişlerimi geri çekiyorum. Alt dudağını ısırp çekiştiriyorum ve o da kirpiklerini kaldırıp kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. Dudağını ağzımın içine alıyorum ve inliyorum - dudaklarının dudaklarıma değdiği hissini asla sevmeyeceğim. Sanki onun tadı dünyanın sunduğu en iyi lezzet, başka hiçbir yerde satın alınamayacak ya da elde edilemeyecek paha biçilmez bir şey. "Bu arada tam adım Niklaus. Beni nasıl çağırmak istersen öyle çağırabilirsin, sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "O zaman sana sadece benim diyeceğim, Niklaus."

Aman Tanrım, patlamak üzereyim. Kalbim göğsümün içinde çırpınıyor, daha önce hiç hissetmediğim sarsıcı bir ritimle atıyor. Neden yavaşlamıyor? "Sikimin üzerine otursan iyi edersin Cherise, yoksa seni zorlayacağım. Daha fazla kendimi tutamayacağım."

Boğucu bir gülümsemeyle kahkaha atıyor. Boynuzlarımı tutuyor ve okşuyor. "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Bir melek gibisin ama cehennemden gönderilmişsin." Alt dudağını emiyor, şaftımı tutmak için aşağı uzanıyor ve ucunu girişiyle hizalamak için öne doğru kayıyor. Yeni tahtında hak ettiği yeri alıyor ve yavaşça beni içine alıyor. Ben onu gerdikçe ikimiz de inliyoruz, açgözlü amcığı daha da derine indikçe etrafımda kenetleniyor.

"Kendini çok iyi hissediyorsun, küçük orakçı. Yaramaz bir sürtük gibi bu aleti nasıl aldığını göster bana," diye homurdanıyorum, kalçalarını sıkıca kavriyorum. Bir elini boğazıma doluyor ve tüm uzunluğumu içine aldıktan sonra minik parmaklarını sıkıyor. Kocaman sırtıyorum. "Canımı yak, bebeğim."

Diğer elini boynumun enine bastırıyor, ikisini de sıkıyor ve havamı kesiyor, ama bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini çok az biliyor. Başım dönecek ama hepsi bu kadar. Kalçalarını üzerimde gıcırdatıyor; hızlı pantolonları ve boğuk inlemeleri beni daha hızlı sürdükçe çenesi düşüyor. Göğsünün ortasında, göğüslerinin arasında bir çizgi çiziyorum ve şaşırtıcı bir şekilde derisinde yara izi kalmıyor. Seni tamamen sahiplenme zamanı, Cherise Bates.

İşaret parmağımdaki bir pençeyi uzatıyorum ve derisine bastırıyorum. Yaradan kan akıyor. Nefes nefese kalıyor, acıyı zevkle kovalamak için kalçalarını daha hızlı hareket ettiriyor. Aferin kızıma. Sembolümü onun narin etine kazıyorum, her iblisi ayrı ayrı temsil eden sembolü. Ruhun benim olacak, küçük orakçı. Zıplayan memelerinin arasından kan fişkırıyor ve havaya susamış dudaklarımdan boğuk bir inilti geçiyor.

"Ne yaptın Nik?" diye inliyor, hızını bir kez bile yavaşlatmıyor; serbest bırakılma arayışı kararlı. Boynumdaki tutuşunu gevşetiyor ve ellerini çenem boyunca kaydırıp yanaklarıma bastırıyor. "Çok iyi hissediyorsun; boşalacağım. Siktir Nik!"

Ağzını ağzıma yapıştırdığımda inlemelerini yutuyorum, amcığı etrafımda kenetlenirken sesinin son damlasına kadar içiyorum. Vücudu benimkine karşı kıvranıyor, taşaklarım sıkılaşıyor ve spermimi onun derinliklerine fişkırıyorum, sikim son damlasına kadar titreşiyor.

Geri çekiliyor, orgazmının etkisi azalıyor. Parmaklarını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve gülümsüyor. "Bu işaret de ne?"

"Bu benim sembolüm - ruhunu ele geçiren ve seni sonsuza dek bana bağlayan işaret. Bunu istiyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Senden kaçmaktan bıktım Nik. Bedenim, zihnim, kalbim ve şimdi de ruhum senin. O yüzden beni kendine bağla... ya da adına ne dersen de," diye ısrar ediyor.

Sırıtiyorum ve lanet kalbim yine göğsümün içinde çırpınıyor. "Benden sonra tekrar et." Başını eğerek devam etmemi işaret ediyor. Ne kadar sabırsız olduğuna kıkırdıyorum. Onu zorlamama bile gerek kalmadı; bunu bana kendi isteğiyle teklif etti. Onu hayatım pahasına koruyacağım. "Ben, Cherise Bates, ruhumu zamanın sonuna kadar Lucifer'in Baş İblisi Niklaus'a sunuyorum."

Titreyen nefesini içine çekiyor. "Ben, Cherise Bates, ruhumu zamanın sonuna kadar Lucifer'in Baş İblisi Niklaus'a sunuyorum."

Elimi tenini işaretleyen sembolün üzerine koyuyorum ve hissediyorum... hiçbir şey. Gözlerimi kısıyorum ve bir şekilde yanlış çizmediğimden emin olmak için inceliyorum. Hayır, gayet iyi. "Bu kadar mıydı? Bitti mi?" diye soruyor, yaralı göğsüne bakarak. "Kendimi farklı hissetmiyorum."

Başını kaldırıp bana şaşkın bir bakış attı. "İşe yaramadı. İşe yaraması gerekirdi." Ama hafızam beni yanıltmıyorsa, onun adını dudaklarından ilk kez duyduğumda hayali izim yapışmamıştı. Farkına varıyorum ve bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. "Senin adın Cherise Bates değil."

Kollarını kavuşturur ve alay eder. "Öyle olduğuna eminim. Neden kendi adım hakkında yalan söyleyeyim ki?"

Şimdi her şey çok mantıklı geliyor. İşte bu yüzden küçük Azrail'ime asla sahip çıkamadım ve onun gerçek adının ne olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikri yok. "Bunu bilerek yaptığını sanmıyorum. Bence gerçek, o yaralarından birinin altında yatıyor. Öğrenelim mi?" Parmaklarım onun geçmişine dair yeni bir parça öğrenme ve umarım gerçek adını keşfetme beklentisiyle seğiriyor.

Nefes nefese kalıyor ve diğerlerinin arasında öne çıkan yara izine bakıyor. Göbeğinden tatlı noktasına kadar uzanan uzun, derin bir yara. Pençemi üzerinde gezdiriyorum ve o geriliyor. "Yapma." Başını çeviriyor - sanırım görünmez arkadaşı büyük girişini yaptı. "Tamam, hangisi?" Gözlerini kısıyor ve parmak uçlarını boynunun yan tarafında, kulağının altında gezdiriyor. "Burası mı?" Onaylarcasına başını sallıyor ve tekrar bana dönüyor. "Henüz büyük olanın zamanının gelmediğini söylüyor. Ama aradığımız bazı cevaplar burada." Az önce uzandığı kağıdı işaret ediyor.

Başımı eğiyorum. "Arkadaşın mı söyledi bunu?" Mırıldanıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Bakalım haklı mı? Hazır mısın?"

"Yap," diye onaylıyor, sesinde hafif bir titreme var.

Hiç tereddüt etmeden, kulağının altındaki küçük yara izine uzanıyorum ve pençemi onun uzunluğu boyunca kesiyorum. Görüşümde beyaz patlıyor, kıpkırmızı çevreyi bulanıklaştırıyor ve Cherise'in geçmişine doğru yelken açıyoruz.



Cherise

Babamın yanında solumda, Will'in yanında sağımda, karla kaplı koridorda, arazinin ortasında, evimizin solundaki alev alev yanan cehenneme doğru yürüyorum. Kar taneleri kış havasında yavaşça sürükleniyor ve burnum dondurucu sıcaklıktan akmaktan vazgeçmiyor. Pelerinli figürler, cehenneme açılan bir kapı gibi görünen devasa şenlik ateşinin etrafında dönüyor. Anlamadığım bir dilde söylenen ilahiler rüzgârla birlikte havayı dolduruyor.

Beyaz bir gecelik giyiyorum, çıplak ayaklarım dondurucu karda attığım her adımda uyuşuyor ve batıyor. On yedinci doğum günüm iki hafta önce geçti ve o zamandan beri bu güne hazırlanıyorum. Kutsama Ayini'ni yedim, uyudum ve nefes aldım. Bu benim aileme ve babama karşı görevim. Kaderimi yerine getirdiğimde Aziz'den korunacağımızı söylüyor.

Çemberin ortasındaki platformun önünde dururken tüylerim diken diken oluyor. İlahiler daha yüksek sesle ve daha düzensiz bir şekilde söyleniyor, her üye elleriyle garip hareketler yapıyor ve hepsi bana doğru yöneliyor. Korku tüm hücrelerime yayılıyor ve kalbimde kök salıyor. Bu doğru görünmüyor. İçimde bu işin çok kötü gideceğine dair bir his var.

"Oh, kutsal Lucifer! Bu sunuyu sana koruman ve sarsılmaz sadakatin karşılığında veriyoruz. Bu mütevazı fedakârlığımız boşa gitmeyecek. Lütfen ailemizi kutsal desteğinizle kutsayın ve önümüzdeki Noel günü hizmetkârınızın gazabından uzak bir yıl daha geçirmemize izin verin. Hepsi

Günahın Kralı'nı selamlayın!" "Günahın Kralı'nı selamlayın!" Toplanan üyeler başlarını eğerek hep bir ağızdan tekrarlar.

Ateş arkamda daha parlak yanıyor. Alevler soğuk tenimi ısıtıyor, kıvılcımlar ve korlar fışkırıyor ve bir meteor yağmuru gibi etrafımıza düşüyor. Vücudumu kaplayan minik tüyler diken diken oluyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Ortak kanımızla, kutsal olmayan birlikteliğimizin yeniden doğmasına izin vermek için bu kurbanı sunuyoruz." Ellerini kaldıran herkes bir bıçak kapar ve avuç içlerini derinlemesine keser, kan etraflarındaki toprağa damlar. "Şimdi, son adak için." Babam bana dönüyor ve ateşin önündeki taş platformun üzerine oturmamı işaret ediyor.

"Bundan hoşlanmıyorum; korkuyorum," diye sızlanıyorum.

Will kulağıma yaklaştı. "Görünüşe göre başka seçeneğin yok, psikopat sürtük. Hayali arkadaşlarla konuşmaya başladığında yatağını yaptın. Babamın gözdesi olsan da olmasan da, senin gibi bir hilkat garibesini aramızda barındıramayız."

Ona doğru hançer fırlatıyorum. Sonra gözlerimi etrafımızda hâlâ ilahi söyleyen üyelere çeviriyorum - annem nerede? "Babacığım?" Ağlıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor.

"Platforma çıkın ve bu aileye karşı kutsal görevinizi yerine getirin..." Adımı söylüyor, ama çarpıtılmış ve sansürlenmiş. "Bana tekrar sordurtma."

Gözyaşlarım şimdi daha hızlı akıyor ve kaçmaya çalışıyorum ama beni kollarımdan yakalayıp soğuk taş levhanın üzerine sürüklüyorlar ve bedenimi yere yapıştırıyorlar. "İyi bir kız olacağım, söz veriyorum! Bana zarar verme baba, lütfen!" Yalvarışlarım her zaman olduğu gibi cevapsız kalıyor.

Will bıçağını boğazıma saplıyor ve kulağımın hemen altındaki deriyi kesiyor. Çığlık atıyorum, bir elimi kurtarıyorum ve tırnaklarımı bileğine geçiriyorum. Bağırıyor ve bıçağı ayağına düşürüyor. Kaçmak için son bir çabayla platformdan atlıyorum ve bıçağı alıyorum. Önümde tutuyorum, ellerim şiddetle titriyor. Bıçağı havada savuruyor, her savuruşta haykırıyorum. "Annem nerede?"

Will'den öldürme niyetiyle dolu bir kahkaha yükseliyor. "O öldü, küçük çiçek. Onu iyice doğrayın. O da senin gibi deliydi!"

Önümdeki adama duyduğum nefret damarlarımda yoğun bir şekilde akarken sadece kırmızıyı görerek ileri atlıyorum. Bıçak sonunda yerine oturuyor ve ben de ileri doğru iterek bıçağı Will'in karnına saplıyorum. Kesiğin derin olduğundan eminim; bu gece bu dünyadan ayrılmadan önce kan dökmeye niyetim var

-Annem ve her şeyi elinden alınan küçük kız için - neşesiz bir hayat yaşayan küçük bir kız için. Mutluluk ve sevgi benim için hiçbir zaman söz konusu olmadı ve bu gece bunları hiç yaşayamadan öleceğim.

Will'in kanlı çığlıkları dumanla dolu havayı kirletiyor. Eve doğru koşmaya başlarken arkama bile bakmıyorum. Kapıya çarpıyorum ve sürgünün kilitli olduğundan emin olarak arkamdan çarparak kapatıyorum. "Anneciğim? Neredesin?" Boş evin içinde bağıríyorum; ahşap zemine vuran ayak seslerimden başka hiçbir ses duyulmuyor.

Merdivenleri hızla çıkıyorum ve koridorda koşarak yatak odama gidiyorum. Elimi kapının koluna koyduğumda, zihnime bir fısıltı giriyor. Ruhun işaretlendi. Zamanı geldiğinde hatırlayacaksın. Ölüm bugün seni alamayacak, çocuğum. Anıların kaybolacak ama karanlığın ortasında sana yol gösterecek bir ışık her zaman vardır.

Omurgamı bir ürperti sarıyor ve henüz anlamını bilmesem de kaderim mühürleniyor. Kapı kolunu çevirdim ve zaman durdu. Yerde sırtı bana dönük, beyaz geceliğı kan içinde yatan anneme koşuyorum. Dizlerimin üzerine çöküp kolunu sıkıyorum. "Anne? Anne!" Onu kabaca sarsıyorum ama o hareketsiz kalıyor. "Anne?" Fısıldıyorum. Bir damla gözyaşı düşüyor ve kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Kapı arkamdan tekmeleniyor ve sansürlenmiş ismim arkamdan bağırílıyor. Aldırmıyorum; zaten uğruna yaşayacak bir şeyim yok. Beni sevdiğini düşündüğüm tek kişi gitmişti. Sert eller kollarımı kavırıyor ve beni yerden kaldırıyor. Panik beni ele geçiriyor. "Hayır! Onu bırakamam; yapayalnız kalacak! Lütfen!"

"Seni aptal sürtüğ! Ne yaptığının farkında mısın? Hepimizi öldürttün! Aziz üzerimizde, seni aptal kız. Şimdi annenin ölümü boşuna. Gurur duyuyor musun?" Babamın elinden gelen sert bir tokat başımı yana çeviriyor.

"Hayır... Öyle demek istemedim," diye fısıldıyorum. Uğruna savaşıacak hiçbir şeyim yok.

"Şimdi, günlerinin geri kalanını deli bir sürtüğ gibi kilit altında geçireceksin." Göğsümü avuçluyor ve sıkıca sıkıyor. Boğazımda sahra yükseliyor ve umutsuzca onu geri itmeye çalışıyorum. "Yine de bunları ve senin daracık küçük amını özleyeceğim. Sen her zaman babamın en sevdiğ kızdın. Bu günü unutma, hepimizi öldürdün. Aziz burada."



Hâlâ küvette, Nik'in üzerine oturmuş, budanmış parmaklarım omzunda titriyor. Parmaklarım etine batıyor. Yanaklarımı avuçluyor ve çılgınca gözlerimi arıyor. "Sana yalan söylediler. Baban sana ve annene ihanet etti."

Gözlerim kararıyor ve zihnim ölüm ve intikamı fısıldıyor. "Bu gece Ashcroft malikânesine gitmeliyiz. Hepsini öldürmeliyiz Nik."

"I-" Dudaklarını büzüyor, derin düşüncelere dalıyor. Yumruğunu porselen küvete vuruyor, gücünden bir çatlak sesi geliyor. "Cherise, onlara dokunamam. Bana karşı korunuyorlar, hatırladın mı? Kutsama Ayini bunun için var. Sana yardım edemeyeceğim." Yüz hatları tamamen yok olmuş.

"Sadece benim için orada ol. Sen yanımda olmadan bunu yapamam ama bunu yapmak zorundayım." Ayağa kalktım ve küvetten çıktım.

Nik arkamda, beni kendisine doğru döndürüyor. Avucunu kaldırdı ve banyo kapısına doğru uzattı. Saniyeler içinde tırtıklı bıçağım eline uçtu. "En azından bunu sana vermeme izin ver, benim küçük orakçım." Elini iki katına çıkan bıçağın üzerinde gezdiriyor, kabzası artık kırmızı beyaz bir desene bürünmüş, baston şekeri andırıyor. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Bıçağı ondan alıyorum ve gözlerim doluyor. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim." Öne eğildim ve Nik'i yavaşça öptüm. Nefes alışım düzensiz ve yoğun. "Seninleyken kendimi güçlü hissediyorum. Asla yanımdan ayrılma. Sana ihtiyacım var."

"Attığın her adımda arkanda olacağım, benim küçük Azrail'im. Ashcroft'ları yok edişini izlemek için sabırsızlanıyorum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cherise

NOEL GÜNÜ SABAHIN ERKEN SAATLERİ

I Şeker kamışı saplı yeni bıçağımı göz hizama kadar kaldırıyor ve bir yandan diğer yana çevirerek inceliyorum. Yansımamı, gözlerimi görüyorum - bir zamanlar derin bir

Sırlar ve yalanlarla dolu bir uçurum -şimdi hayatla dolup taşıyor ve benden her şeyimi alanlardan intikam almaya yemin ediyorum. Yanımdaki iblis olmasaydı, özümdeki gerçekleri asla ortaya çıkaramazdım. Kabuslarıma işkence eden, cehennemden gönderilmiş bir Baş İblis olan Aziz, pençelerini ruhumun derinliklerine gömmüş, beynimin üzerinde yaşayan bir gölgeydi; şimdi ise yerini kurtarıcım olan bir iblise bıraktı. Geçmişim hakkında bildiğimi sandığım her şeyin yalan olduğunu keşfettim, ismim de dahil. Geçmişimin bu versiyonunu kendim mi oluşturdum, yoksa bir aldatma ağı örmek ve beni yoldan çıkarmak için kasıtlı olarak mı yerleştirildi?

Nik'in derin sesi düşüncelerimin kaçınılmaz düşüş sarmalını paramparça ediyor. "Tüm bunlar bittiğinde, o bıçağın sapını iyi bir şekilde kullanmanın birkaç yolunu düşünebilirim."

Gözlerimi onun şehvetle yanan kukuletalı kızıl gözlerine çeviriyorum. "Evet, ben de. Sanırım şeker kamışıyla kışını gerdirme sırası sende," diye tatlı tatlı cevap veriyorum, dudaklarım sinsi bir sırıtışa dönüşüyor.

Nik bir kahkaha attı. "Bu fikre karşı değilim, küçük orakçı. Bir iblis her şeyi bir kez deneyebilir."

Bıçağın ucunu tonlanmış, solgun göğsüne yerleştiriyorum ve kaya gibi sert karın kaslarında gezdiriyorum. "İblisim çok iyi bir çocuk." Nik geniş bir sırıtış atıyor. Başımı sallıyorum ve dudağımı ısırıyorum. "Gitmemiz gerek; yeni yeteneğimi kullanmak için sabırsızlanıyorum."

Nik'in gözleri çıplak bedenimi tararken güneş kadar sıcak yanıyor. "Evden kesinlikle bu şekilde çıkmayacaksın."

Boştaki elimi kalçama koyuyorum ve bıçağın kenarını göğsüne vuruyorum. "Pençelerinle güzel elbisemi mahvettin. Başka kıyafetlerim de var ama bu durum için uygun değiller."

"Bunu telafi etmeme izin verin." Nik elini havada salladı. Bileğinin basit bir hareketiyle yanımdan bir rüzgâr geçiyor. Formumu görmek için geri adım atıyor, gözleri şaşkınlıkla dolarken dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor. "Sen bir ölüm tanrıçasısın, benim küçük orakçım. Büyüleyici görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

Aceleyle banyo lavabosunun üzerindeki aynaya bakıyorum, karşımdaki manzara karşısında çenem düşüyor. Mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve omuzlarımın etrafından akan şeker kamışı saçlarım gözüme çarpıyor. Ellerimi vücudumun üst kısmını saran şarap rengi elbisenin üzerinde gezdiriyorum, korse kıvrımlarımı vurguluyor. Etek, ben hareket ettikçe etrafımda dönen yüksek-düşük bir tasarıma dönüşüyor. Kumaşı yakından incelediğimde, eteğin alt kısmının yumuşak banyo ışığında nasıl parladığını fark ediyorum, bacaklarımın etrafını saran tülün içine gömülmüş elmaslar gibi parlıyor.

Siyah dantel topuklu ayakkabılarımın içinde dönüyorum, bakışları doyumsuz bir açlıkla bana sabitlenmiş olan iblisime kilitlendiğimde gözlerim kocaman açılıyor. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum. Gözlerimdeki yaşları uzaklaştırmaya çalışırken sertçe yutkunuyorum. Henüz ağlamayacağım. Ama Nik'le ilgili her şey kalbimin göğsümün içinde titremesine neden oluyor. Büyüsü ve gizemi beni her seferinde onun günahkâr cazibesine sürüklüyor.

Nik çoktan benim sözde ölüm tuzağı evime girerken giydiği kıyafetleri giymiş. Uzun paltosu benim elbiseme uyuyor; dünyayı ele geçirip dize getirmeye hazır bir çift gibi görünüyoruz. "Arzu ettiğin her şey senin olacak. Tek yapman gereken istemek, o da olacak." Keskin bir nefes çekiyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Hadi gidip intikamını alalım, küçük Azrail. Will Ashcroft'un kanıyla yıkanmanı izlemek istiyorum."

Yanaklarım ısıyor ve elini elime almak için yanına gidiyorum. Beni kışın soğukunda, Lockwood kasabasını ele geçiren kaosun duman girdaplarıyla dolu gece gökyüzünde dışarı çıkarıyor. Tökezleyerek geri çekiliyorum.

Bir atın kişnemesini andıran feryat figan çığlığı uzaklarda yankılanıyor. Karla kaplı yolda ilerleyen iskelet gibi bir küheylan, avazı çıktığı kadar bağırarak bir adamı kovalıyor. At, zafer dolu bir kişnemeyle adamın sırtına atlar ve onu karda gürültülü bir çıtırtıyla yere çarpar. At homurdanıyor, kemikli burun deliklerinden dumanlar çıkıyor ve dişlerini adamın boğazına geçirerek çığlıkları tamamen susturuyor.

Nik'in yanımda titrediğini hissediyorum; alçak bir inilti çıkarırken eli elimde titriyor. Ölüm atı ağzından kan damlayarak ağzını kaldırıyor. Bize kilitleniyor ve ön bacaklarını havaya kaldırarak heyecanla önünde çılgınca tekmeliyor. Güzel, yırtık pırtık oniks kanatları yanında parlıyor ve Nik ile bana doğru koşuyor.

Nik'in elini sıkıyorum, vücudumdaki her kas geriliyor ve bu tehlikeli derecede güzel yaratık bize yaklaşırken gözlerim panik içinde açılıyor. "Korkma, küçük Azrail. Bu Sorrow." Rahatlıyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

"Beni yemeye çalışmayacak mı?" Keder bize yaklaşırken yavaşlıyor, elbisem rüzgârda bacaklarımın etrafında dalgalanıyor.

Burun deliklerinden dumanlar çıkıyor ve cansız, kemik beyazı gözleri bana kilitleniyor. Kısa bir süre beni izliyor ve sessizce başını eğiyor. Şok içinde nefesim kesilirken dudaklarım aralanıyor. "Hayır, benim olduğunu biliyor. Sana saygı gösteriyor. Artık onu sevebilirsin."

Boştaki elimle uzanıp elimi Sorrow'un burnuna koyuyorum ve yavaşça yukarı aşağı ovuyorum. Dokunuşuma doğru eğilip onaylarcasına başını sallayınca kıkırdıyorum. "Demek Aziz'in sözde ölüm atı bu. Çok güzel, tıpkı senin gibi."

Nik boştaki eliyle gözlerinde bir parıltıyla Sorrow'a işaret ediyor, şeytani yakışıklılığını vurgulayan bir sırıtışla. "Savaş araban seni bekliyor, küçük Azrail." Ayaklarının üzerinde kayıyor ve ellerini hızla kollarımda gezdiriyor. Isıran kış havası geri çekilirken, içimde tutuşan bir fırın gibi damarlarıma sıcaklık doluyor. "İnsanımın vücudunun bu kıyafetle soğuğa dayanamayacağını neredeyse unuttuyordum ve sen de o elbisenin içinde seni değiştiremeyecek kadar lezzetli görünüyorsun."

Eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, kalbim göğsümde Energizer Tavşanı gibi çarpıyor. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim, hele ki bir iblis için. Parçalanmış kalbimi ısıtan, onu canlı bir ritimle yeniden ateşleyen bir iblis; varlığımı tutuşturan tatlı günahla iç içe geçmiş bir melodi. "Bir iblis için... çok tatlısın." Boğucu bir gülümsemeyle yarı omuz silkiyorum.

Nik kıkırdıyor, kalçalarımı kavırıyor ve beni havaya kaldırıp bacaklarım gerçek bir genç kız gibi Sorrow'un yanından sarkacak şekilde yere bırakıyor. O arkamdan atlıyor, ben de bir bacağımı Sorrow'un sırtına atıp eyerin kolunu sıkıca kavırıyorum. "Hazır mısınız?" diye soruyor dizginleri tutarak.

Gözlerim kararıyor, intikam kemiklerime yerleşiyor, dilimde intikamın tadını şimdiden alabiliyorum. Bu iş bugün bitecek. Yeni kılıcım, Nik'in benim için yaptığı kırmızı ve beyaz jartiyerin içinde, ilk kez kan dökmeye hazır bir şekilde kalçama dayanıyor. "Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım."

Nik bir haykırıyla dizginleri sarsıyor ve Sorrow koşmaya başlıyor, yırtık kanatları genişçe açılmış, ivme kazanmak için çırpınıyor. Havaya ilk dalışımızı yaparken midem bulanıyor. Lockwood kasabasının üzerinde süzülürken Sorrow'un kanatları yanlarında hızla çırpınıyor. Kasabanın altımızda küçüldüğünü, saçlarımın havada döndüğünü gördüğümde usulca nefes alıyorum. "Aziz'in şeytani atını gökyüzüne doğru sürüyorum!" Kollarımı uzatıyorum, başımı arkaya eğiyorum ve sertçe gülüyorum. "Gecemin böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim."

Nik kolunu belime dolayarak beni sert göğsüne daha da yaklaştırıyor. "Ben de bu şekilde gelişmesini beklemiyordum ama kahkahalarını duymak ve Sorrow'un sırtında gece gökyüzüne seninle birlikte çıkmak mükemmel bir senaryo oldu. Bu dünyanın sunduğu her şeyi hak ediyorsun Cherise."

Beni saran koluna yapışıyorum ve ona yaslanıyorum. Aşağıda hızla akıp giden kasabaya bakarken kahkahalarım sustu. "Adımı bulacağım, Nik. Sonsuza kadar seninle olmak istiyorum. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyorsun ve seni tekrar göremezsem ölürüm."

Nik elbisemin önünü tutuyor, iki koluyla beni sararken eli hafifçe titriyor. Titrek bir nefes vererek Ashcroft malikânesine giden yolculuğun geri kalanında beni kendine yakın tuttu.



"Karnındaki o yarayı açmama gerçekten izin vermelisin Cherise. Eğer o anı bana senin adını verirse, ruhunu kendime bağlayabilirim ve sana bir şey olmasından gerçekten korkmam." Sarılmış bir şekilde duruyoruz

Gölgelerin içinde, malikânenin ön kapısından birkaç metre ötedeki ağaçların arasına gizlenmişti.

Çocuksu bir fısıltı dikkatimi sol tarafa çeviriyor. Arkadaşım bana bakıyor, güzel gözlerinde çaresizlik, karamel saç örgüleri rüzgarda sallanıyor. "Henüz zamanı değil. Ona izin verme."

"Neden olmasın?" Kaşlarımı kaldırarak fısıldıyorum.

Omuz silkiyor ve eksik iki ön dişini gösteren bir gülümseme yayıyor. "Doğru zaman geldiğinde anlayacaksın. Dinle. Hisset. Unutmayın. O her zaman sağlar."

"Her zaman kim sağlar?" Şifreli sözlerinde saklı olan daha büyük anlamı kaçırdığımı hissederek ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"İçine bak, Cherise. Cevaplar başından beri oradaydı." Daha önce ondan hiç duymadığım, neredeyse çarpık bir sesle kıkırdıyor ve ters yöne doğru koşuyor.

"Bekle!" Arkasından fısıldayarak bağıyorum. Nik elimi tutuyor ve beni sert göğsüne çekiyor.

"Dur tahmin edeyim, arkadaşın sana yapamayacağımı söyledi, değil mi?" Başımı sallıyorum ve başımı çevirmeye başlıyorum ki pençeli parmakları çenemi sarıyor ve gözlerimi bakışlarındaki öfkeli ateşe kilitliyor. "Ya sana arkadaşının ne dediğinin umurumda olmadığını söylesem? Bu neden gerçeği öğrenmemizi engelliyor Cherise?"

Ona gözlerimi kısıyorum ve burnumu kırıstırıyorum. "Bizim bilmediğimiz bir şey biliyor ve ona güvenmek zorundayız."

Göğsünde alçak bir gümbürtü oluşuyor, kaşları çatılıyor ve mükemmel yüzü gölgeleniyor. "Belki sen biliyorsundur ama ben kesinlikle bilmiyorum. Elbiseni kaldır."

Küçümsüyorum ve göğsüne bastırıyorum. "Cevabım hayır, Nik! Bu konuda içgüdülerime güveniyorum."

"Beni bir daha sormak zorunda bırakma, küçük orakçı," diye homurdanıyor tehlikeli bir ses tonuyla.

Elbisemin eteğine uzanıyor ve ben bir çığlıkla ondan uzaklaşıyorum. "Nik!"

"Kim var orada?" Nik'in elleri elbisemin üzerinde duraklıyor ve kafalarımız bize doğru gelen kapüşonlu fiğüre doğru kayıyor.

"Bak ne yaptın!" Ona kaşlarımı çatarak fısıldıyorum. "Git saklan; kule gibi yükselen iblis formun bizi açığa çıkaracak!"

Nik yüzünde kırıgın bir ifadeyle alay ediyor. Başka bir şey söylemeden elini vücudumda gezdiriyor ve vücudum havada kayboluyor. "Ne oluyor?"

sikeyim mi?"

"Sus, onu pusuya düşürmeye hazırlan." Nik insan kılığına bürünür ve elleri cebinde bir ağaca yaslanır.

"Sen oradaki! Burası özel mülk, bu yüzden Bay Ashcroft'u rahatsız ettiğiniz konusunda uyarmadan önce buradan defolup gitseniz iyi olur." Koyu renkli kukuleta adamın yüzünü yarı yarıya gizliyor. Nik'e doğru uzattığı küçük bir hançer tutuyor.

Nik dostça bir gülümseme takındı ve kendini beğenmiş bir edayla ağaçtan indi. "Sevgili Will nerede? Aslında onunla bir toplantım var."

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun, aptal? Noel'de malikâneye ziyaretçi kabul etmiyoruz; bu ailemiz için kutsal bir zaman. O yüzden seni bir domuz gibi deşmeden önce defol git," diye hırlıyor kapüşonlu adam.

Nik adamın bıçağına bakar ve tembelce el sallar. "Aziz'in seni bu gece burada yakalamasından korkmuyor musun? Burada bir yabancıyla yapayalnızsın."

Adam Nik'in ayaklarının dibindeki yere tükürür. "O iblisten korkmuyoruz ve korumamız var. Sana bir şans daha vereceğim-" Sözcükleri tökezler ve Adem elmasının üzerinde kanla boncuklanmış ince, yatay bir çizgi belirir.

Nik memnun bir sırıtişla elini bana doğru sallıyor ve bedenim cisimleniyor. Pelerinli adamın önünde duruyorum, yeni favori bıçağım etine saplanmış. "Bize Will'in nerede olduğunu söyle. İkinci kez sormayacağım, pislik herif." Boğazındaki bobun üzerine daha sert bastırdığımda keskin bir şekilde tıslıyor.

"O evde, ama ikiniz de pişman olacaksınız-" Bıçağımı zavallı boynuna saplıyorum ve kan göğsünden aşağı bir şelale gibi akıyor. Boynunu tutuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, kanından öğürüyor.

"Tüyo için teşekkürler," diye takılıyorum, başımı eğiyorum ve kıkırdayarak kıpkırmızı bıçağımın ucunu çimdikliyorum. Gözleri yuvalarından fırlıyor, kötü niyet ve korku yayılıyor. Ayağımı kaldırıyorum ve göğsüne sert bir tekme atıyorum. Karlı toprağa devriliyor ve son bir çırpınıyla ölüyor.

Nik'in elinin belime dolandığını hissediyorum, beni çevirip dudaklarımı uyuşturucu bir öpücüğe boğuyor. "Şu anda sikimi o günahkâr amının içine gömmek istiyorum. Will'in gözlerindeki ışığın senin elinle gidişini izleyeceğim ve seni onun ölmekte olan cesedinin üzerinde becereceğim, küçük orakçı."

Avucumu pantolonundaki kabarıklığın üzerinde kaydırıyorum ve dudaklarına karşı inliyorum. "O zaman acele edelim ve bunu bitirelim, böylece sözünü yerine getirebilirsin," diye alay ediyorum boğucu bir tonda.

Alçak, açgözlü bir hırıltı çıkarıyor. Her iki kık yanağımı da kavırıyor ve sıkıca sıkıyor. "Madem o lanet yarayı kanatmama izin vermiyorsun, dikkatli olacağına söz ver. İşler ters giderse sana yardım edemem. Bana söz ver," diye emrediyor, tutuşu morartıcı bir ele geçirmeye kadar sıkılaşıyor.

"Söz veriyorum dikkatli olacağım Nik. Arkadaşıma güveniyorum ve o beni asla yoldan çıkarmadı. O yüzden bu konudaki kararına güven." Parmaklarımı kaşlarını çatmış olan dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

İç çekerek beni serbest bırakıyor. "Girişimizi gizlemek için bizi büyüleyeceğim. Bizi göremeyecekler. Will'i bulacağız, sen adaleti sağlayacaksın, sonra da Noel ağacının etrafında sallanıyormuşuz gibi sevişeceğiz, bu sırayla. Anladın mı?" Yapılacaklar listemizi sayarken elini kaldırıp üç parmağıyla sayıyor.

Ellerimi arkamda kavuşturmuş, baş döndürücü bir gülümsemeyle bir o yana bir bu yana dönerek usulca mırıldanıyorum. "Evet, iblisim. Hadi gidelim."



Ashcroft malikânesinin, yani eski evim dediğim yerin merdivenlerini çıkarken, görünmez formlarımızda diğerinin nerede olduğunu kaybetmemek için elim Nik'inkiyle iç içe geçmiş durumda. Alt katı çoktan aradık ama ne Will'i ne de başka birini görebildik. Dışarıdan şenlik ateşinin etrafından duyulan ilahiler dışında ev ürkütücü bir sessizlik içinde. Eğer bu pislikler beni kurban etmeye çalıştıkları gibi iğrenç bir ayın daha yapıyorlarsa, Will'in kalbi elimde atmaya başladığında hepsinin icabına bakılmış olacak. Önce tarikat üyelerine saldırırsam, Will'in geldiğimi öğrenmesi riskini alırım ve sürpriz unsurunu kaybedemem.

Merdivenler ayağımın ağırlığı altında gıcırıyor ve duraklıyoruz. Kulaklarımızı zorladığımızda herhangi bir hareket duymuyoruz, bu yüzden ilerlemeye devam ediyoruz. Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda dönüp koridordaki eski yatak odamın kapısına bakıyorum. Acaba aynı mı görünüyor? Annemin kanı parkede lekeli kalacak mı? Annemin cansız bedeninin görüntüleri zihnimden geçiyor. Kalbim hızla çarpıyor ve o tanıdık dehşet dalgası üzerime çökerken çenem titriyor. Bu dehşet evi sadece tenimi değil, zihnimi de yaraladı. Nefes alışım hızlanıyor ama Nik'in titreyen elimi sıkıştığını hissettiğimde rahatlamaya başlıyorum.

Arkadaşım tiz bir kıkırdamayla yanımızdan koşarak geçiyor ve yatak odamın kapısından geçmemiz için el sallıyor. Nik'in elini çekiştiriyorum; beni hâlâ odaya doğru iten küçük arkadaşına odaklanmış durumdayım. Onu arkamdan sürüklüyorum, elim kapı koluna gelene kadar daha hızlı hareket ediyorum.

"Bu kapı kurtuluşa götürüyor. Cevap senin içinde ve çok yakında yüzeye çıkacak," diye fısıldıyor arkadaşım unutulmaz, çocuksu bir sesle. Sonra alevler onu sarıyor ve bir anda ateş de onunla birlikte yok oluyor.

Korkunç manzara karşısında neredeyse içimden dökülen bir çığlığı yutuyorum; beni daha önce hiç böyle bırakmamıştı. Ama şimdi onu yüzüstü bırakamam. Kapıyı yavaşça iterek açıyorum ve Nik'i de yanımda içeri sürüklüyorum. Nik'in elini çekiştiriyorum ama homurdanıyor ve hareket etmiyor. Arkama bakıyorum ve büyümüz aynı anda kayboluyor. "Cherise, kaç!"

Başımı karanlık odaya doğru salladım ve bıçağımı kalçamdan çıkardım. "Sorun ne Nik?" Fısıldıyorum.

"Geleceğimizi biliyordu, gitmeniz gerek. Yere çizdikleri bir mühre hapsoldum. Kaçın!" diye homurdanıyor ama vahşiliğinin ardında yatan korkuyu fark ediyorum.

Odanın uzak köşesindeki lamba kablosunun cılız tıktırması dikkatimi çekiyor. Oda aydınlanıyor ve Will Ashcroft yatağımın üzerinde vahşi bir gülümsemeyle oturuyor.

Ayağa kalkıyor, bıçağını parmaklarının arasında döndürüyor. Alaycı bir tavırla başını sallayarak üç kez tik tak yapar. "İblis haklı; buraya gelmemeliydin, deli sürtük. Ben de seni bekliyordum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cherise

NOEL GÜNÜ SABAHIN ERKEN SAATLERİ

Will bir şey deneyecek kadar cesursa, kılıcımı yüksekte, her an saldırmaya hazır tutuyorum. "Nik'e ne yaptın?" Gözlerimi önümdeki kötü adamdan bir an bile ayırmadan hırlıyorum - sadece Silent Night Asylum, ama benim çocukluğumdan.

Will, elindeki bıçakla, geniş ve dişlek bir sırıtışla elini uzatarak Nik'e doğru işaret ediyor. "Yerdeki şu mühür var ya? İblisleri tuzağa düşürüyor. Çemberin içindeyken onları güçsüz kılar."

"Cehennemden misafir beklediğini bilmiyordum Ashcroft. Öyle olsaydı hediyeye getirirdim," diye araya giriyor Nik, ses tonundan kibir damlıyor. Will bir elini dalgalı, omuz hizasındaki tuzlu biberli saçlarında gezdiriyor, Mavi gözleri Nik'e kilitleniyor. "Bu Noel'de bize en büyük hediyeyi verdiğinin farkında değil misin?" dedi kısık bir kahkahayla, bıçağı Nik'e çevirmeden önce bana doğru tutarak. "Sadece psikopat yeğenimi bana geri vermekle kalmadın, farkında olmadan bize çok daha büyük bir şey verdin, yani kendini."

İtirafı karşısında hafifçe sendeliyorum ve dudaklarımdan titrek bir nefes geçiyor. "Sen benim amcam mısın?"

"Sen bir Ashcroft musun?" Nik aynı anda arkamdan bağılıyor.

Yarı omuz silkip alay ediyorum. "Açıkçası hiçbir fikrim yoktu Nik. Sen de benim gibi o anıyı gördün, beni kurban etmeyi planladıkları anıyı. Sanırım

bu da bunu doğruluyor."

"Öyle görünüyor. Yeğenin ilk adı neydi, Willy Boy? Bir iyilik yapıp ona hatırlatır mısın, bunu öğrenmek için can atıyor." Nik'in bariz yalanına dudak büktüm; gerçek adımlı öğrenme konusunda benden çok daha kararlı.

Will yaklaşıyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. Başını eğiyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Zavallı yeğenim hâlâ anılarıyla mı boğuşuyor? Sanırım yıllar boyunca ona biraz fazla sert vurmuş olmalıyım, özellikle de ölmesi gereken gece. Mucizevi kaçışınızdan önce soğuk, sert zeminde kanlar içinde bırakıldığınızı duydum. Gerçekten de lanet olası bir mucizeydi."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Bu küçük bilgi bulmacanın son parçası gibi geliyor, varlığımın her zerresinde yankılanıyor. Karnımdaki yara izi karıncalanıyor ve parmaklarımı üzerinde gezdirerek elbisemin kumaşında varlığını hissediyorum.

"O iki aptal Branson ve Scryer, ölümcül yaralarınızdan kan kaybından ölerken sizi beş dakika yalnız bıraktılar ve cesedinizi almak için geri geldiklerinde

-Geriye kalan tek şey fayansı boyayan bir kan gölüydü. Söyle bana yeğenim, ölümün eşiğindeki biri nasıl ayağa kalkar ve yürüyüp gider?" Will alay ediyor, sesi alçak ve öldürücü.

Sinirle alt dudağımı ısırp o geceyi hatırlamaya çalışıyorum. Ama silinen pek çok anım gibi, onlar da yaralarımın altında derinlere gömülü, ulaşılamaz bir yerde. Küçük arkadaşımı dinlememeliydim. "Ben... Ben bilmiyorum," diye fısıldadım. "Hepinize ne yaptım ben? Sen ve babam neden ölmemi istiyorsunuz?"

Will bir haykırıyla iki adım öne çıkar. Gözleri vahşidir ve şüphelenmeyen kurbanını yutup boğmaya hazır fırtınalı bir deniz gibi ürpertici bir yoğunlukla parıldar.

Artık Will Ashcroft'un kurbanı değilim.

"Sen ve o amcık ananın çoktan ölmüş olmanız gerekiyordu, on yıl önce. Sen de, tıpkı kardeşimin birkaç vidası gevşemiş diğer çocukları gibi, Şeytan'a kurban edilmeliydin. Bu aileyi korumak senin görevindi. Sen Tanrı'nın gözünde bir iğrençliksin!" diye bağırdığında yüzü kıpkırmızı oldu ve ağzından tükürükler saçıldı. "O gece kurbanımızı mahvettiniz ve babanız başarısızlıklarınızı görmeye daha fazla dayanamadı. Bunun yerine ikinizi de, siz karşılık vermeye başlayana kadar sizden sonsuz intikamımı alabileceğim o akıl hastanesine gönderdi. Artık hiç eğlenceli değildiniz.

ve eskiden sevdiğim o güzel gözyaşlarını benim için dökmedin. Bu yüzden baban seni öldürmem için bana izin verdi. Peşinden o iki serseriye gönderdim ve onlar da her şeyi berbat ettiler." Dilini sarı lekeli köpek dişlerinin üzerinde gezdirerek manyakça gülüyor. "Benim için geleceğini biliyordum; Jack Scryer'ı nasıl parçaladığını bulduktan sonra bu acı verici bir şekilde belliydi. Seni bulmak için tek yapmamız gereken ceset izlerini takip etmektir ve seni neyin takip ettiğini bulduğumuzda... şey. Bu seni çok daha ilginç bir hale getirdi, küçük yeğenim."

Nefes alamıyorum. Kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor ve beni konuşamaz hale getiriyor. Yeni kılıcımı tutan uzanmış elim hafifçe titriyor ve titreyen bir nefes veriyorum. "Annemin hayatta olduğunu mu söylüyorsun? O gün kimin cesedini buldum? Ve Nik'in bununla ne alakası var?" Çığlık atıyorum.

Will bir ileri bir geri adım atıyor, gözleri titreyen elimde sabit bir şekilde duruyor. "Sana delinin teki olduğunu söylemiştim. Ayini mahvettikten sonra baban seni yatak odanda bulduğunda, ölü hizmetçinin başında hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordun; ondan annen diye bahsediyordun. Senin kuruntularınla oynamak her zaman çok eğlenceliydi; seni manipüle etmek çok kolay." Volta atmayı bırakıp vahşi bir sırıtişla Nik'e bir bakış fırlattı. "Aziz'e gelince, bize en çok korktuğumuz şeyi getirdin. Seni buraya kadar takip edeceğini biliyorduk; sana olan hastalıklı saplantısı onu doğrudan pençelerimize düşürdü. Yani, sonunda sadece senin sefil varlığına son vermekle kalmıyoruz, artık emirlerimizi yerine getirecek bir iblisimiz de var. Dünya sadece Aziz'den değil, Ashcroft'lardan da korkacak. Onun yardımıyla her şeyi kontrol edeceğiz. Ve onun da itaat etmekten başka seçeneği olmayacak. Gerçekten aradığımız şeyi verdiğin için ölümünü çabuklaştıracam."

Nik arkamdan homurdanıyor, cehennemin derinliklerinden yükseliyormuş gibi görünen tüyler ürpertici bir ses, bu küçük odanın içinde yankılanıyor. "Sana asla itaat etmeyeceğim. Ve Cherise seni parçalara ayıracak. Ashcroft'un Lockwood üzerindeki gücü benim küçük Azrail'imın ellerinde yerle bir olacak."

Will bir kahkaha attı. "Kendine böyle bir isim seçmiş olman çok komik." Gözleri bir ton koyulaşarak içimi yakıyor. "Bağlama ritüeli çoktan başladı Nik. Bu küçük baş belasını hallettikten sonra, seninle ve küçük şeytan ordunla gerçekten eğleneceğiz."

Göğsümden kontrolsüz bir kıkırdama yükseliyor, hafifçe başlayıp tizleşiyor. Nik'i tehdit ettiğini duymak kanımı kaynatıyor. Bu aileyle ilgili her şey saf kötülük kokuyor. Başımı eğiyorum ve bıçağımı

Ağzımı açıyor, tiz, neredeyse müzikal bir kahkahayla metalin uzunluğunu yalıyorum. Will bana inanmaz bir bakış atıp başını sallıyor. Başka bir şey söylemeden ona doğru hamle yapıyorum.

Adrenalin damarlarımda dolaşan öfkeyi ateşliyor. İntikam yolculuğumda katlandığım acı, kararlılığın güçlü bir kreşendosuna dönüşüyor. Başarısız olamam. Kılıcımı ona doğru her savuruşumda, geri adım atarak kaçıyor. Ona doğru ilerlemeye devam ediyorum ve aklımdaki tek şey kılıcımı iğrenç etinin derinliklerine saplamak. Ona deliliğin gerçekte neye benzediğini göstereceğim ve sonra bu lanet mülkün tamamını yerle bir edeceğim. Bu gece bu evden ayrılacak tek Ashcroft benim.

Annem için. "Görev" adına feda edilen tüm hayatlar için. Nik için. Benim için... İntikamımı alacağım. Ashcroft isminin korkunç mirası benim ellerimde ve şeker kamışı bıçağımın ucunda solacak ve yok olacak.

Will bıçağını ölümcül bir hassasiyetle havaya savuruyor. Tam üstümden geçerken bıçağın keskin ışılgından kıl payı kurtulup alçalıyorum. Anı yakalayıp ayağa fırlıyorum ve ayağımı sertçe kasıklarına saplıyorum. Will acı dolu bir homurtuyla yere yığıldı. Gırtlaktan gelen bir bağırışla onu duvara çarpıyor ve bıçağı göğsüne saplıyorum. Vücudum darbenin şiddetiyle sarsılıyor ama karnımdan yayılan keskin sızıyı görmezden geliyorum. Yakınına eğilip, dişlerimi sıkarak fısıldadığımda alaycılığım derinleşiyor, "Seninle cehennemde görüşeceğiz, pislik herif."

Will'in dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüşür. "Bunu planlıyorum. Eğer beni öldürmenin o amcık ananı ya da değerli iblisin kurtaracağını sanıyorsan, çok yanılıyorsun küçük yeğenim. Sonun başlangıcı daha yeni başladı."

Bıçağı göğsünden çekiyorum ve Will sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor. Hâlâ ona bastırdığım elimin üzerinden ılık kan sızıyor. Eli bükülüyor ve karnımdaki yanma alevleniyor, orman yangını gibi içimi kavuruyor. Ama devam ediyorum. Gözlerindeki ışığın solduğunu görene kadar durmayacağım. "İyi ki bunu göreceğ kadar hayatta olmayacaksın," diye alay ediyorum.

Kör edici beyaz ışık görüşümün kenarlarını bulanıklaştırıyor ve onu temizlemeye çalışarak çılgınca göz kırpyorum. Gırtlaktan gelen bir çığlıkla onu tekrar tekrar bıçaklıyorum, gözlerimden yaşlar dökülmekle tehdit ediyor. *Siktir et onu. Hepsinin canı cehenneme.* Bıçağı her iki gözüne de saplıyorum ve kan yüzüme sıçırıyor. Dudakları ayrılıyor, boğazından kan fişkırıyor ama ben durmuyorum. Sessizlikten başka bir şey kalmayana kadar bıçağım durmadan saplanıyor.

Son bir ıgık atarak bıçağı boğazına doğru sürüklüyorum ve lekeli özünün göğsünden aşığı dökölüp kıyafetlerini ıslatmasını izliyorum. Nefeslerim kesik kesik geliyor ve orada öylece durup bıçak yaralarıyla gölgelenmiş cansız bedenine bakıyorum.

"Cherise?" Nik'in mırıldandığını duydum. "Başardın, küçük orakçı. Yapabileceğini biliyordum."

Tökezleyerek geri çekiliyorum ve Will'in bedeni kanlı bir yığın halinde yere yığılıyor. Adrenalin azalmaya başladığında, karnımdaki ağırı beni parçalara ayırıyor. Yüzümü Nik'e dönüyorum, gururla parlayan güzel gülümsemesi, gözleri acımın kaynağına indiğinde yavaşça soluyor.

"Hayır, hayır, hayır! Cherise, bebeğim, bana bak." Gözlerimi ona çeviriyorum ve başım dönüyor, dengem bozuluyor. "Beni bu mühürden kurtarmalısın. Onu kırmalısın. Seni iyileştirebilirim; sadece bana odaklan, tamam mı?" Sesi çaresiz ve korkulu, kelimelerinde hafif bir titreme yankılanıyor.

Başımı sallıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Acı tenimi dağlıyor ve içim çalkalanıyor gibi hissediyorum. Midem şişmiş ve çiğ gibi hissediyorum. Nefes nefese yere bakıyorum ve Will'in karnımın derinliklerinde, tam yaramın üzerinde duran bıçağının sapını yakalamak için uzanıyorum. Bıçağı çekerek vücudumdan ayırıyorum ve kan da onunla birlikte dışarı fişkırıyor. Kanın tadı dilimi kaplıyor ve yaradan hızla akan kana baktıkça başım daha da dönüyor.

"İsminize ihtiyacım var, ilk isminize. Lütfen! Siktir!" Nik çılgınca kendisini çemberin sınırına hapseden mühürden kaçmaya çalışıyor, tam iblis formu sergileniyor, kasları aldığı her ağır nefeste kıyafetlerini zorluyor. "Ölemezsin! Bana adını vermeden olmaz bebeğim. Benimle kal. Bıçağı al ve çembere sapla; tek yapman gereken bu."

Yere yığılırken yüzümün rengi soluyor, ellerim ona doğru uzanıyor. *İblisime. Kurtarıcım. Her şeyim.* İçimde umutsuz bir sızı zonkluyor, ona son bir kez dokunmayı, dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi arzuluyorum. Sonsuza dek benim olması gerekiyordu ama intikamımın bir bedeli vardı. "Benimle kaldığın için teşekkür ederim Nik. Özür dilerim... Adımı hatırlamıyorum," diye fısıldıyorum, kör edici beyaz görüşümü kaplarken, kenarları kıpkırmızı kanıyor.

Nik'in öfke ve dehşet dolu haykırışları, yükselen beyaz gürültü dalgası tarafından yutulurak kayboluyor. Kötü niyetle damlayan uğursuz fısıltılar zihnimi istila ediyor.

Aralarından bir ses kaosu kesiyor, net ve emredici. "Hazırsınız."



Niklaus

Lucifer lanet olsun. Bu şekilde olmaz. O benim. Lucifer, onu henüz alamazsın! Onun ruhuna ihtiyacım var, adına ihtiyacım var, yaşamasına ihtiyacım var. Cherise'in yerde yatışını, kan gölünün etrafını sarışını, gözlerinin başının arkasında yuvarlanışını izlerken, varlığım boyunca hiç bu kadar köklü bir korkunun zihnimin her zerresini tükettiğini hissetmemiştim. Nefes alış verişi yavaş ve düzensiz. Yakında son nefesini verecek ve bunun olmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, bu lanet bağlayıcı çemberin içinde sıkışıp kalmışken yenilmiş ve umutsuzum. "Lütfen, dayan. Benimle kal. Bana geri dön!" Ona bağıryorum. Yumruklarımı o kadar sıkıyorum ki pençelerim avuç içlerime batıyor. Etimi yakan acı odaklanmamı sağlıyor.

Zihnimde umutsuzca Grimble'a ulaşmaya çalışıyorum ama her bağlantı kopmuş, bu lanet mühür tarafından engellenmiş. Hayal kırıklığı içimi kemiriyor - eğer cehennemliklerimi çağırabilirsem, beni kurtarabilirler. Ama nasıl? Düşüncelerim yarışıyor, bu büyüdü hapishanede herhangi bir çatlak arıyor.

Kafamın içinde dönüp duran düşünceler, yatak odasının kapısının dışından gelen yavaş ve keskin alkış sesleriyle bölünüyor. Cherise'i kaybetmenin acısıyla kalbim kan ağlarken vücudumu iki yana çeviriyorum ve Will Ashcroft'a çok benzeyen uzun boylu, ince bir adamın kapıda durduğunu görüyorum.

Alaycı bir şekilde alkışlarken bana doğru dişlek bir sırıtış fırlatıyor. "Ah, sen Aziz olmalısın. Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum. Kızımdan hoşlandığınızı görüyorum, ne yazık ki ikiniz için de bu şekilde bitmek zorunda kaldı." Yerde can çekişen kızına bir bakış atıyor. "O gerçekten benim en sevdiğim kızdı."

Bu adamın orada kayıtsızca durduğunu ve küçük orakçıma yardım etmediğini görünce içimde kaynayan öfke, kaynamaya başladı. "Eğer o senin favorinse, ona yardım et! O ölüyor ve bunu ona nasıl yapabildiğinizi anlamıyor! Her şeyi yaparım; sadece beni serbest bırakın ve yemin ederim onu ellerinizden sonsuza dek alacağım. Fedakarlıklarınızı onurlandıracağım ve ailenizi yalnız bırakmaya devam edeceğim. Sadece... onu bana ver." Beni serbest bırakırsa kesinlikle kalbini söküp ona yedireceğim ve bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama onun için ne gerekiyorsa yapacağım.

Adam kıkırdar. "Lionel Ashcroft'un aptal olduğunu mu düşünüyorsun, iblis?" Alay eder ve kızına doğru yürür.

Lionel bu mu? Tüm bu lanet tarikatın lideri onun babası mı?

Lionel diz çöküyor ve saldırgan parmaklarını Cherise'in saçlarında gezdiriyor. Gözleri başının arkasında seğiriyor, irisleri artık görünmüyor ve onun yerine görebildiğiniz tek şey kemik beyazı. "Ona dokunmaya hakkın yok," diye homurdanıyorum, alçak sesle ve çarpıtarak.

Lionel dilini şaklatır. "Yıllar önce onu kurban etmenin ailemizin daha büyük bir amacına hizmet edeceğini düşünmüştüm. Gördüğünüz gibi onun zihni bir iğrençlik. Kirli düşünceleri ve sanrılarıyla yeryüzünü rahatsız etmek yerine zamanının geri kalanını cehennemde karanlık lordla geçirmesi daha iyi olurdu. Ama o kaçtıktan sonra bana bir imgelem geldi, büyük bir güce sahip olduğum bir imgelem. Anahtar onun kanı," diye fısıldıyor neredeyse kendi kendine, şeker kamışı rengindeki yumuşak saçlarını okşayarak.

"Neyin anahtarı?" Hırlıyorum.

Cherise'in bıçağını yerden alıyor, ona hediye ettiğim, şeker kamışı aksanlı bıçağı. Bıçağı elinde kaydırıyor ve inceliyor. Bakışlarını benimkilere çevirmeden, sesinde ürkütücü bir tını ile devam ediyor. "Soyumuz büyük bir güce sahip, nesiller boyunca saflığı onu bu hale getirdi. Onun kanı, seni bana bağlayacak olan bağlama ritüeline yardımcı olacak. Bana itaat edeceksin, canavar."

Cehennem çukurlarından bağırlıyorum, Lucifer'in kendisinin ve hatta Göklerin beni duyabileceği kadar yüksek sesle. "Sakin ona dokunayım deme, seni hasta herif!"

Bıçağı kızın boğazına dayıyor ve kızın gözleri birden açılıyor. Buz mavisi bakışları benimkilere kilitleniyor, gözlerinde dehşetin ve daha derin bir şeyin karışımı parıldıyor. "Sable," diye nefes alıyor.

Onun adı. "Sable Ashcroft, ruhun sonsuza dek benim olacak!" Lionel onun boğazını keserken panik içinde bağırlıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ON DÖRT

NIKLAUS

NOEL GÜNÜ SABAHIN ERKEN SAATLERİ

I Topuklarımın üzerine çöktüm; şimdi cansız ve kıpkırmızı olmuş güzel küçük Azrail'ime bakarken çenem düştü. Onu işaretlediğimde tenimde o tanıdık karıncalanmayı hissettim ama son nefesini verir vermez bu his kayboldu. Bunun ona olmasına nasıl izin verebilirdim? Onu koruyacağıma, sonsuza dek yanımda tutacağıma yemin etmişim ama bu sözü yerine getiremedim. Evet, onun ruhunu cehennemde bulabilirdim ama bu bana bağlı olmasıyla aynı şey olmazdı. *Benim şakacı katil, şeker seven insanım gitti - gerçekten bir şeyler hissettiğim tek insan, derin ve gerçek bir şey.* Hiçbir zaman

Ona nasıl hissettiğimi söyleme şansım oldu.

Zihnimde bir fısıltı dolaşüyor, tüm âlemlerdeki tek bir varlığa ait olduğu açık olan bir ses.

Şeytan her zaman gözde çocuklarının ihtiyaçlarını karşılar.

Bu şifreli saçmalık da ne demek oluyor? Bana ne sağlayacaksın, Lionel Ashcroft'un ellerinde Lucifer tarafından kafeslenip insanımı mı kaybedeceğim? Nazik teklifiniz için teşekkürler, ama kendimi binlerce çivinin üzerine kazığa oturtmayı ve iblislerimin etimle ziyafet çekmesine izin vermeyi tercih ederim.

Şeytan'ın kendisini kızdırmanın aptalca olduğunu biliyorum ama Cherise ile tanışana kadar mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu -gerçek, filtresiz mutluluk- hiç bilmiyordum... Sable. Onun adı Sable Ashcroft. Bu bizim sonumuz olamaz, daha yeni başlamıştık.

"Yeni efendinin önünde eğilmeye hazır mısın, canavar?" Lionel benimle yüzleşmek için ayağa kalkarak alay ediyor. Kan lekeli bıçağı kaldırıyor ve kanının kabzaya doğru yavaşça süzülüşünü izliyor.

"Oyun parkıma gir ve öğren," diye homurdanıyorum, pençeli parmaklarım iki yanımda seğiriyor. Lionel'ın serçe parmağının bu mühürün kenarından geçmesine izin vermesi yeterli, o zaman onu lime lime ederim.

Lionel sırtarak başını eğiyor. O aptal, çakal suratı gözümü öfkeyle bulanıklaştırıyor. Kasabayı onun bağırsaklarıyla kıpkırmızı boyamak istiyorum. "Luke, hazırlıklar tamamlandı. Girebilirsin," diye sesleniyor.

Siyah cübbeler içindeki üç figür odaya doğru ilerliyor. Liderin elinde eski bir kitap var; ciltleri yaşlandıkça ufalanıyor ve içinde barındırdığı tarihin bir kanıtı. Onun arkasında, diğer ikisi alçak, gırtlaktan gelen tonlarda ilahi söylüyor, sesleri yüzyıllardır insanlık tarafından unutulmuş cehennemi bir dili örüyor.

"Aww, ne kadar şirin - zavallı küçük insanlar, anlamaya bile başlayamayacağınız büyüler içeren eski bir şeytani metin buldular. Ve bununla beni kontrol edebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Hiç sanmıyorum," diye alay ediyorum, şeytani kahkahalarım odada yankılanırken jilet gibi keskin dişlerimle sırtıyorum, çatallı dilim önümdeki havayı yalıyor.

"Şiirsel değil mi?" Lionel düşüncelere dalmış, sesi küçümseme dolu. "Benim dengesiz kızım bu dünya için bir yükten başka bir şey değildi ve o lanet akıl hastanesinden kaçtığını öğrendiğimde çok öfkelen dim. Ama bir iblisin onu takip ettiğini fark ettiğimde, seni bana getireceğini biliyordum. Hayat gerçekten çok güzel. Planımın her parçası yerli yerine oturdu," diye devam ediyor Lionel, sırtışı genişleyerek. "Ve Aziz'in onun kötü ruhuna aşık olduğunu öğrendiğimde her şey çok kolay oldu. Ne kadar trajik bir şekilde mükemmel. Şimdi Sable'ın kanı, yani senin çöküşünün anahtarı elimde, sen de kapana kısılmış ve teslim olmaya hazırsın," diye böbürleniyor Lionel, gözleri zaferle parlıyor.

"Senin gibi bir köylüye asla boyun eğmeyeceğim," diye hırladım. "Ruhunu alacağım Lionel Ashcroft. Ailenin her sıkık üyesi işaretlendi ve özgür kaldığımda Lucifer'le olan sözleşmeni bozmanın ve hepinizi yutmanın bir yolunu bulacağım."

Lionel kıs kıs gülüyor, sinirlerimi bozan alçak ve iğrenç bir ses. Tarikat üyelerinin sloganları daha yüksek sesle, daha çılgınca yükseliyor ve havayı rahatsız edici bir ritimle dolduruyor. Bakışlarımı Sable'a çeviriyorum ve onun yere serilmiş güzel, cansız bedenine bakarken içimden alışkın olmadığım bir duygu geçiyor. Kalbim sanki içten dışa doğru yakılıyormuş gibi hissediyorum.

Cehennem ateşi, hiç sönmeyecek bir alev. Onu benden bu kadar çabuk aldığı için tüm dünyayı küle çevirmek istiyorum. Neden böyle hissettiğimi anlamıyorum; bir iblis bir insanın ölmesini umursamamalı. Anlayamıyorum ama onunla her şey farklı. Her zaman öyleydi.

Parmaklarının seğirdiğini fark ediyorum ama bu o kadar belli belirsiz ki hayal gücümün bir oyunu olabilir. *O öldü, Niklaus. Geri gelmeyecek.* Tekrar seğirdiklerinde gözlerim şok içinde açılıyor. Etrafımdaki tezahüratlar inanılmaz bir kreşendoya yükselirken, ağzım açık bir şekilde onun hareketsiz formuna bakıyorum. Vücudum kaskatı kesiliyor ve başım geriye atıyor. Keskin bir nefes alıyorum, kadim büyü'nün güçlü bir fırtına gibi içimde dalgalandığını hissediyorum.

Hay sikeyim. Belki de ne yaptıklarını biliyorlardır.



Samur

Noel Günü: Bir Yıl Önce

Her sinir ucumu tüketen acı azalırken tüm vücudum uyuşuyor. Ağzımdan kan fışkırıyor, yüzümü gürültülü bir çatırtıyla fayansa çarpan son darbenin sonucu. Titriyorum, yerde kıvranırken gömleğimi tutuyorum, nefesim sığ ve düzensiz. Tekrar ayağa kalkıp dövüşme isteğim kayboluyor; tacizcilerime karşı güçsüzüm. Yanıma dönüyorum ve dizlerimi göğsüme doğru kıvrıyorum, içgüdüsel olarak kendimi cenin pozisyonunda koruyorum. Bu benim tek savunmam, ama bunun nasıl biteceğini biliyorum - bu kaçınılmaz. Jack Scryer ve Thomas Branson beni öldürecekler.

"Karşılık vermek isteyen kötü kızların başına bu gelir!" Jack hırlıyor, sesinden kötülük damlıyor. "Burada başarmıştın. Tek yapman gereken

Lanet çeneni kapa ve deliklerini siklerimizle doldurmamıza izin ver. Sen bir hiçsin! Sadece ne zaman bırakacağını bilmeyen çılgın bir kaltaksın. Ve şimdi, kendi ailen bile bunun için ölmeni istiyor." Yüzüme tükürüyor, kalın mukus yanağımdan aşağı kayıyor ve işkenceye hakaret ekliyor.

Başımın yanında bir hareket duyuyorum ve içgüdüsel olarak ellerimle yüzümü kapatmaya çalışıyorum. Branson mide bulandırıcı bir kahkaha atarak dizlerinin üzerine çöküyor ve saçlarımdan bir avuç tutup acımasızca çekiyor. Scryer beni sırtüstü çeviriyor, vücuduma biniyor ve kollarımı iki yanıma sıkıştırarak beni ağırlığının altına hapsediyor.

"Lütfen... dur," diye mırıldanıyorum, kanın tadı dilimde yoğunlaşıyor, kelimelerimi ağırlaştırıyor ve neredeyse işe yaramaz hissettiriyor.

Scryer, loş ışıkta soğuk çeliği parıldayan bir bıçak salladığında gözlerim dehşetle açılıyor. Ucunu yavaşça burnumun kenarından boynuma, göğüslerimin arasından karnıma doğru ilerletiyor. Her santim, olacakların bir uyarısı gibi geliyor, nabzım korkuyla atıyor.

"Durmak mı? Daha yeni başladık, bebeğim." Jack alaycı bir tavırla gömleğimin eteğini aniden kaldırarak karnımı soğuk havaya maruz bırakıyor. Bıçağı göbeğimin etrafında gezdiriyor, yavaş ve işkenceli daireler çiziyor. Bıçak derime biraz daha sert bastırdığında nefesim boğazımda düğümleniyor, acı tehdidi yüzeyin hemen altında asılı duruyor.

Jack çarpık bir sırıtışla, "Ne kadar güzel bir kız ziyan oldu," diyor. "Seninle oynamayı özleyeceğimden eminim. Şeytana bizim için merhaba de. Fedakârlığın sonunda her zaman yürümen gereken yolu tamamlayacak." Sesinden zalim bir tatmin damlıyor; ölümüm onların iğrenç oyununda sadece bir başka adım.

Dinle, Sable.

Fısıltı bir çocuktan geliyormuş gibi geliyor ve ona odaklanmak için zorlanıyorum, etrafımda gelişen kabustan başka bir şeye tutunmaya çalışıyorum. Arkadaşım nerede? Onu, sadece ona zarar vermek isteyen insanlarla dolu bu acımasız dünyada yapayalnız bırakamam. Umarım o iyidir. Kalbim endişeyle ağrıyor, yaklaşan sonumla yüzleşirken bile onun güvenliği için çaresizim.

Branson saçlarımı daha sıkı çekerek dudaklarımdan acı dolu bir çığlık çıkmasına neden oluyor. "Seni doldurmasını izle bebeğim. Bu senin güzel vücuduna son kez girecek. Sonrasında sıkılmazsak, vücudun hâlâ işe yarayabilir."

Çığlık atıyorum, çaresiz, bitmek bilmeyen bir yardım çığlığı, bıçak etimi kesip geçerken cevapsız kalıyor. Katil kahkahalar odayı dolduruyor ve Jack bıçağı daha da derine saplıyor, derimi kesip parçalayarak

kasık kemiğim. Derim yanıyormuş gibi hissediyorum, acı daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Kucağımda sıcaklık birikiyor ve kısa bir an için acaba altıma mı işedim diye düşünüyorum ama sonra bunun taze yaradan sızan kanım olduğunu fark ediyorum.

"Evet, bebeğim, evet! Bizim için çığlık at!" Branson kulağıma bağılıyor.

DİNLE.

İç organlarımın parçalanması duruyor ve kahkahalar sessizleşiyor. Bu soğuk, işkence dolu odada yankılanan tek ses benim acı dolu inlemelerim ve bir çocuğun tedirgin edici kıkırdaması.

"Kim bir çocuğu buraya sokar ki?" İki adam da kafalarını kahkahaların geldiği yöne çevirirken Branson bağılıyor.

Kıkırdamaların tonu artıyor ve ben de ona bakmak için yavaşça başımı çeviriyorum. Ölümün tatlı kucağını yakında hissedeceğimi biliyorum ama bu ses çok tanıdık geliyor. Konuşmaya çalıştığımda göğsüm sarsılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Arkadaşımdan burada ne işi var?

"Seni buraya kim aldı, tatlı şey? Burada sadece aptallık edip oyun oynuyoruz; korkacak bir şey yok." Jack sanki beni öldürmek üzere değilmiş gibi tatlı tatlı konuşuyor. Ama ne zamandan beri arkadaşımı görebiliyorlar? Onu daha önce hiç göremediler.

"Pişman olacaksın," diye şarkı söylüyor masum arkadaşım, kırmızı beyaz resmi elbisesinin içinde dönüp dururken.

"Neye pişman olacağız, tatlım? Sadece bu kötü kıza bir ders veriyoruz. Sen de mi kötü bir kız oluyorsun?" Scryer bir çocuğa sataşıyor.

Kalan son gücümü topluyorum ve titreyen ellerimi Jack'in bıçağın sapında duran ellerine doğru kaldırıyorum. Tırnaklarımı derisine batırıyorum ve son bir meydan okuma hissediyorum. Dikkatini tekrar bana çeviriyor, dudaklarından keskin bir tıslama kaçıyor. "Seni aptal sürtük!" diye bağılıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Yanaklarımı mengene gibi kavıyor, dudaklarımı isteğim dışında büzüşmeye zorluyor. Bana daha fazla küfür etmeye hazırlanırken, bayat sigara ve biranın ezici kokusu burun deliklerime doluyor. Ama arkadaşım tekrar kıkırdayınca duruyor, ses neredeyse bozuk çıkıyor ve odadaki gerilimi kesiyor.

"Pişman olacaksın," diye tekrarlıyor, iki ön dişinin olması gereken yerdeki boşluğa rağmen geniş bir gülümsemeye başını sallıyor. "Gel ve yakala beni!" Topuklarının üzerinde dönerek odadan dışarı fırlıyor ve her yere çarpıyor.

tezgâhları ve duvarları parçalayarak arkasında çarpma seslerinden oluşan bir kakofoni yarattı.

"Buna bir son vermeliyiz. Biz dönene kadar muhtemelen ölmüş olursun. Tenin bir hayalet kadar beyaz, güzel kız. Umarım şeytan cehennemde sana iyi davranır," diye kulağıma fısıldıyor Branson. Jack yanaklarımdaki cezalandırıcı tutuşunu bırakıyor ve son bir tokatla kötü adamlar ayağa kalkıp arkadaşımın peşine düşüyorlar.

Boş odada tek başıma uzanıyorum, karanlık etrafımı sarıyor. Yavaşça nefes alırken gözlerimi açık tutmak zorlaşıyor, her tıkırtılı nefes veriş daha fazla çaba gerektiriyor. Acıya yenik düşüyorum, gözlerimin çırpınmasına ve kapanmasına izin veriyorum. Tek umudum onun kaçmış olması; o bu dünya için fazla saf.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve sessizce yalvarıyorum, sevgili Tanrım, onlar bana daha fazla zarar vermeden ölmeme izin ver. Ölümün tatlı salıverilişini, bu kâbusun içinde huzur bulma şansını özliyorum.

Tenimde yumuşak eller hissediyorum, ölümcül yaramın üzerinde gezinen hayali bir dokunuş. Parmaklar kesik boyunca aşağı yukarı kayarak vücuduma ürperti gönderirken soluk soluğa kalıyorum. Kadınsı bir ses odayı dolduruyor, o kadar yumuşak fısıldıyor ki sözlerini zar zor anlayabiliyorum. Gözlerimi açıyorum, üzerimde diz çöken kadına odaklanmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşıyor. Beyazlar giymiş, ileri geri sallanıyor, başı öne eğik, yarama bastırırken tekrar tekrar söylediği unutulmaz koroda kaybolmuş.

Söylediği ilahilerin sesi yükseldikçe görüşüm netleşmeye başlıyor ve tenim onun dokunuşuyla karıncalanıyor. Sözlerini anlamak için zorlanıyorum ama hepsi birbirine karışıp karmakarışık bir hal alıyor. Tenime daha sert bastırıyor ve sanki boğulduktan sonra yeniden yüzeye çıkıyormuşum gibi oksijen için derin nefes alıyorum. Vücuduma tekrar güç doluyor ve sonunda uzuvlarımı hareket ettirmeyi başarıyorum. Oturur pozisyona geçip karşımdaki kadına şaşkınlıkla bakıyorum. "Anne?" Fısıldıyorum.

Bakışlarını bana çeviriyor ve bir yaz gökyüzünü andıran aynı mavi gözler benimkilere kilitleniyor. Titreyen bir nefesle geri çekilip kanlı elleriyle yanaklarımı kavriyor. "O her zaman en sevdiği çocuklarını korur," diye fısıldıyor, saçlarımı hafifçe okşarken yüzüne zayıf bir gülümseme yayılıyor. Gözyaşları solgun yanaklarından süzölmeye başlıyor, her bir damla yüz hatlarına kazınmış rahatlama ve hüznün bir kanıtı.

Karnıma dokunmak için uzanıyorum ve hayretler içinde etimdeki yarığın kalıntılarının yok olduğunu görüyorum. Parmaklarımı yeni yara dokusunun üzerinde gezdiriyorum, omurgamda bir ürperti yükseliyor. "Bu ne anlama geliyor? Ne yaptın sen?"

Ne yapıyorsun anne? Öldüğünü sanıyordum?" Bu dünyada kaybolduğuna inandığım kadını hızlı sorularla bombardımana tutarken boğazımda tiz bir çığlık düğümleniyor. Yatak odamda onun ölü bedenini gördüm - bu nasıl olabilir? Diğer tarafa geçmeme saniyeler kalmıştı ama yine de... o beni kurtardı.

"Ölümden yolunu bulacaksın. Ama bugün ölmeyeceksin; henüz hazır değilsin. Zamanı geldiğinde o seni bulacak ve doğru yola sokacak. Kendini dinle. Hissetmene izin vermelisin. Ve kim olduğunuzu hatırlayın. İçindeki iltihaplı ölümün çiçek açmasını bekle ve öfkeni düşmanlarının üzerine sal. Ölüm senin hediyen olacak, çocuğum." Benden uzaklaşıyor ve ben ona dokunmak için uzanıyorum, şimdiden dokunuşundan kaynaklanan kayıp acısını hissediyorum.

Başımı sallıyorum, ellerim hala uzanmış, onu daha yakına çekmek için çaresizce çırpınıyorum. Panik varlığımın her zerresinde kök salıyor. "Anne, bunların anlamı ne? Anlamıyorum!" Sesim çaresizlikle dolu, tam bir kafa karışıklığı içinde haykırıyorum. "Ölüm neden benim hediyem? Beni nasıl kurtardın? Lütfen!"

Hayatımda gördüğüm en güzel adamın görüntüsü zihnimde canlanınca vücudum aniden sarsılıyor. Uzun fildişi saçları rüzgârda salınıyor, başının üstündeki zarif boynuzlarla vurguluyor. En sevdiğim renk olan kırmızının en çarpıcı tonundaki gözleri beni kendine çekerken, gece kadar siyah pençeleriyle beni daha yakına çağırıyor. Görüntü sarsılıyor ve yüzümün önünde sallanan bir çift anahtara bakakalıyorum. "Kimdi o adam?" Yavaşça soruyorum, gözlerim anneme yalvarıyor.

"Bir adam değil. Bir iblis," diye tersliyor, anahtarları hâlâ önümde sallıyor. Onlara uzanıyorum ve avucumun içinde durduklarında, kapalı yumruğumu elleriyle kapatıyor. "Bırak sana rehberlik etsin. O'na güvenilebilir çünkü öyle olmasını istiyor. Birbirinize yardım etmelisiniz."

Annem kollarımdan çekiştirerek beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Neden bahsettiğini tekrar sormak için ağzımı açıyorum ama beni nazikçe susturuyor. Bunların hiçbirini anlamıyorum. "Ölüm senin hediyen olacak. Seni seviyorum bebeğim, ama kalamam. Şimdi gitmeliyim, ama her şey bittiğinde beni bul. Geri geliyorlar ve acele etmelisin, Sable. Bu anahtarlar seni arka kapıdan çıkaracak. Çabuk ol."

Beni kollarından itiyor ve annem son bir bakışla başını sallıyor. Sessiz Gece Tımarhanesi'nden kaçmak için koşmaya başladım. Bir kez bile arkama bakmadım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Samur

NOEL GÜNÜ SABAHIN ERKEN SAATLERİ

*L İsten. Hisset. Hatırlayın. Aradığınız cevaplar içinizde.
Ölüm senin hediyen.*

Nefes al. Nefes ver.

Gözlerim yabancı bir dünyaya açılıyor. Yavaşça dönüyorum ve etrafımdaki manzarayı seyrediyorum. Ufukta ateşler yanıyor, uzaklardan gelen çığlıklar çarpık ilahiler gibi havayı deliyor. İnsan olması mümkün olmayan yaratıkların dehşet verici çığlıkları çığlıklara karışıyor. Ağaçlardaki yapraklar hayalet gibi yeşil renkte parlıyor, köz gibi titreyen turuncu bir ışıkla aydınlanıyor, sürekli yanıyor ama asla alev almıyor, tıpkı bir sigaranın parlayan ucu gibi. Çıplak ayaklarımın altındaki toprak, tenimi yakan yoğun bir sıcaklık yayıyor ama yine de ter oluşmuyor. Kana bulanmış şeker kamışları grotesk süsler gibi dallardan sarkıyor. Keşke evimi onlarla süsleyebilseydim. Burası dehşet verici ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer.

"Al."

Başımı bir metre ötemdeki sese doğru çeviriyorum ve kendimi küçük arkadaşımın yüz yüze buluyorum. Elini uzatmış, vişneli bir lolipop uzatıyor. Şekere odaklandığımda ağızım sulanıyor, tüm tereddütlerim bir anda yok oluyor. Bir an bile düşünmeden uzanıp şekerini ondan alıyorum. "Teşekkürler. Neredeyiz biz?" Sesim kuru zeminde yankılanıyor,

Çatırdayan rüzgâr, içi boş ve uzak kelimeler, sanki uhrevi bir şey tarafından taşınmış gibi.

"Cehennemdeyiz, aptal. Mutlu Noeller, Sable. Burayı en sevdiğin ikramlarla süsledim. Beğendin mi?" Sesinin tanıdık tatlılığı devam ediyor ama yine de bir şeyler çarpıtılmış gibi geliyor, sanki bu yer sözlerinin sesini bile bozmuş gibi.

Titrek bir nefes çekiyorum. Eğer cehennemdeysem, o zaman bu... öldüğüm anlamına gelir. Bunun farkına varmak beni çok etkiliyor ve keskin bir feryatla alnımı tutuyorum, çünkü anılar amansız bir dalga halinde geri geliyor - çocukluğumun tüm çarpık, kabus gibi ayrıntıları. Ailem. Tarikat. Neredeyse fedakârlığım. İstismar. Annem, beni kurtaran beyaz giysili kadın. Will'in beni bıçaklaması ve

-Nik. Tanrım, nerede o? Onun düşüncesi bir balyoz gibi çarpıyor, ciğerlerimdeki nefesi kesiyor, yanan ufku ondan bir iz bulmak için tararken kalbim çarpıyor.

"O burada değil, çocuğum." Lolipopu sinirli bir şekilde ağzıma atıyorum ve arkadaşşıma bakıyorum.

Kalbimdeki endişe artarken şekeri yüksek bir sesle çıkarıyorum. Burada yalnız olamam, beni asla terk etmeyeceğini söylemişti. "Onu kurtarmalıyız! Will beni bıçakladı... ve sonra babam da bıçakladı. Bir çeşit şeytani mühürün içine hapsolmuş. Lütfen, acele etmeliyiz!"

Kıza doğru yürümeye başlamak için ayağımı kaldırdığımda bileğini oynattı ve bir heykel gibi hareketsiz durmama neden oldu. Bileğini arkasında tutuyor ve etrafımda volta atmaya başlıyor. "Kaçmana yardım ettiği gün annenin seni nasıl kurtarabildiğini merak etmiyor musun?"

Konuşmak için ağzımı açtığımda, elim kendiliğinden hareket ediyor ve şekeri dudaklarımın arasına geri itiyor. İçimden sinirli bir mırıldanma geçiyor ama sıkıntıma rağmen lolipopun tatlılığının tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

Hâlâ etrafımda volta atan arkadaşım kıkırdıyor. "Bir süredir seni gözlemliyordum, Sable Ashcroft. Ailen Aziz'in işlerine karışmaya başladığından ve onun gazabından kaçmanın bir yolunu bulduğundan beri onları yakından izliyorum. Elbette onların mütevazı fedakârlıklarını kabul ettim. Böylesi bir teklifi nasıl reddedebilirdim ki; böylesine saf, kaderi göklerin zirvesine çıkmak olan bir ruh, avuçlarımın içine düşecek kadar alçalabilir miydi? Sonsuz huzurun tadını çıkarmaları gereken ışıkları, şimdi sonsuz bir azaba mahkûm edildi."

Yumruğumu yanımda sıkıyorum, dişlerim lolipopun çubuğunda gıcırıyor. Küçük çocuk arkamda, görüş alanımın dışında yürüyor ve önümde yürüyen şey öfkeyle çılgılık atmama neden oluyor. İleri atılmak ve bu sert şeyi itmek için can atıyorum.

Babam Lionel Ashcroft, şimdi karşımda duruyor.

"Baban, oh, ne kadar kötü bir şey." Bu şey babamın sesini kullanıyor, derin ve zehirli. "Ruhu kurtuluşun çok ötesinde. Eğer insan olmasaydı, başlangıçta hiç ruhu olmadığını tahmin ederdim. Ama hepinizin ruhu var, çok tatlı şeyler bunlar. Onun kurbanları bir zamanlar benim en sevdiğim adaklardı... ta ki ihanetini öğrendiğim güne kadar."

Bu yaratığın ağzından dökülen tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için başımı eğiyorum.

"Lionel şeytanı alt edebileceğini düşündü. Ha! İnsanlar pek zeki değil." Babamın derisini giyen adam alaycı bir şekilde gülüyor. "Sevgili baban bir şeytanı itaate zorlayabileceğini ve dünyayı ona boyun eğmeye zorlayabileceğini düşünüyor. Ona boyun eğ. Ona itaat et. Dünya Şeytan'ın oyun alanıdır çocuğum, her ne kadar aksini düşünmek isteseler de bazı uysal insanların değil." Öne doğru bir adım atıyor, o kadar yakın ki sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyorum, havada yoğun bir kükürt kokusu var. "Kimse benimle ya da çocuklarımla uğraşamaz ve bundan paçayı kurtaramaz. Niklaus benim iblisim, benim astım, diyarı doldurmak için bana ruhlar getiren kişi. Bir iblis tasma takmak için yaratılmamıştır ve baban yakında bunu yapabileceğini düşünmenin sonuçlarını öğrenecek."

Adamın figürü tekrar kayıyor, boyu kısalıyor, ta ki ben kendi yansıma bakana kadar. Şeker kamışı buklelerine hayranlıkla bakıyorum - lanet olsun, saçlarımla iyi iş çıkarmışım. Şekeri dudaklarımdan çekip ağzına götürüyor, yavaşça emiyor ve konuşmaya devam etmek için geri çıkarıyor. "Baban bana olan fedakârlığını tamamlayamadığı gün, senin özel olduğunu anladım. Lekelenmiş zihnine tek bir bakış, çarpık ruhunun tek bir kokusu ve yeni amacının ne olacağını anladım. Annen de tıpkı senin gibi, biliyorsun. Onunla konuştum. Ona seslendim. Tıpkı sana yaptığım gibi. Tecavüzcülerin Jack ve Thomas tarafından idam edileceğin gün, ona fısıldadım ve seni nasıl kurtaracağını söyledim. Yaralarının üzerine bir büyü yerleştirdi ve onu bir alametle mühürlledi. Bu alamet senin ölüm hediyen. Kalıcı ölümünün gerçekleştiği gün, yeni bir şey olarak, kitleler arasında korkulacak bir şey olarak yeniden dirileceksin-ölümün kendisi."

Çılginca onun gözlerine, kendi gözlerime bakıyorum. Kıkırdamaya başladığında buzul mavisi gözbebeklerinin arkasında ateş yanıyor. Bileğine bir fiske vuruyor ve hareketimi yeniden kazanırken ayaklarımla üzerinde hafifçe tökezliyorum. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum. Annem söylediğinde de anlamamıştım, şimdi söylediğinde de anlamıyorum."

Şimdi söyle. Ayrıca, sen de kimsin?" Yutkunamadığım için boğazım kuruyarak mırıldandım.

"Şeytan her zaman en sevdiği çocuklarını korur." Daha önce de duyduğum aynı lanet sözleri tekrarlıyor.

Farkına varış, başımın üzerine devrilen milyonlarca şeker parçasının ağırlığı gibi üzerime çöküyor. "Sen... Şeytan mısın?" Bir adım geri çekiliyorum. Bana zarar vereceğini kanıtlayacak hiçbir şey yapmamış olsa da, yine de Cehennemin Kralı. "Benden çocuğun olarak mı bahsediyorsun? Çünkü zaten bir babam olduğundan eminim ve açıkçası ikiniz arasında hanginizin daha kötü olduğundan emin değilim."

Aynadaki benliğim ellerini birbirine vuruyor, dudaklarından bir sevinç çılgılığı kaçıyor. "Niklaus benim gözde çocuğum ve sen de onun ödülüsün, onun Azrail'isin. İşte sen busun Sable, sadece parmaklarımı şıklattığımda olacağın şey bu. Bunu istiyor musun?" Son soruyu sorarken eğiliyor, sesi bir yılanın fisıltısı gibi zihnime süzülüyor ve baştan çıkarıcı vaadiyle duyularımı ele geçiriyor.

Suratımı asarak kollarımı kavuşturuyorum ve alay ediyorum. "Ya reddedersem? Bunların ne anlamı var ki? Sanki hiyerogliflerle konuşuyorsun."

Lucifer sırtarak serap kaşlarını kaldırır. "Eğer reddedersen burada kalacaksın, bir daha asla Dünya'ya dönmene ya da Niklaus'u görmene izin verilmeyecek. Kabul edersen yakında her şey açığa çıkacak." Gülümsemesi bükülerek korkunç bir şeye dönüşüyor. Bir zamanlar insan olan köpek dişlerinin yerini jilet gibi keskin dişler alıyor ve çenesi grotesk dişleri yerleştirmek için doğal olmayan bir şekilde genişliyor. Yüzü erimeye başlıyor, derisi sanki gözlerimin önünde yakılıyormuş gibi alevin altındaki balmumu gibi damlıyor. Bu manzara hem dehşet verici hem de büyüleyici ama gözlerimi önümdeki dehşetten kaçırıyorum çünkü Şeytan'la bir anlaşma yapmam gerekiyor.

Nik'e, iblisime geri dönmeliyim. Onu geride bırakamam, o beni geride bırakmazdı. Ve annem... O hala akıl hastanesinde kapana kısılmış durumda. Ama ölümün benim hediyem olmasının ne anlama geldiğini anlamıyorum. Sevdiklerin için yaptığın şeyler işte. Tüm bunların neye yol açtığını, Şeytan'ın büyük tasarımını keşfetme zamanı. Derin bir nefes alıp kendimi çelikleştiriyorum. "Ölümü hediyem olarak kabul ediyorum."

Kahkahası gökyüzünü dolduran, altımızdaki zemini sarsan derin, gür bir baritona dönüşüyor. Benimkine ürkütücü derecede benzeyen kadınsı parmakları yüzümün önünde yükselirken yeryüzü şiddetle titriyor. "Bana ruhları getir Azrail," diye emrediyor. O narin parmakların bir hareketiyle bedenim

jet hızıyla gökyüzüne savruluyorum. Ateşli ufuk çizgisinin yanından süzülürken etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor ve çekilmeden hemen önce Cehennem'e son bir kez bakıyorum. Sonra, Dünya'daki fiziksel bedenime çarpıyorum.



Soğuk bir şok damarlarımda titreşip kalbimi çalıştırırken, bedenim donmuş bir gölün buzlu derinliklerinden yukarı çekilmiş gibi hissediyor. Ciğerlerim kendi kanımda boğuluyormuşum ve şimdi değerli oksijenle doluymuşum gibi kabarıyor. Vücudumun hayali bir dokunuşla yerden kalktığını hissediyorum, yeni bir şey -eski bir şey- vücudumdan geçerken gevşek bedenimi havaya kaldırıyor. Beni yeniden şekillendiriyor, vücudumdaki her hücre yeniden inşa edilirken beni el değmemiş bir şeye dönüştürüyor.

Göğsüm sıkışıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Hissettiğim acı değil, güç. Ruhum yeni bir amaçla, yeni bir hastalıklı uyumla titriyor ve beni doğru yoluma yönlendiriyor. Bedenim daha büyük ve daha karanlık bir şeye dönüşürken, karanlık enerjinin içimde döndüğünü, soğuk ama canlı olduğunu hissediyorum-ölümün vücut bulmuş hali. Görüşüm keskinleşiyor ve her kasım hayal edilemez bir güçle mırıldanıyor.

Ben artık insan değilim. Şeytan'ın hizmetkârıyım, bir orakçıyım ve hediye ölüm.

Parmaklarım karıncalanıyor, bir şey için ağrıyor - sadece benim için olan bir nesne. Yavaşça ellerimi yüzüme doğru kaldırıyorum ve avuçlarımda içinde, havanın kendisinden parıldayan bir ısıltı çıtırdıyor. Yeni, değerli varlığımın katı gövdesi gözlerimin önünde cisimleşiyor. Ben huşu içinde silaha bakarken, ayaklarım tüy gibi hafif bir şekilde yere değiyor. Tırpanım. Şaftı tüm vücudumdan daha uzun, kıvrımlı kırmızı ve beyaz şeritlerle sarılmış, bükülmüş bir şeker kamışının renkleri. Yarım ay şeklindeki bıçak parıldıyor, büyük ve çok keskin.

-Birden fazla bedeni tek bir hamlede kesmek için tasarlandı. Seyretmesi ne güzel bir manzara.

Derimin altında titreşen ve beni elektriklendiren ham gücü hissettiğimde, dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. Cehennem ateşi içimde tutuşuyor, tüm varlığımı enerjiyle alevlendiriyor. Odak noktam keskinleşiyor ve çevreme odaklanıyorum. Hâlâ eski yatak odamdayım ama dönüşümüne o kadar dalmışım ki, içeride yankılanan gürültülü koroyu fark edemedim.

Oda. Üç kukuletalı figür yan yana durmuş, başlarını tavana doğru eğmiş, sesleri şifreli, kadim bir ayetle kalınlaşan ilahiler söylüyorlar. Önlerindeki boşluktan bağırışlar ve şeytani hırıltılar yükseliyor, havayı bir dehşet duygusuyla dolduruyor. Kalbim sıkışıyor, sanki bir kez daha atmayı bırakmış gibi soğuk bir ürperti içime hücum ediyor.

Tırpanımı yukarı kaldırdığımda hava soğuyor, yaklaşan ölümün ağırlığıyla yoğunlaşıyor. Buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı süzülüyor ve biliyorum ki ölüm odaya girdi. Birkaç adım ötede Nik'in bağırışlarını duyuyorum ama kapüşonlu aptallar görüşümü engelliyor. Tırpanımın sapını sıkıca kavriyorum ve dudaklarımda karanlık bir gülümseme beliriyor. Sanırım onları harekete geçirmem gerekecek. Hem de zevkle.

"Baby, It's Cold Outside" şarkısının sözlerini söylemeye başlıyorum, tarikat ucubelerinin dikkatini çekebileceğini düşünüyorum, ama onlar beni rahatsız edici bir sivrisinekmişim gibi görmezden gelerek şarkı söylemeye devam ediyorlar. Dışlerimi sıkarak en sevdiğim çocukluk şarkımı söylemeye devam ediyorum - ne de olsa Noel'deyiz. Eğer hediyem ölüm olacaksa, bunu tüm hayatımı mahveden ve ölmemi isteyen insanlara vermekten mutluluk duyacağım. Hızlı bir salınımla tırpanım havayı bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi zahmetsizce yarıyor.

İlahiler kesiliyor, yerini anında boğulma ve saçma sapan büyülerini -bu her ne haltsa- kismaya devam etmeye çalışırken çıkardıkları hırıltılara bırakıyor. Nik'in ağır nefes alışları ve acı homurtuları daha da keskinleşiyor ama bekliyorum - bu gece Lucifer için talep etmeyi arzuladığım gerçek ruha kendimi göstermeyeceğim.

"Neden durdun? Neredeyse tamamlanmıştı!" Lionel'in sesi adamlarına bağırırken kötülükle doludur. Bir süre sessizlik hakim olur. "Siz aptalların nesi var böyle?"

Kurbanlarımı uyuturken artık unutulmaz bir ninni haline gelen Noel melodisini söylemeye devam ediyorum. "Bu lanet şarkı da neyin nesi?" Lionel kukuletalı adamlardan birinin omzunu itiyor ve vücudunun üst yarısı alt yarısından yavaşça kayarak mide bulandırıcı bir sıçramayla yere düşüyor; bağırsaklar yere yayılıyor. Diğer ikisi de onu takip ediyor, kesik gövdeleri yere düşüyor ve yeri güzel bir kızıla boyuyor.

Şeytan'a üç ruh. Bir tane daha kaldı ve çürümesi o kadar tatlı kokuyor ki dilimde tadını alabiliyorum.

Lionel karanlık bakışlarımla karşılaşılıyor, gülümsemem ölümün varlığını yayıyor. "Nasıl? Seni ben öldürdüm! Hayır! Hayır! Bu tamamen yanlış!" Sertçe

parmaklarını tuzlu biberli saçlarının arasından geçirirken kekeleyerek konuşuyor; yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Merhaba baba," diye mırıldanıyorum, sesimden hastalıklı bir tatlılık damlıyor. Tereddüt etmeden ona doğru hamle yaptım, tırpanımı geriye çektim, hareketlerim akıcı ve hızlıydı. Tek bir acımasız hareketle bıçağı ileri doğru sürüp kasıklarına saplıyorum. Lionel'ın çığlığı havayı deliyor, gözleri korku ve acıyla şişiyor, saf bir dehşetle bana sabitleniyor. Bu manzara çok lezzetliydi, onun korkusu benim gücümü körüklüyordu. "Lionel Ashcroft, ölüm için işaretlendin. Ruhun sonsuza dek cehennemde yanacak," diye ilan ediyorum, sesim sabit ve zehir dolu. "Ziyaret ettiğimde seninle biraz daha oynamak için sabırsızlanıyorum. Her şey için siktir git." Acımasız bir sırtısla yukarı doğru tırpanımı kaldırıyorum, tırpan et ve kemiği temiz bir şekilde keserek köprücük kemiklerinin hemen altında duruyor. Lionel hırıldıyor, ağzı bir karış açık, gözleri şaşkınlıktan kocaman. "Oh, ve Mutlu Noeller!" Bıçağı son bir hamleyle kaldırmadan önce neşeli bir ses tonuyla ekliyorum. Tırpanım vücudunu zahmetsizce keserek onu kasıklarından kafatasına kadar ikiye ayırıyor. Kemik kırılma ve kas yırtılma sesleri odayı dolduruyor ve sonra güzel iblisimin ham duygularla parlayan kırmızı gözlerine bakarken ağır nefesimden başka bir şey yok.

Yeni kesilmiş yarımalar birbirinden ayrılıp yere düşerken kan Nik'in ve benim üzerime sıçırıyor. Huşu içinde bana bakıyor. "Cherise," diye mırıldandı.

Kalçamı çıkardım ve sırttım. "Sable," diye düzeltiyorum. Tırpanımı kaldırıyorum, bıçağın ucunu yere vuruyorum ve onu bağlayan mührü içeren tahtayı parçalıyorum.

Boğuk bir nefesle, başını eğerek önümde diz çöküyor. "Azrail." Bu abartılı jestiyle alay ediyorum, iki parmağımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve gözlerini tekrar benimkilere kaldırıyorum.

Aniden ayağa fırlayıp dudaklarını dudaklarıma çarpınca beni korkutuyor. Öpücük yumuşak bir şekilde başlıyor, sanki beni kırmaktan korkuyormuş gibi. Tırpanımın yere düşmesine izin veriyorum, ses arka planda kayboluyor ve ellerimi yüzüne götürerek onu kendime yaklaştırıyorum. Öpücüğü derinleştiriyorum, ihtiyacımın ve özlemimin her zerresini içine akıtıyorum - onu her yerde hissetmeye ihtiyacım var. Vücudunun sıcaklığı beni sarıp sarmalıyor, bu anda beni topraklıyor ve kendimi onun içinde kaybediyorum.

Alnını benimkine bastırıyor ve ağlayacakmış gibi titrek bir nefes veriyor. İblisler ağlar mı? Yanaklarını avuçluyorum, başparmaklarımı

kanlı derisi. "Düşündüm ki-" Bir nefes daha çekti, "Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı.

"Beni asla kaybetmeyeceksin. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman Nik." Onu tekrar öpüyorum ve dudaklarıma karşı inliyor. Beni açgözlülükle öpüyor, açgözlülükle, sanki beni öpmeyi bırakırsa ölecekmiş gibi.

Ama sonra durur... yine. "Sana söyleyemeyeceğimi sandığım çok şey var. Hâlâ sana söylemem gereken çok şey var." Saçmalamaya ve sanki sebepsiz yere ölecekmişim gibi davranmaya başladı. Aptal iblis. "Sanırım seni cehennemde bulabilirdim ama-"

"Nik!" Sözüünü gülererek kestim çünkü gülmezsem korkarım konuya hiç giremeyecekti. "Ne yap-"

"Seni seviyorum!" diye ağzından kaçırıyor, kelimeler dudaklarından aceleyle dökülüyor. Ani itirafı karşısında nefesi kesiliyor, gözleri az önce söylediklerine tam olarak inanamıyormuş gibi şokla irileşiyor. "Ve bir daha sakın beni böyle bırakıp gitme," diye homurdanıyor, bakışları başka yöne kayıyor, yüz hatlarına utanç siniyor. Sesinde şiddetli bir koruyuculuk, kalbimin tellerini çeken ham bir yoğunluk var ve uzun zamandır hissetmediğim duygular içime akıyor - artık sadece Nik'le birlikteyken hissettiğim duygular. Benim şeytanım.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve sonunda baraj yıkılıyor. Bir yılı aşkın süredir ilk kez gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Bir damla gözyaşıyla başlıyor, sonra sağanak halinde akıyor - her damla on yıl boyunca işkence, istismar ve katıksız yalnızlıkla biriken acının bir salınımı. Dizlerimin üzerine çöküyorum, tüm gücümle hıçkırıyorum, geçmişimin ağırlığı üzerime çöküyor.

Şu anda, nihayet özgürüm. Bunca yıldır rüyalarım giren, zihnimde Aziz kılığına giren adam artık öldü. Bunu ben yaptım. Sonunda bitti. Yine de buradayım, Nik bana aşkını itiraf ediyor ve ben tüm bunları nasıl değerlendireceğimi şaşırmış durumdayım. Duyguların karşılıklı olduğuna eminim ama bu his bana yabancı - hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım bir duygu. Onun da aynı şekilde kaybolmuş olabileceğine dair tuhaf bir his var içimde.

Bildiğim tek şey şu: Cehenneme giden bu yol bizi nereye götürürse götürsün, sonsuza dek onun yanında yürümek istiyorum - Azrail ve iblisi.

Nik benimle birlikte yere diz çöküyor ve sırlıslam olmuş tenimdeki gözyaşlarını siliyor. "İtiraf etmeliyim ki bunu itiraf ettikten sonra beklediğim tepki bu değildi," diyor soluk soluğa gülererek.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Yanağımda ıslak bir şey hissediyorum, gözyaşlarım olmayan bir şey. Nik'in çatallı dili tekrar dışarı fırlıyor, etimde geziniyor, tuzlu hıçkırıklarımı yalıyor. "Artık gözyaşı yok, küçük orakçı," diye mırıldanıyor, gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Tadı lezzetli olsa da seni başka bir şekilde yemem gerekiyor." Bakışları kararıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Benim," diye homurdanıyor, dudaklarını benimkilere şiddetli bir yoğunlukla çarpıyor, zedeleyici ama heyecan verici. Dili ağzımın içine kayıyor, benimkiyle dans ediyor ve ikimizi de tüketen bir ateşi tutuşturuyor. Saçlarımı yumrukluyor, başımı zorla geriye çekiyor ve acı ile zevkin karışımı kalbimi hızlandırıyor. "Lanet olsun." Pençelerini hızla elbisemin ön kısmına geçiriyor ve ben bu ani hareket karşısında sıçıyorum. "Azrail." Tek bir akıcı hareketle, vücudumdaki kalan kumaşı da yırtarak beni açıkta bırakıyor. Kalçalarımı kavıyor, arkasına yaslanırken beni zahmetsizce havaya kaldırıyor, sonra başının üzerinde durmam için beni yere bırakıyor.

"Nik," diyorum boğucu bir iniltiyle. "Babamın önünde mi?" Manyakça kıkırdıyorum.

"Sikeyim o pislği," diye homurdanıyor, dantelli iç çamaşırımı yırtıp atarken sesi alçak ve şiddetli. Ona bakıyorum, gözlerinde parlayan arzuyu gördüğümde nefesim kesiliyor, ilkel bir şehvetle doluyor. Hepsi benim için, sadece benim için. "Cennetteymişim gibi bu amcığa tapacağım," diyor, dilini çıkarıyor ve yarığımın tüm uzunluğu boyunca yavaşça yalıyor. Çenem düşüyor ve parmaklarımı saçlarımda gezdirirken usulca inliyorum. "Dünyada olduğumuz sürece benim için çılgılık atmanı sağlayacağım ve cehennemdeki son ateş sönene kadar seni becereceğim." Sözü havada asılı kalıyor, sıcaklık ve beklentiyle kalınlaşıyor. Kaslarım sadece onun sözleriyle kasılıyor ve içim sıvı arzuyla doluyor.

Klitorisimi dudaklarının arasına alıyor, şiddetle emiyor ve dilini o kadar hızlı çıkarıyor ki nefesimi zor tutuyorum. "Siktir!" Diye haykırıyorum; ezici his öforik hissettiriyor. Kalçalarımı gıcırdatıyorum, ağzını beceriyorum ve içimde hızla yükselen boşalmanın peşinden gidiyorum.

Hassas etime karşı hırlıyor, uyluklarımı morartıcı bir sahiplikle kavıyor. Orgazmım çoktan zirveye ulaşıyor ve kalçalarımı daha hızlı sıkıyorum. Karanlık bir kahkahayla etrafımızı saran katliama bakıyorum, sonra canavarıma bakıyorum, amımı yerken gözleri bana dikilmiş. Sadece bu görüntü bile beni neredeyse uçurumun kenarına getirecekken, o ileri doğru itiyor ve beni sırt üstü çeviriyor.

"Çok yaklaştım, Nik!" Haykırdım.

Pantolonunun kemerini çözdü ve ucunda precum parlayan, kaya gibi sert ve benim için hazır olan devasa horozunu çıkardı. "Eğer şu anda kendimi sırlıslıkla amının içine gömmesem, patlayacağım, küçük orakçı."

Aceleyle üstüme tırmanıyor, başımın arkasından tutup dudaklarımı kendine çekerken aciliyeti hissediliyor. Nik hararetli bir yoğunlukla aşağı uzanıyor, yavaşça içime itmeden önce ucunu girişime hizalıyor. İkimiz de birbirimizin dudaklarına karşı inliyoruz, o daha derine battıkça ses yükseliyor. "Seni seviyorum Azrail. Her zaman" diye fısıldıyor, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ama sonra ifadesi değişiyor. "Ama bu acıtabilir." Hızlı ve güçlü bir hareketle kabzasına kadar sokuyor ve bu his beni alt ediyor -vücuduma şok dalgaları gönderen, zevk ve acının sarhoş edici bir karışımı. Nefesim kesiliyor ve etrafımızdaki dünya kayboluyor, sadece ikimiz bu anın içinde kayboluyoruz.

Dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçarken gözlerim geri yuvarlanıyor. Aleti içime giriyor, her hamlesi güçlü ve çaresiz, sanki her santimime açmış gibi. Arzu hızla artıyor, ilk acıyı gölgede bırakıyor ve onu saf bir coşkuya dönüştürüyor. Nik'in pençeli parmakları boynuma dolanıyor, neredeyse sahiplenici hissettiren şiddetli bir kavrama, kıyafetsizliğimi vurgulamak için mükemmel bir kolye yaratıyor. İki bedenimiz iç içe geçerek günahkâr güzellikte bir şahesere dönüştü.

"Boşalt beni iblis," diye boğuluyorum, dudaklarımı büken bir gülümsemeyle.

Nik durmak bilmeyen hamlelerini hiç kesmiyor ve şeytani bir sırıtışla dilini ağzından çıkarıp uyarılmış sinirlerime doğru kaydırıyor. Kahretsin, bunu yapabilmesine bayılıyorum. Dili klitorisimin üzerinde mükemmel bir hassasiyetle kayıyor, her fiskesi içime her girdiğinde beni tamamen doldurmasıyla senkronize oluyor.

Kaslarım onun uzunluğunun etrafında kenetleniyor, bağlantımızın yoğunluğu ezici ve salıverilmem volkanik bir patlama gibi üzerime çökerken haykırıyorum, patlayıcı ve her şeyi tüketiyor. Vücudum terden sırlıslıkla oluyor, orgazmın şiddetinden bacaklarım kontrolsüzce titriyor. Çok geçmeden bana katılıyor, tohumunu içime dökerken cehennemin derinliklerinden gelen derin bir hırıltı yayılıyor - kalçalarının son, güçlü bir itişle bağlantımızı mühürlüyor.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, yüzüne ukala bir sırıtma yayılıyor. "Hadi gidelim, bebeğim. Tanışmanı istediğim biri var. Noel neredeyse bitmek üzere.

Hadi bu sefalet dolu odadan çıkalım ve hayatımıza başlayalım." Elini bana doğru uzatıyor ve davetkâr bir jestle uzatıyor.

Şehvetli bir gülümsemeyle elimi onunkine koyuyorum. "Belki hasat edecek daha fazla ruh bulabiliriz!"

"Oh, kesinlikle bundan bolca yapacağız, küçük orakçı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM S XTEEN

NIKLAUS

NOEL GÜNÜ: ŞEKER VE S N'DEN DOĞAN AŞK I

Azrail'ime yeni bir kıyafet vermek için güçlerimi kullandıktan sonra - onu parçalarken parçaladığım ikinci elbisenin yerine başka bir elbise - o önümde duruyor, her zamanki gibi güzel ve ölümcül. Gözlerindeki parıltı artık farklı, artık geçmişinin hayaletleri tarafından gölgelenmiyor. Bunun yerine, küllerinden yeniden doğarak ölümün özüne dönüşüyle parlıyorlar ve yeni keşfedilen sevgiyle ışıldıyorlar - ikimizin de deneyimleyebileceğimizi asla düşünmediğimiz bir şey. Yine de, burada Sable'ın önünde duruyorum, bir zamanlar etrafındakiler tarafından kırılmış bir insan, şimdi bu kasabadaki çürümeyi fetheden ve onun ölümünü isteyen iblisleri öldüren Şeytan'ın kendisinin bir ajanı. Benim asla sahip olamadıklarımın ruhlarına sahip olmayı başardı ve onların kokuşmuş kalıntıları arasında muzaffer bir şekilde duruyor. O, insanlar arasında yürüyen lanet bir Tanrıça - ya da herhangi bir alemden herhangi bir varlık - ve kimse onu bir daha asla kıramaz. Ben buna izin vermeyeceğim, ama o da vermeyecek.

Dönüp babasının parçalanmış cesedinden geriye kalanlara bakıyor ve sessizliğe gömülüyor. Hâlâ benimkiyle iç içe geçmiş olan elini sıkıyorum. Sable nazlı bir sırıtişla bana bakıyor, buz mavisi gözlerinde hınzır bir parıltı var. "Başardık," diyor, sesi zaferle dolu.

Başımı sallayarak alay ediyorum. "Sen yaptın, küçük orakçı. Sen olmasaydın şimdiye Ashcroft'un kuklası olmuştum. Beni kurtardın. Bu kasabayı kurtardın." I

Elini sertçe çekip göğsüme bastırıyorum, o da şaşkın bir nefes veriyor. "Ve ödüllendirileceksin," diye mırıldanıyorum, çenesini okşayarak.

Gözlerini deviriyor ve dilini şaklatıyor. "Ama ben bu yeni elbiseyi sevdim! Bunu da parçalara ayırma."

Yumuşakça kıkırdıyorum. "Sana her zaman yeni bir tane yaratabilirim. İstedğin her şey senindir." Bu sözler üzerine göğsümde eriyor, bana karşı rahatlıyor. "Şimdi, kabalık edip misafirlerimizi bekletmek istemeyiz. Hadi gidip Noel'i geri alalım, benim tatlı günahım."

"Beni kiminle görüşmeye götürüyorsun?" diye soruyor, her zamanki şımarıklığıyla kaşlarını kaldırarak.

Elini çekiyorum ve kapıya doğru işaret ederek onu kapıya doğru yönlendiriyorum. Ama eşikte durdu, gözleri şiddetli, yalvaran bir yoğunlukla benimkilere kilitlendi. "Yak onu," diyor, sesi soğuk ve inatçı. "Hepsini yak Nik. Onların iğrenç mirasından geriye hiçbir şey kalmasın istiyorum. Ve diğer herkes için, Sable Ashcroft da bugün öldü. Şimdi, tırpanı kırmızıya boyanmış bir şekilde mezardan geri döndü; bana bir daha karşı gelmeye cüret eden herkese bir uyarı."

Sikim yine taş gibi oldu ve fermuarımı patlatmakla tehdit ediyor. Görünüşe göre onun katil eğilimleri beni gerçekten tahrik ediyor. Buna ya da ona asla doyamayacağım.

Bir kolumu boynuna dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum. Kulağına doğru eğilerek, göğsümde alçak bir hırıltı titreşiyor. "Senin için dünyayı yakarım."

Sable usulca soluyor, kışını pantolonumda büyüyen kabarıklığa doğru daha sert bastırıyor. Elimi kaldırıyorum, alevler avucumun içinde küçük, öfkeli bir cehenneme dönüşüyor, Ashcroft malikanesini yakmaya hazır. Bileğimin bir hareketiyle odaya bir ateş topu fırlatıyorum ve yatak odası korların kavurucu parıltısıyla aydınlanarak hızla yutuluyor; ateş odanın, cesetlerin ve tüm çocukluk korkularının üzerinde dans ediyor. Ardında bıraktığı katliamın ortasında yanan bir vals.

Ev alevler tarafından yutulurken, arkamızdaki ateşin çıtırtısı çığlıkların ve şeytani ulumaların kakofonisi tarafından bastırılırken, keskin, ürpertici havaya adım atıyoruz. Sable evinin dışındaki dehşet verici manzarayı seyrederken bana doğru yaklaşıyor. Cehennem zebanilerim kalan tarikat üyelerine kanlı bir dehşet salıyor; bedenleri paramparça olurken kan donduran çığlıkları havayı deliyor. Kan kokusu

ve sülür atmosferde karışarak mükemmel bir kaos karışımı yaratır.

"Sakın bana Azrail'imın korktuğunu söyleme?" Giderek büyüyen bir sırıtışla alay ediyorum.

İnanmaz bir bakışla katliamdan uzaklaşıp benimle yüzleşiyor. "Hiçbir şeyden korkmuyorum Nik. Sadece onları şahsen gördüğüm için şok oldum. Ve Ashcroft'ları parçalıyorlar; senin ve iblislerinin bunu yapmasının mümkün olmadığını sanıyordum?"

Bir an için bunu düşündüm. Evet, bir zamanlar Lucifer'a yaptıkları kurbanlar yüzünden onlara zarar veremediğimiz doğru. Sable'ın ölümün kendisi olarak mezardan kalkması ve bir zamanlar soyut olanların ruhlarını toplamasıyla birlikte, kuralları yeniden yazdı. Ve bu ilk kez olmuyor. Bu dengesiz küçük insan benim için çok şeyi yeniden değıştirdi ve kalbimin bir iblis için asla mümkün olmaması gereken duygularla şişmesine neden oldu.

"Oyunu değıştirdin, küçük orakçı."

"Oyunlara bayılıyorum!" diye ciyaklıyor, yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor. "Ruhlarını aldıktan sonra biraz şeker alabilir miyiz?" Gömleğimi tutuyor, heyecanla aşağı yukarı zıplıyor.

"Neden bekliyorsun?" Dudaklarında bir 'O' harfi belirirken, saçlarının rengiyle mükemmel uyum sağlayan naneli bir şekerleme yaratıyorum.

Çengelli şekeri parmaklarımdan kapıyor ve tüm uzunluğu yavaşça yalıyor... acı verici bir şekilde yavaş, aklımın onun benimkinin tüm uzunluğunu yalamasına gitmesine neden oluyor-

"Mutlu Noeller, Nik!" diye kıkırdıyor.

Ve işte yine kalbim, bana bakarken gözlerinde dönen sıcaklıktan tehlikeli bir şekilde çarpıyor, gülümsemesi cehennemi cennet gibi bir yere dönüştürebilir.

"Mutlu Noeller, aşkım." Bir kahkaha atarken alnına bir öpücük konduruyorum, mutlulukla şeker kamışını yalıyor.

Grimble'la yüzleşmek için döndüğümde arkamızdan gelen boğazını temizleyen birinin sesi yumuşak bir iniltiye dönüşüyor. Grotesk, pençeli parmakları endişeyle birbirine vuruyor. Solgun kıpkırmızı gözlerini kendi gözlerimle deldiğimde, hızla önümde eğilerek selam veriyor ve bir eliyle çok küçük silindir şapkasını başından düşmemesi için tutuyor. "Çağrınızı duydum, Efendim. Bize sunduğunuz bu harika ziyafet için en iyi iblislerinizi getirdim." Onu herhangi bir şekilde tehdit etmeyeceğime emin olduktan bir süre sonra doğruldu. Ne de olsa neşeli bir ruh halindeyim. "Bu-"

Sable'ı bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri dehşet içinde büyür. Grimble dizlerinin üzerine çöküp önünde eğildiğinde Sable hâlâ şaşkın bir ifadeyle şeker kamışını yalamaktadır. "Um, ne yapıyor, Nik?"

"Grim, ne halt ediyorsun?" İfritime bakarken kollarımı kavuşturuyorum.

Bir çığlıkla başını kaldırır. "Bir Azrail! Bana takip ettiğin kişinin ölümün ta kendisi olduğunu söylemedin!" diye haykırıyor, sivri dişlerini ortaya çıkaran vahşi bir sırıtişla.

Sable başını bana doğru eğiyor. "Ne zamandır beni takip ediyorsun, iblis?" Grimble'a dönüyor. "Oh, ve bana sadece Sable diyebilirsin."

Grimble kıkırdayarak ayağa kalkar. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bana Grimble diyebilirsiniz; içlerinde en güçlü, en gaddar şeytanım. Efendi de aynı fikirde olurdu," diye ekliyor hafifçe sinerek. "Öyle değil mi?" diye soruyor endişeyle.

"Sen... yeterlisin." Grimble başını mide bulandırıcı bir hızla sallıyor. "Soruna cevap vermem gerekirse Azrail, seni ilk gördüğüm günden beri kıızıymış bir iblis gibi kokunu takip ettim. Kokun çok... baştan çıkarıcıydı," diyorum, sesimden baştan çıkarma damlıyor.

Sable, şehvet dolu gözlerle bana bakarken baston şekerin kancasını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Beni ne kadar baştan çıkarıcı bulduğunu bana tekrar gösterecek misin iblis?"

Grimble şiddetle boğuluyor, Sable ile aramızdaki gerilimi tamamen yok ediyor ve ereksiyonumu yumuşatıyor. "Cehennemde bize katılacak mısın, Sable? Hep bir Azrail'le tanışmak istemişimdir! Ve Efendimin sana en iyi donanımlı, en muazzam üyesini verdiğini düşününce-"

"Yeter, Grim," diye hırlıyorum, sesim keskin. Anında siniyor, teslim olmak için ellerini kaldırıyor. Gözlerinde meraklı bir parıltıyla beni izleyen Sable'a bakıyorum. Cehennemde bana katılmak ister miydi acaba?

Sable değiş tokuşu izliyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. "Oldukça büyük," diye başını sallayarak onaylıyor. "Ayrıca, Nik nereye giderse ben de oraya giderim. Değil mi?" Okyanus derinliğindeki gözleriyle bana bakıyor, beni derinliklerine çeken ve doğrudan Cehennem'e geri dalmak istememe neden olan, ona neden oldukları terk edilme ve acı için ailesini yeniden parçalara ayıran gözler.

"Gözümün önünden hiç ayrılmayacaksın, küçük Azrail. Sonsuza dek benimsin."

Ölüm büyüsiyle çağırdığı tırpanı cisimleşip elinde dururken gülümsemesi geri dönüyor. "Güzel, çünkü hayır cevabını kabul etmeyecektim.

yine de bir cevap. Burada biraz eğlenelim. Sonra da annemi Sessiz Gece Tımarhanesi'nden kurtarmak istiyorum."

Grimble neşeyle zıplar, Sable'ın kana susamış tavrından heyecanlandığı bellidir.

Sanırım çok iyi anlaşıyorlar. "Bir oyun oynayalım mı leydim?"

Sable bir oyundan bahsedilince canlanıyor. "Oyun mu? Oyun oynamaya bayılırım!"

İkisine şakacı bir şekilde gözlerini deviriyorum ama içten içe bu kadına - Lucifer'in kendisi tarafından yaratılan mükemmel eşime - tamamen aşığım.

Grimble gözlerinde muziplikle ona doğru eğiliyor. "Kendisi için en çok ruhu talep eden kazanır. Kaybeden ise İyilikseverlik Çemberi'ne katlanmak zorunda kalır." Bu lanet kelimeleri söyledikten sonra titriyor.

Göğsümde alçak, şeytani bir gümbürtü oluşuyor. "O-"

"O da ne? Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," diye kestirip atıyor Sable.

"Oh, bu korkunç! Cehennemdeki zebaniler için bir tür ceza, on gün boyunca başkalarının başkalarına iyilik yapmasını seyretme işkencesine katlanmak zorundasınız! İşlenen suçun derecesine bağlı olarak bazen daha uzun süre." Grimble bu fikir karşısında tiksintiyle başını sallıyor. Korkunç bir şey olduğunu duymuştum ama benim dayanmak zorunda kaldığım bir şey değil, o da dayanamayacak.

Sable tırpanını önüne kaldırıyor, dudaklarında sinsi bir sırıtma oynuyor. "Sıra sende, Grim!" Topuklarının üzerinde dönüp etrafımızı saran katliamın içine dalmadan önce bana şakacı bir bakış fırlatıyor.

İç çekip bu aptal oyunu oynaması için başımı sallamadan önce Grim bana yorgun gözlerle bakıyor. Bahsi kazanmaya niyetli bir şekilde onun peşinden koşuyor. Sonuç ne olursa olsun kızın kaybetmeyeceğini bilmiyor ama eğlenmelerine izin vereceğim.

Onu uzaktan, büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Silahını savuruşunu, güzel yüzüne yayılmış ışıltılı gülümsemesini, solgun tenine sıçrayan kanı... Hayranlıkla doluyorum. İnsana dönüşen ölümün vücut bulmuş hali bir iblisin kalbini çaldı. Bunun nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum ama son derece minnettarım. Onu zamanın sonuna kadar seveceğim ve bir daha asla yalnızlık, acı ya da ıstırap çekmemesini sağlayacağım - bununla bir ilgim olduğu sürece.



Samur

Yeni kazandığım güç ve hız sayesinde Grimble'a karşı girdiğim bahsi kazandıktan sonra Nik beni kollarına aldı ve öyle bir tutkuyla öptü ki dudaklarını dudaklarımdan çekmesini hiç istemedim. Ama sanırım ağzı, dili ve devasa aletiyle sonsuza kadar birlikte olacağım, bu yüzden nefes kesen, zihin değiştiren, ısı uyandıran öpücüğünün geçici kaybını kabul ettim.

Ashcroft malikanesinde Sorrow'un sırtında ayrıldık, yanan bedenlerin keskin kokusuyla dolu dumanlı havada süzülerek bu Noel'deki son varış noktamıza doğru ilerledik. Sessiz Gece Tımarhanesi'nde geçirdiğim zaman asla unutamayacağım bir anı. Kötü adamların ellerinde çektiğim acımasız acılar artık geçmişte kaldı - kendi ellerimle susturduğum uzak, rahatsız edici bir yankı. Ölümle zihnimde dalgalanıyor, sonunda kimin galip geldiğini sürekli hatırlatıyor. Onlar hasarlı bir kızı kırdılar, ama ben çelikten yapılmış bir kadın olarak yükseldim, şeytani lekelerini ilk ve son kez söndürmek için saf sadist niyetle beslendim. Acının beni olduğum kişiye dönüştürmesine izin verdim ve geriye dönüp baktığımda hiçbir şeyi değiştirmedim. Her şey bu büyük finale, Nik'e kadar geldi ve bu benim şimdiye kadarki en sevdiğim Noel oldu.

Nik'le birlikteyken hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal ve zihinsel olarak da özgür. Yaptığıma tanık olduğu hiçbir şey için beni bir kez bile yargılamadı ya da bana deli demedi, bu da ona olan sevgimi daha da derinleştiriyor. Ben sadece ben olabilirim -Sable Ashcroft- zayıf ve masumları avlayanlara bol miktarda ölüm armağanımı sunmaya hazırım. İblisim yanımdayken, her şeyi fethedebileceğimizi biliyorum.

Aşk garip bir kelime, sözlüğümde nadiren kullandığım bir kelime. Biri tarafından koşulsuzca sevilmenin nasıl bir his olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım.

Ama Őimdi Nik'i dűŐűndűŐűmde aklıma gelen tek kelime bu. Onunla kıyaslanabilecek tek kiŐi annem. Ne kadar zarar görműŐ olursa olsun, bu dűnyada en karanlık zamanlarda bana Őefkat gűsteren tek kiŐi o.

Tırpanım Sessiz Gece'de yoluma çıkan hemŐirenin karnını deŐerken sadistçe gűlűyorum. Annemin kapısını koruyordu ve kendisinden daha uzun bir silah kullanan bir kadından kaćmayı bir kez bile dűŐűnmedi. Yani, bir insan ne kadar aptal olabilir ki?

ParćalanmıŐ bedeninden anahtarları alıp kapının kilidini hızla aćıyorum ve aceleyle sallıyorum. Tırpanımı evrenin ićinde eritiyorum, tekrar ihtiyacım olduŐu anda yanıma dűneceŐini biliyorum. Gűzlerim yataŐının kenarında oturan anneme takıldıŐında dudaklarımdan bir nefes kaćıyor, yűzűnű aydınlatan parlak bir gűlűmseme. Uzun karamel saćları daŐınık ve aylardır gűneŐ ıŐıŐı gűrmemiŐ gibi gűrűnűyor ama onu hić bu kadar mutlu gűrmemiŐtim.

Nik peŐimden geliyor, yanımdan hić ayrılmayacaŐına dair verdiŐi sűzű tutuyor. Anneme doŐru koŐuyorum ve onu sımsıkı kucaklıyorum. Biz kavuŐtuŐumuz ićin sevinć ćıŐlıkları atarken o da saćlarımı okŐuyor. Gűzlerimin kenarları yaŐlarla doluyor ve annem beni daha sıkı ćekip saćlarıma sarılıp hićkıra hićkıra aŐladıŐında onları tutamıyorum.

"Her Őey bitti anne. Hepsini űldűrdűm."

Bana karŐı titriyor ve rahat bir nefes alıyor. "Bunu yapabileceŐini biliyordum. Her yerinden űlűm kokusu alıyorum kızım. Sonunda bize gerćekten yardım etti."

Geri ćekiliyorum, burnumu ćekerek yanaklarını avućlıyorum. "BahsettiŐinin Őeytan olduŐunu biliyorsun, deŐil mi?"

BilmiŐ bir gűlűmsemeyle baŐını sallıyor. "Elbette bunu biliyordum, Sable. O sűzűnű tuttu." Islak yanaklarımdaki gűzyaŐlarını siliyor. "Etrafın űlűmle ćevriliyken ćok gűzelsin. Ve arkandaki iblis de hić fena gűrűnműyor."

Nik'in arkamızda durduŐunu neredeyse unutarak elimi ona doŐru kaldırıyorum ve o da hemen elimi tutarak yanıma geliyor. "Anne, bu Nik. Ya da sanırım sen onu Aziz olarak tanıyorsun."

Elime bakıyor, dudakları kocaman bir gűlűmsemeyle kıvrılıyor. "Merhaba Nik. Ben yapamazken bebeŐimle ilgilendiŐin ićin teŐekkűr ederim. En iyi anne olmadıŐımı biliyorum; bana en ćok ihtiyacı olduŐu zamanlarda onu koruyamadım." BakıŐlarımla buluŐuyor, keder gűzlerini bulandırıyor.

Nik annemin elini kaldırıyor ve arkasından öpüyor. "O zevk bana ait. Adını duyduğumu sanmıyorum?"

Annem kızarıyor ve boştaki elini göğsüne götürüyor. "Cherise," diye itiraf ediyor.

Sonunda kafama dank edince nefesim kesildi. Akıl hastanesinden kaçtıktan ve sahte kimliğimi benimsedikten sonra bu ismi seçmemin nedeni oydu. Berbat bir şekilde, hafızamı kaybettikten sonra kendime onun adını vermem, zihnimin beni içime bakmaya, hatırlamaya çağırmasıydı. Bunca zamandır buradaydı, kaybolmuş ve kırılmıştı, ama benim onun için geri dönmemi bekledi, tıpkı her zaman yapacağımı bildiği gibi.

Nik bana kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Anlıyor; beni her zaman anlıyor. "Cherise, seni nişanlarımla işaretlememe izin verir misin? Bunu sana sahip olmak için değil, korumam altında sana sonsuz huzur vermek için teklif etmek istiyorum. Bunu zaten anladığını varsayıyorum ama anlamadıysan çok açık söyleyeyim: Ben kızına aşığım. İkimizin de içinde bulunan karanlık, sadece birbirimizde ortaya çıkarabileceğimiz en parlak ışıkla iç içe geçiyor; tıpkı gölgelerin arasında parlayan, tatlı şeker kamışları ve parıldayan ışıklarla süslenmiş, düşündüğünüzden daha fazla kullanıma sahip ışıltılı bir Noel ağacı gibi." Bana sinsice göz kırptıyor ve ben o şeker kamışları ve ışıklarla tam olarak başka hangi kullanımları ima ettiğini hatırlarken yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

"Eğer onu işaretlersen bizimle Cehennem'e gelebilir mi?" Onun eğlenen bakışlarına dönüyorum ve az önce eski evini yaktığımız için yüzüm kızarıyor. "Gidecek hiçbir yeri olmayacak. Açıkçası onu burada mahsur bırakmayacağım."

"Eğer isterse, evet. İşaretim onu koruyacak. Hiçbir iblis ona pençe atamaz. Orada güzel bir evim var, seni ve yüz tane iblisimi barındıracak kadar büyük. Ufukta hiç bitmeyen ateşlerin güzel bir manzarasını sunuyor." Nik omuz silkiyor, ben de ona bakıyorum.

Beklentiyle annemin cevabını bekliyorum. Seçeneklerini düşünürken alt dudağını kemiriyor. "Sanırım bir deneyebilirim. Küçük kızımın kaybettiğim zamanı telafi etmek istiyorum." Nik'in ceketinin kolunu aceleyle kavradı. "Orada müzik var mı?"

"Elbette. Arzu edebileceğin her şey seni orada bekliyor. Orası Cehennem, işkence gören ruhların ve son derece cazip günahların diyarı," diyor Nik sırtarak.

Annem ve ben sevinçle zıplamadan önce heyecanla bakışıyoruz. "Ne bekliyorsun, iblis? İşaretle beni! Buradan defolup gitmeye hazırım!"

Kızın uzattığı bileğini kendine doğru çekerken bir kahkaha attı. Hızlı bir hareketle pençeleriyle etini deler ve onu şeytani sembolüyle damgalar; ruhu sonsuza dek Nik tarafından sahiplenilir. Artık sonsuza kadar bizimle olacak.

"Hadi baştan başlayalım, tatlı Sable." Parmaklarını saçlarımdan geçirip kulağımdan arkasına itiyor. Gözleri yaşlarla parlıyor ve çenesi titriyor. "Seni seviyorum."

Onun duygularını taklit ediyorum, ancak gözyaşı dökme zamanı geride kaldı. Gün henüz bitmedi! "Ben de seni seviyorum anne." İkisinden de ellerinden tutup kapıya doğru çekiyor. "Hadi şu kaltağı yakalım!" Bağıriyorum, gözlerim şiddetle kararıyor, içlerinde alevler tutuşuyor ve bu sefil binanın alevler içinde kalmasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Akıl hastanesinin kalbinde bir yerden gürültülü bir patlama patlıyor ama Sessiz Gece'nin dışından gelen sıcaklık tenimi sıyrırken irkilmiyorum bile. Nik, biz burayı ateşe vermeden önce, çürümüş bir ruhun pis kokusunu taşımayan kalan hastaları toplayıp dışarı çıkarmalarını istedi. İçeride nefes almaya devam eden hiç kimse bir daha gün yüzü görmeyecekti.

"Eve gitmeye hazır mısınız, küçük orakçı?" Nik sorar.

"Evet. Zaten ev, siz neredesiniz orasıdır. Ama kötü ruhları toplamak için ne zaman geri döneceğiz?"

Beni göğsüne doğru çekiyor, gözlerinde şiddetli bir ihtiyaç yanıyor. "Noel arifesinde toplamak üzere ruhları işaretlemeye başlamak için genellikle Aralık ayından altı ay önce Dünya'ya dönerim, ancak arzu ederseniz yolculuğı daha erken de yapabiliriz."

Boynunun arkasını kavriyorum ve dudaklarını kendime yaklaştırıyorum. "Bu hoşuma giderdi," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum.

Nik bizi çevreleyen açık alana doğru dönüyor ve elini sallıyor. Sülfürün keskin kokusu burun deliklerime doluyor, atmosferde ateşli bir kapı belirirken beni bunaltıyor - Cehenneme ve yeni başlangıçlara açılan kapımız.

Grimble anneme doğru adım atıyor ve onu geçide kadar takip etmesini işaret etmeden önce eğiliyor. Bana hızlı bir bakış attıktan sonra gülümseyerek göz kırptıyor ve alev alev yanan kapıdan içeri adım atıyor.

Nik beni kucağına alıyor ve beni Sorrow'un eyerine yerleştirmeden önce beklenmedik hareket karşısında irkiliyorum. Arkamdan atlıyor ve beni sert göğsüne doğru çekiyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi Noel'di!" diye haykırıyorum.

Arkamda kırışan bir paketin sesi dikkatimi çekiyor ve ne olduğunu anlamadan dudaklarıma vişneli bir lolipop bastırılıyor. Tereddüt etmeden ağzımı açıyorum, tatlı ikramın tadını çıkarmaya hazırım. Şekerin tadını çıkarmak için açgözlülükle elinden alıyorum.

Nik, Sorrow'un dizginlerini çeker, atın korkunç çığlığı havada yankılanır. "Gelecek Noel daha da güzel olacak, küçük orakçı. Hadi eve gidelim."

Keder geçide doğru koşuyor, geçerken alevler kanımı ısıtıyor. Sonunda, her zaman olmam gereken yerdeyim.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA



Nova B. Quinn, ürkütücü ve paranormal olan her şeyin aşığıdır, bu da romanlarından herhangi birinden her zaman bekleyebileceğiniz şeydir. Yazmadığı zamanlarda video oyunları oynuyor ya da nişanlısı ve yavru köpekleriyle vakit geçiriyor. Kitaplarıyla ilgili gelecekteki tüm güncellemeler için onu Instagram'da takip ettiğinizden emin olun! Ya da Facebook grubuna katılın, Nova B. Quinn'in Küçük Kedicikleri!

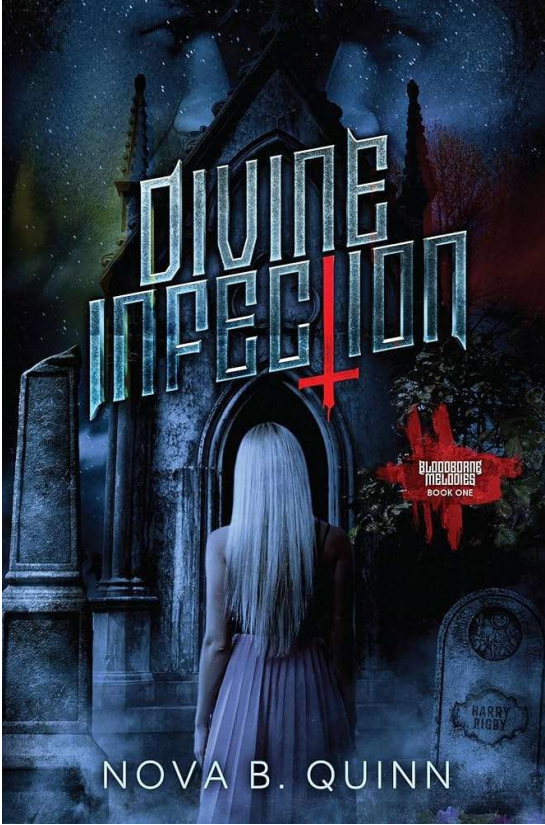
Nova ile bağlantı kurabilirsiniz:
Facebook: @Nova B. Quinn'in Küçük Kedicikleri

Instagram: @author_nova.b.quinn

OceanofPDF.com

Ayrıca Nova B. QUINN

Bloodborne Melodies serisinin birinci kitabına göz atın!



İlahi Enfeksiyon (Bloodeborne Melodileri)

Danica Gray hayatının aşkıyla tanıştığını sanıyordu, ta ki onu affedilemez bir şey yaparken yakalayana kadar. Onun ortadan kaybolmasının ardından iki yıl boyunca cevapsız kalan Danica'nın kalbi kırılmış ve hissizleşmiştir. Sonra, adam yeniden ortaya çıkar, hem de canlı bir şekilde. Ama işler görüldüğü gibi değildir. Onda farklı bir şeyler vardır. Karanlık ve çarpık bir şey. Yeniden bir araya geldiklerinde, uğursuz olaylar meydana gelmeye başlar. Neyse ki, sadece saatler önce tanıştığı bir metal grubunun solisti günü kurtarmak için devreye girer. Sırlar derindir ve sadece yüzeyi çizilmiştir. Seks, kan ve rock 'n' roll ile dolu bir yola giriyoruz ve kanlı bir bisle son buluyoruz. Keyfini çıkarın

gösteri! Konserden çıkmadan önce vücut parçaları ve kan etrafında adımlarınıza dikkat edin.

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.